

Nič nie je jednoduché

Názov: *Nič nie je jednoduché*

Autor textu a banneru: Tessa (2013/2014)

Pairing: Severus Snape/Remus Lupin (plus iní)

Žáner: Dráma/Romantika

Varovanie: slash, sex a vulgarizmy

Upozornenie: Ignorujem fakt, že Remus i Dora sú spolu, po smrti a majú nejakého syna. Túto skutočnosť som si upravila podľa vlastnej potreby.

Obdobie: po vojne

Popis: Severus odišiel z Rokfortu, akonáhle ho zbavili všetkých obvinení. Jediné, čo mu ostalo je záľuba v elixíroch a nové jazvy na krku. Rozhodnutý vybudovať si konečne normálny život stretáva muža, ktorý patril do niekdajšieho štvorlístka s označením – *Nenávidení!*

A jeho život sa znova začína komplikovať. Avšak... celkom inak, ako by bol predpokladal.

1. kapitola – Nová šanca

Za oknami starého hradu pršalo. Ale to Severus nemal ako vidieť, pretože v žalároch pod zemou okná nemali. Aj tak to však vedel. Poznal to dokonca so stopercentnou istotou, pretože steny jeho komnat sálali chladom o niečo intenzívnejšie ako zvyčajne a vo vzduchu bolo cítiť taký stupeň vlhkosti, proti ktorému nič nezmohli ani ozdobné tapisérie, či vyšívané gobelíny visiace na kamenných múroch nielen v jeho komnatách, ale i kde-tu po chodbách a samozrejme v slizolinskej spoločenskej miestnosti. Ale ani tieto čačky jednoducho nezabránili ich šíreniu a účinne ich nedokázal zahnať ani horiaci oheň v krbe.

Kúzlami sa neobťažoval, hoci vedel aspoň o piatich vhodných, ktoré by mu zaručene pomohli z toho nepohodlia. Lenže on momentálne nečaroval. Určite nie posledných pár dní, keď po prepustení od Sv. Munga blúdil svojimi komnatami ako telo bez duše a iba načúval lomozu a hurhaju robotníkov, ktorí opravovali vojnu zničenú školu.

Neponúkol im pomoc, nepridal sa k nim. Snažil sa byť neviditeľným a dúfal, že zabudnú, že sa vrátil, a že vôbec existuje. Celkom sa mu to darilo. Všetok voľný čas trávil svojou rekonvalescenciou.

Rokfort, ktorý kedysi miloval ako svoj druhý domov mu teraz... liezol na nervy. Nevedel tu obsedieť. Nepracoval. On, čínorodý človek, ktorý nikdy nezaháľal, väčšinu dňa iba nečinne vylihoval v posteli a tupo civel do stropu. Inokedy bezmyšlienkovite postával pred regálmi preplnenými všakovakými knihami a očami prechádzal po ich chrbtoch bez toho, aby čo i len po jedinej z nich siahol.

A potom tu bol jeho prútik. Ten mal väčšinu týchto dokonale apatických dní čestné miesto na druhej strane jeho dvojlôžkovej postele, uložený ako svätú relikviu na páperovom vankúši. Jeho štíhle tielko z tvrdého ebenového dreva sa skvelo na bielej obliečke a takmer prosilo po tom, aby si ho vzal do ruky.

Dlho otáľal. A keď ho už konečne po čase uchopil zasa do prstov, spravil to iba preto, aby si pozorne obzrel jeho novú štruktúru a zoznámil sa s tými novými ryhami, ktoré mu vo vojne pribudli.

Aké príslovečné, pomyslel si. Aj on mal na sebe pár nových jaziev.

Nečaroval. Dlho. Takmer dva týždne. On, ktorý kúzlami žil.

A o pár dní neskôr dospel k zásadnému a radikálnemu rozhodnutiu. Nebol si istý, čo ho k tomu nápadu priviedlo, ale kdesi vo svojom vnútri cítil, že je to tak správne.

oooOOOoooOOOooo

Balil sa, jeho myseľ blúdila cestou-necestou celého kvanta spomienok a rozum horúčkovito zhládúval posledné pádne argumenty, ktoré odôvodňovali ten náhly popud, čo ho prepadol sotva pred pár hodinami a zastihol ho tak trochu nepripraveného. Napriek tomu sa mu zapáčil a chytil sa ho ako svojej novej šance.

Ako to povedal Potter, keď sa za ním zastavil v nemocnici? *Toto je vaša nová šanca, pane a ja verím, že využijete všetky možnosti, ktoré sa vám ponúknu. Máte môj obdiv i moju úctu.*

Divné, počuť z jeho úst takéto slová, ale nie nepríjemné. A hoci mu Severus na to nepovedal nič, iba naňho cival, ten chlapec pochopil, že odteraz je ich vzájomná, strastiplná minulosť zabudnutá. Navzájom si odpustili staré hriechy, hoci mlčky a bez zbytočných slov.

Severus musel uznať, že ak mal začať odznova, nemôže to byť tu, na mieste, ktoré až doteraz tvorilo epicentrum jeho života. Minulosť sa v tomto styčnom bode krivo prelínala s prítomnosťou a on vedel, že ak chce mať niekedy nejakú budúcnosť, musí odtiaľto preč. Musí opustiť tento bermudský trojuholník svojho starého ja, aby si doprial aspoň príležitosť skúsiť to.

Zavrel komodu a uložil si do roztvoreného kufra posledné veci. Veľa mu toho neostalo. Videl to najmä teraz, keď povyberal zo skriň to málo, čo ešte vlastnil. Jeho odchod vyzeral akosi reálnejšie. Ako holý a neodvratný fakt.

Celý jeho skromný majetok sa zmestil do jednej väčšej kartónovej škatule a koženého cestovného kufra. Iste, nikdy toho nevlastnil príliš, ale toto sa mu videlo po všetkých tých rokoch akosi... *primálo*.

Lenže on nebol z tých, ktorý by nad tým frflali a strácali by drahocenný čas márnymi úvahami o tom, čo mohlo byť, keby...

Iba vykrivil pery starým známym spôsobom, ktorý prezrádzal jeho nechúť, možno roztrpčenie a poklopkaľ po kartónovej krabici prúťikom, ktorý mu v ruke radostne zavibroval.

Áno, znova čaroval.

„*Reducio!*“ zamrmal a zmenšil i svoj kufor. Jeho hlas znel ešte stále trochu čudne, ale už sa mu začínala vracaať jeho pôvodná farba.

Príkaz liečiteľa. Hovoriť a hovoriť. Cvičiť si hlasivky. Aj tie totiž zasiahol hadí jed Nagini, ale postupne sa regenerovali. Našťastie. Severus nikdy nepatril k tým ukecaným typom, ktorí by dokázali celé hodiny tárať i o ničom a teraz...

No, nejakú si poradí.

Myšlienkami sa vrátil na zem. Mal zbalené a v odchode mu už nič nebránilo. Žena, ktorá stála za jeho chrbtom sa na to celé mlčky dívala. Až kým sa k nej neotočil.

Šaty z jemného zeleného zamatu splývali na jej štíhlejšej, temer kostnatej postave až po členky. Na nohách mala pohodlné čierne topánky na nízkom opätku, cez plecica prehodený čierny habit a na hlave jej sedel neodmysliteľný klobúk, bez ktorého si ju nedokázal ani len predstaviť.

On klobúky nikdy nenosil. Ani v prvom ročníku ho nemal, lebo už pri prvom pohľade do zrkadla si uvedomil, že s tou vecou na svojej malej čiernej hlave - *ktorá bola ozdobená už i tak veľkými čiernymi očami a ešte väčším orlím nosom* - vyzeral skôr ako klaun.

Ale Minerva McGonagallová bola od nepamäti kráľovnou týchto módných čarodejnických doplnkov. Mala nejaký na každú príležitosť. Rôzne zdobené, rôzne tvarované. Občas si myslel, že má nejakú osobnú modistku, či čo.

„Nerozmyslíš si to?“ posledný pokus, ako ho tu udržať.

Vedel, že to s ním myslela dobre. V podstate, nemal kam ísť. Aspoň podľa toho, čo mu povedali pár dní potom, ako sa konečne prebral v nemocnici z bezvedomia.

Pokrútil hlavou. „Nie. Nemôžem.“

Z jej tenkých pier, len o niečo tenších ako boli tie jeho sa vydral povzdych. „Chápem,“ hlesla, ale o tom naoko neochvejnom vyhlásení značne pochyboval.

Skôr by sa odvážil tvrdiť, že s ním súcití. Bola napokon chrabromilčanka. Okrem toho, sama nemala iný domov ako bol Rokfort. Tak ako väčšina z tých, ktorí tu roky učili a pomaly sa stávali inventárom školy.

Ešte mal v živej pamäti scénu, ktorá sa odohrala na nádvorí školy pred pár rokmi, keď Minerva ako jediná z profesorov bránila Sibylu, ktorú Dolores Umbridgeová po svojej inšpekčnej prehliadke označila za nekompetentnú a nehodnú svojej profesie. Nielen, že ju prepustila zo zamestnania profesorky Veštenia, ktoré jej roky patrilo, ale ešte ju i vykázala zo školy. A to pred zrakmi zvedavých žiakov.

Videl to. Díval sa na tú scénu stojac na jednej z veží hradu a prstami až krčovito zvieral kovové zábradlie, lebo si spomenul ako sa sám cítil. Koľkokrát si za svojich mladších liet zdesene predstavoval, že ho raz takto ako prašivého psa odtiaľto poženú?

Keby len vedeli... a keby nemal na svojej strane Dumbledora, kto vie, čo by s ním bolo...

Sibyla vtedy napokon zostala. No on jednoducho musí ísť.

Po všetkých tých rokoch mal neodbytný pocit, že sem odrazu nepatrí. Okrem toho, kto by tu za ním smútil? Flitwick? Alebo Hagrid? Omyl!

Neexistoval skutočne nikto, komu by chýbal ako človek, či ako spoločník. I to vedel a nerobil si žiadne ilúzie. Celé roky kráčať životom sám ako pustovník. Meniť to teraz a hrať sa na niečo, čo nie je? Milý profesor, ktorý rád učí? Chápavý pedagóg, ktorý dokáže prehliadať drobné nedostatky svojich študentov ako je demencia, nepozornosť a absolútny antitalent na elixíry, ktoré vyučoval?

Ani náhodou!

„Čo budeš robiť?“ Novomenovaná riaditeľka školy prerušila tok jeho spomienok.

Fajn. Otázka, na ktorú pozná odpoveď. „Nájdem si byt a budem robiť to, čo doteraz. Elixíry. Pošlem vám sovu, aby Poppy vedela, kde ma nájde.“

„V poriadku,“ šepla. A hoci nemala slzy v očiach, ani sa jej nechvela spodná pera, napriek tomu tá dračica k nemu pristúpila a na pár krátkych sekúnd ho vyviedla z miery, keď ho obaja.

Och, iste. To chrabromilčania radi robievajú. Mal na to byť pripravený.

Tak rýchlo, ako ho vzala do náručia, tak rýchlo i ustúpila. „Nezabudni na nás.“

Prikývol a venoval jej dlhý pohľad. „Nikdy.“

Zmenšený kufor i škatuľu si strčil do vrecka svojho obľúbeného saka a raz a navždy opustil svoje komnaty. A žaláre, v ktorých poznal po toľkých rokoch každý kút i obľúbené miesta pavúkov, kde si radi spriadali svoje pavučinky.

Odchádzal a neľutoval to.

Kráčal cez pozemky školy, vnímal hluk a lomoz, ktorí vydávali usilovní pracovníci a opravári venujúci sa rekonštrukcii školy, ale necítil potrebu naposledy sa obzrieť. Chcel si Rokfort uchovať v pamäti taký, aký ho poznal po všetky tie roky. Majestátny, hrdý, s oknami svietiacimi do tmavej noci ako mýtický výjav z rozprávky.

Tento nový... mu už nepatril.

Prekročil bránu školy, teraz otvorenú dokorán, dotkol sa svojho prútika a s akousi ľahkosťou na duši zamrmal: „Pradiarska ulička.“

Odmiestnil sa preč.

oooOOOoooOOOooo

S potešením zistil, že si ho nikto nevšimol, keď sa uprostred bieleho dňa z ničoho nič objavil na ulici. Musel to vidieť na vlastné oči. Jednoducho musel! Pridlho to odkladal.

Tenké pery sa v úžase pootvorili, oči takmer vystúpili z jamôk. Dom, vtesnaný medzi dva sivé obytné bloky, ktorý ešte pred pár týždňami obýval a nazýval svojím, bol... dokonale zdemolovaný! Vlastne si nebol istý, či ho ešte domom môže nazývať, lebo miesto strechy, rovných tmavosivých stien a obyčajných vchodových dverí tu stáli jeho podivne zachovalé ruiny a on sa v spomienkach bleskovo vrátil do dňa, keď sa konečne prebral z niekoľkodňového bezvedomia.

~*~*~*~*~

„Zhorel,“ oznámili mu hneď zahorúca. Artur Weasley a Kingsley Shacklebolt sedeli pri jeho posteli a informovali ho o tom, čo ležiac u Munga v bezvedomí za tých pár dní premeškal.

„Carrovová Alecto a Lestrageová Bellatrix ho podpálili zrejme v ten deň, keď smrťožrúti s Voldemortom zaútočili tej istej noci na Rokfort. Dokonca použili i detonačné kúzlo, ako sa neskôr pri obhliadke zistilo. Nepodarilo sa nám zachrániť nič. Prepáč.“

Privrel oči a snažil sa pravidelne dýchať. Oznámili mu to štýlom - Zajtra bude celý deň zamračené, ale podvečer by malo trochu spráchnuť!

Myslel len na vzácne zbierky kníh, ktoré mal uložené v policiach. Niektoré si zakúpil sám, iné mu daroval Dumbledore, pár kusov zdedil po rodine z matkinej strany. A bolo to sakra pár pekne vzácných kusov!

Nič v tom dome preňho nemalo väčšiu cenu ako knihy. Mal ich dokonca špeciálne ošetrované kúzлами od výmyslu sveta. Boli chránené viac ako poklady umelcov z celého sveta vo francúzskom Louveri. To poznanie ho zranilo väčšmi, než by to bola spôsobila strata prsta, či celej ruky. Dotklo sa jeho duše svojím jedovatým pazúrom krvilačnej beštie, ktorej sa nepodarilo zniesť ho zo sveta. Tak mu aspoň zasadila bolestivú ranu spôsobom - ak už nič, tak aspoň niečo...

Z myšlienok ho vytrhol povzbudivý hlas Artura Weasleyho. „Je tu jedna vec, ktorú by si mal vedieť, Severus.“

Pozrel naňho ležiac tam ako nemý lazar s obviazaným hrdlom. Ryšavý muž bol očividne nervózny, o čom nesvedčili iba jeho oči, ale i pokrivený úsmev. „Tvoj dom, teda,“ odkašľal si, „skôr to, čo z neho ostalo, vyhlásili za národnú kultúrnu pamiatku.“

Určite zle rozumel. „Prosím?!“ zachrapčal a jeho hlas znel rovnako, akoby sa v mlynčeku zomlel štrk.

Kingsley pokrčil širokými plecami. „Nedalo sa s tým nič robiť. Dom sa nachádza v dezolátnom stave, oprava nie je možná a úrad pre zachovanie národného dedičstva ho vyhlásil za pamiatku prv, ako som mohol zasiahnuť. Pochop, riešili sme veľa iných a podstatnejších vecí. Okrem toho, teraz si vojnový hrdina Severus, s tým sa budeš musieť zmieriť. Zvlášť potom, čo bolo tvoje meno verejne očistené.“

„Ale máme aj dobré správy, Severus,“ pritiahol na seba pozornosť opäť Weasley. „Hneď ako ťa prepustia, bude ti slávnostne udelený titul Čarodejníka prvého stupňa Merlinovho rádu a hrdinu čarodejníckeho sveta v boji proti Temnému pánovi.“

Popravde, nestál o to. Nestál o nič z toho.

Napokon sa dohodli, že mu to úžasné vyznamenanie udelia v súkromí a prítomný bude iba jediný novinár a jediný fotograf.

~*~*~*~*~

Hľadiac na ruiny svojho malého domu sa pomaly preberal do reality. Za celý ten čas, od kedy sa vrátil od Munga tu nebol, lebo sa schovával v hrade, vo svojich komnatách. Ale teraz stál tu, a stále tomu bolo ťažké uveriť. Miesto, kde žil a býval posledných pár rokov bolo nenávratne zničené.

Až teraz sa tá informácia, ktorú mu vtedy oznámili zhmotnila a stala sa natoľko pravdivou, že ju bol schopný prijať ako neodvratnú skutočnosť. Opravy by ho vyšli veľmi, veľmi draho, aj keby užil celý liter elixíru *Felix Felicis*, aby si zabezpečil kúsok šťastia s potrebnými vybavovačkami.

Neklamali. Jeho domov bol v troskách.

Tu, celkom nehybne stojac len pár metrov opodiaľ pred svojím niekdajším domovom si spomenul na moment, kedy opúšťal svoj rodičovský dom. Vtedy mal sedemnášť a bol plnoletým čarodejníkom. Obaja rodičia už boli mŕtvy a on mal na ruke čerstvé znamenie vypálené do bielej kože ako symbol pocty od Temného pána.

Celú noc nespál. Iba sa ponorený v myšlienkach prechádzal po dome, občas sa dotkol tej-ktorej veci, keď mu myseľ náhle osvietila nejaká zo starých spomienok, ktoré sa občas vynárali z minulosti ako tiene skryté v zákutiach jeho mysle. Napokon si zbalil hrstku vecí, na ktorých mu záležalo a nechal dom zhorieť do tla.

Vtedy sa cítil oslobodzujúco a mal dojem, akoby z neho opadli staré, hrdzavé putá, ktoré ho celé roky gniavili, ale ako si uvedomil, nedalo sa to vôbec porovnať s tým, čo cítil v tomto momente, keď sa díval na štrbavé zbytky domu v Pradiarskej uličke, ktoré trčali do ľufu ako pokazený chrup nejakého vandráka.

Bellatrix. Iste. Tá ho mala v zuboch odjakživa. Stále ho upodozrievala, ale on mal výhodu. Temný pán mu veril a ona nezmohla nič. Zrejme to mala byť jej malá pomsta. A Alecto? Hlúpa koza, ktorá sa v tej šialenej strige videla. Nebola nič iné ako trápna kopirantka a päťolízkačka.

V duchu ich obe preklial a dodatočne poslal do horúcich pekiel. I keď dúfal, že tam už dávno sú. Vždy nimi opovrhoval. Avšak, nič nemohlo zmierniť ten pocit straty, ktorý sa v ňom usídlil. Mal dojem, že mu ukradli naozaj niečo veľmi cenné.

A potom si všimol na jednej zo zničených stien akúsi lesklú mramorovú tabuľu, ale nemal ani tú najmenšiu chuť zisťovať, čo tam je napísané. Hlavne, keď sa odrazu objavila hlučná skupina japonských turistov s foťákmi na krkoch, ktoré ostošesť cvakali spúšťami, na čele s nejakou delegátkou v krikľavoružovom habite a rozvratými plavými vlasmi.

Keď sa opäť odmiestnil, vedel, že sem viac nepríde.

oooOOOoooOOOooo

Tentoraz mal namierené do realitnej kancelárie *Dobbson & syn*. Ešte včera si tu zahovoril schôdzku s mladým Patrickom Dobbsonom. Bol už očakávaný.

Mladík mal čosi po tridsiatke a podľa úhľadne uprataného stola mohol pokojne tvrdiť, že je nesmierny pedant. Bol to práve jeho otec, ktorý mu ponúkol na predaj dom v Pradiarskej uličke. Bol s ním spokojný a dúfal, že ani teraz neobíde naprázdno.

Len čo ho sekretárka uviedla do kancelárie svojho šéfa, Dobbson vstal a privítal ho. Potešila ho jeho rezervovanosť a triezvy prístup.

„Navrhujem, aby sme prešli priamo k veci, pán Snape. Mám pre vás päť ponúk, ktoré sa zhodujú s vami stanovenými kritériami," spustil a skôr ako sa usadil, zdvorilo sa opýtal: „Kávu alebo čaj?"

„Nič, ďakujem. Nemám času na zvyš," poctil ho svojou strohou odpoveďou Severus.

Dobbson prikývol. „Samozrejme," odvetil úslužne a v krátkosti mu predstrel informácie k príslušným archívnym snímkom usadlostí, ktoré mu jeden po druhom ukazoval. Keď skončili, prostredníctvom letaxovej siete ho potom jednotlivými usadlosťami i osobne previedol, aby si jeho klient mohol naozaj zodpovedne vybrať svoj budúci domov a kúpu neoľutoval.

Malý dom v Exmoore bol na prvý pohľad celkom útulný, ale Severus musel uznať, že pomerne od ruky. Neplánoval byť do konca svojich dní nejakým pošahaným pustovníkom, ale na druhej strane, nechcel viesť ani hýrivý život.

Trojizbový byt v Brixtone, kde ho Dobbson zaviedol z Exmooru, bol naopak kvôli blízkosti železnice trochu prirušný a vďaka tomu zažíval i menšie otrasy, hoci lákal priestrannými miestnosťami a zároveň odrádzal zvlášť krikľavým výberom náterov stien v izbách.

„Bývali tu dvaja členovia z kapely Raraši. Stubby a Farris. Trochu výstredná, ale veľmi príjemná dvojica. Nedávno si kúpili malý zámoček v Írsku a presťahovali sa."

„Ozaj veľmi výstredná dvojica," zamrmlal, akoby ich nebodaj osobne poznal a dovolil agentovi, aby mu ukázal ďalší dom.

Dom na Charing Cross vyzeral ako domček z rozprávky, ale mal vysoké náklady a pre zmenu žiadne pivničné priestory. No nedalo sa povedať, že by sa mu ani tento nepozdával. Bol celkom príjemný a na rozdiel od toho v Brixtone sa nachádzal v jednej z tých tichších ulíc.

Dobbson mu chcel ukázať i jeden dom v Rokville, ale túto možnosť zamietol okamžite. Nemienil sa po zvyšok života potkýnať o tú dravú, rokfortskú háved'.

Mladého muža to nezaskočilo. Naopak, vyzeral spokojne.

„Toto eso som si nechal v rukáve," hovoril, keď vychádzali z domu na Charing Cross. „I keď musím priznať, že sa premiestníme vlastne neďaleko. Do nášho repertoáru som ten dom zaradil i preto, lebo ste netrval na žiadnom konkrétnom mieste - a - nie je to tak blízko Rokfortu. To bol ten pekný viktoriánsky domček na poslednom obrázku, ak si spomínate."

„Kde to je?" ozval sa Severus podozrievavo, lebo sa mu Dobbson zabudol zmieniť o lokalite toho *pekného viktoriánskeho domčeka*.

„Blacktown," prezradil mu muž bez okolkov, čo Severusa naozaj prekvapilo. Ale nenamietal. Nechal sa asistovane premiestniť priamo pred vchodové dvere neveľkého, poschodového domu.

Patrick Dobbson ho previedol po jednotlivých miestnostiach, ale to už Severus vedel, že nech zaň bude pýtať akúkoľvek sumu, tento dom bude jeho ešte dnes!

Nebol extra veľký. Pre jedného tak akurát. Bol dvojpodlažný, s pivnicou a podkrovím. Mal veľkú kuchyňu i obývačku, ktorej dominovali francúzske okná zasadené v oblúkovitom výčnelku. Pod ich oknami bola široká čalúnená lavica, prerobená z dreveného parapetu a steny pokrývalo mnoho prázdnych políc na knihy. Tešil sa, ako sa postupne zaplnia. O to sa postará.

V zadnej časti domu sa nachádzali dve menšie izby, ktoré už v duchu videl ako pracovňu a súkromný prijímací salón. Na poschodí boli dve veľké spálne, každá s vlastnou kúpeľňou a schody vedúce do podkrovia, dômyselne ukryté za osobitnými dverami.

Dom mal navyše i pivničné priestory, po ktorých tak túžil. V prirodzene chladných priestoroch sa elixíry uchovávajú lepšie ako v umelých podmienkach, vytvorených kúzlom. Nepodliehajú tak rýchlo expirácii. Okrem toho, toto obydlie malo nízke náklady na spotrebu a nachádzalo sa na konci mesta, viac-menej na samotke.

„Ako iste viete, v mestečku je všetko. Od obchodu s potravinami, cez liečiteľské stredisko, po krčmu. Myslím, že nebudete ľutovať, pán Snape."

„Koľko?" opýtal sa Severus napokon, keď sa vrátili nazad do kuchyne.

Stanovená cena ho neprekvapila. Naopak, nielen, že bola primeraná, ale navyše si to mohol aj dovoliť. Potter, Grangerová a Weasley neboli totiž jediní, ktorí po bývalom riaditeľovi niečo zdedili.

„Prejdime teda k podpísaniu zmluvy," ponúkol sa mladý Dobbson ochotne a z koženej aktovky vytiahol predmetnú zmluvu, kalamár i zastrúhané orlie brko.

ooo000ooo000ooo

Pohol sa a kovové reťaze, ktoré mu obopínali zápästia, akoby na protest ticho zarinčali. Chvejúce sa telo ovanul studený vzduch v potemnej miestnosti. Hrubé závesy boli zatiahnuté a celkom zakrývali vysoké francúzske okná. Kamenný kozub bol vyhasnutý, portréty očarované tak, aby nemohli počuť, ani vidieť nič z toho, čo sa v miestnosti dialo.

„Určite sa takto nemôžem..." ozval sa mu pri uchu hrdelný šepot.

Mal chuť zavrčať, ale toto by mu neprinieslo žiaden osoh. Určite nie potešenie zo sexu, od ktorého ich delil sotva kratučký okamih a tie kecy, ktoré vedeli jeho vzrušenie poriadne schladiť!

„Určite... nie," vyslovil a dal si záležať na tom, aby to znelo dostatočne zreteľne.

Pre Merlina, veď už to prebrali niekoľko krát predtým! Nakaziť sa dalo predsa jedine uhryznutím počas toho prekliateho splnu! To predsa vedeli už i malé deti. A kontaminácia pri análnom sexe tiež nehrozila!

Občas mal dojem, že jeho terajší milenec má IQ hojdacieho koníka. Ale keď tie šikovné prsty potom spoľahlivo našli i cez látku bavlnenej hnedej košele jeho vztýčené bradavky, odviedli jeho rozčúlené myšlienky iným, bezpečnejším smerom.

Neprekážalo mu, že ho do citlivých ružových kopčekov najprv uštipol. Cez zuby sa mu síce predralo bolestivé syknutie, ale to ihneď prešlo v slastné zastonanie, keď sa tie prsty s jeho bradavkami začali zmyselne hrať. Cez odev to nebolo také intenzívne, ale i to malo svoje... *čaro*. Hlavne, ak sa veľmi snažil vžiť sa do tých dotykov a ak bol rozhodnutý vychutnať si každý spoločný okamih.

Na odvrátenú stránku ich občasného stretávania sa hľadeli s nadhľadom.

Lepšie niečo ako nič, opakoval si často.

Napokon, všetko malo svoje plusy i mínusy. To, že jeho terajší milenec nemal záujem dívať sa na jeho zjazvenú kožu nebral ako katastrofu, lebo mu prinášal potešenie v takej miere, ako len dokázal.

Ovšem, ako všetko v jeho živote, i táto krátka chvíľa prežívanej slasti mala svoje obmedzenia.

Už na začiatku si stanovili jasné pravidlá hry. Jeho partner bol síce povolný, ale nechcel riskovať. A tak musel súhlasiť s tým, čo mu navrhol.

Po prvé, musel byť pri sexe zviazaný, ak by sa náhodou vo chvíľach vášne nevhodne prejavila jeho nespútaná povaha. Nepáčilo sa mu to, ale buďiž.

Po druhé, nikdy po Andrewovi nesmel žiadať orálny sex, hoci jeho partner si ho naopak odopierať nechcel a mal výsadné právo strčiť mu svoj penis do úst, kedy len po tom zatúžil.

A po tretie, nikdy nesmel byť navrchu, čo súviselo s prvým bodom.

Popravde, bolo mu to jedno. Len ak si užije. Andrew nebol až taký sebecký milenec, akým bol Boyd, s ktorým sa stýkal predtým.

Pozitívne preňho bolo už i to, že ho Andrew neponižoval. Neprikazoval mu lízať svoje topánky, nemusel sa pred ním plaziť na kolenách a doslova prosíkať o sex, čo Boyda nesmierne vzrušovalo.

A podobných podivností, či skôr úchyliiek, ktoré krásneho a plavovlasého Boyda vzrušovali bolo oveľa, oveľa viac.

Bol rád, že to, čo spolu mali ukončil prv, ako mu ten človek stihol celkom ušliapať i tie posledné zvyšky sebavedomia, ktoré v ňom ostali. I keď riadne zakrpatené.

Sex s Andrewom mal svoje výhody, ak si odmyslel zaužívanú a nemennú polohu a to nepríjemné zväzovanie, ktoré ho obmedzovalo v slobodných dotykoch. Stretávali sa len občas, aby si užili, ale popravde, i Andrew ho už začínal pekne nudiť.

Možno to však skôr súviselo s faktom, že konečne by mal rád niečo celkom normálne a to obyčajný a pokiaľ možno, nekomplikovaný vzťah.

Odpútal sa od roja bzučiacich myšlienok a sústredil sa na svojho partnera, ktorého ruka práve opustila jeho stoporený penis knísajúci sa medzi rozkročenými stehnami.

Cez pootvorené ústa sa mu vydral tichý povzdych, keď mu silné prsty vošli do vlasov, zastavili sa na dlhšej ofine, zovreli ju v pästi a donútili ho na moment zavrútiť hlavu. Nie, rozhodne nie kvôli bozku. Ďalšia vec, ktorej sa spolu nikdy nedopustili.

Toto si vyjasnili tiež hneď na začiatku. „Moje ústa patria jedine Irene, ale o svoj penis sa s tebou rád podelím. Samozrejme, naše stretnutia musia ostať diskrétné. Neočakávaj, že by mi čo i len napadlo kvôli tebe opustiť svoju rodinu.“

Isteže to nečakal. Išlo mu len o sex. Vari mohol dostať veľkorysejšiu ponuku?

A tak vypudil staré spomienky a zaklonil hlavu tak, ako ho navádzala milencova ruka. Skôr kvôli dokonalejšiemu prehnutiu chrbta, možno lepšiemu vyšpúleniu zadku a dôkladnejšiemu prieniku.

Sykol, keď na zvierači ucítil mazľavý žalud' tuhého penisu. Už na ten prvý pohľad sa mu zdal prihrubý, ale ak toto bol jediný spôsob, ako mať sex s iným mužom, znesie ho.

Privrel oči a zhlboka nasal do pľúc jeho vôňu. Pot mužského tela, jemnú jahodovú vôňu aromatizovaného kondómu, v ktorých sa Andrew tak vyžíval a na ňom tenký film rovnako voňajúceho lubrikantu.

Aspoňže tento milenec k nemu nebol pri sexe hrubý. A bol dôkladný a čistotný. Hoci si žiadal nejaké tie opatrenia. To mu mohol splniť. Prečo nie. Dokonca prehltoť i fakt, že to bude on, kto nastaví svoj zadok, hoci bol vyslovene radšej ten aktívny.

„Minule som to chcel skúsiť so ženou, ale nebola tým vôbec nadšená," zamrmlal mu Andrew chrapľavým hlasom do ucha. „A to som ju ani nezviazal," zasmial sa hrdelným smiechom. „Odmietla ma prv, ako som jej mohol objasniť krásu takého... splynutia.“

Vnikol doňho. Na jeden výpad. Jeho slabiny narazili na oblíny zadku a ruky sa zviezli na úzke boky, aby si ho za ne mohol pridržať. Zakrúžil panvou a Remusom trhlo, keď penis v jeho vnútri objavil ten magický bod na prvý pokus. Pravdaže, veď spolu nesexovali po prvý raz.

„Musíme sa teraz baviť o tvojej žene?" zavrčal znechutene a odpoveďou mu prišla nová salva tlmeného smiechu, ktorý nasledovalo tlmené - *nie* - a Andrew sa v ňom rozhybal.

Späť domov kráčal Remus hlboko ponorený vo vlastných bezútešných myšlienkach. Zrejme preto, lebo už sa rozhodol. Napriek značnému fyzickému uspokojeniu, ktoré mu stretnutia s Andrewom prinášali dospel k záveru, že ho viac kontaktovať nebude. Dokonca nepovažoval za potrebné ho o tom ani informovať. Načo? Ako sa stretli, tak sa i rozídu. Bez jediného slova.

Do svojho sídla, ktoré zdedil po svojom najlepšom priateľovi sa dnešnú noc vrátil akýsi duševne vyčerpaný. Nenamáhal sa ani s tým, aby na seba po sexe zoslal čistiace kúzlo. Odomkol kúzlom, vošiel dnu a svetlá v hale sa ako na povel zažali. Zamieril rovno ku schodom a vydal sa na poschodie. Dom bol mŕtvolne tichý, iba drevená podlaha pod jeho nohami občas zavrzgala.

V kúpeľni si napustil vaňu a akonáhle sa vyzliekol donaha, ponoril sa do vody až po krk a nechal svoje myšlienky voľne plynúť.

Nikdy, skutočne nikdy nemal na ružiach ustlané. Snívať prestal už vo svojich piatich rokoch a tiež si nikdy nestaval žiadne vzdušné zámky. Jeho život koordinovala prísna disciplína a až nezdravá triezvosť. Spoločníkmi mu boli dlhé roky len uzavretosť a opatrnosť, ktoré s ním kráčali na každom kroku bok po boku ako tí najvernejší priatelia.

Priatelia...

Ďalšia bolestná spomienka na stratené časy, ktoré sa nevrátia, preňho bola ako soľou do otvorenej rany. Ak mal priznať pravdu, nikdy sa z toho celkom nespamätal. Najprv James s Lily, potom Sirius s Petrom...

Mal dojem, že život ho bičuje korbáčom s extra ostrými ostňami, vyhradeným zvlášť preňho. A len čo sa mu tie rany po čase ako-tak zahojili, tak iba preto, aby vzápätí dostal ďalšiu, novú ranu.

Okúpал sa, osušil si zjazvené telo a navliekol na seba župan. V rukách požmolil jeho jemnú látku. Bolo to len krátko, čo na sebe mohol cítiť niečo také príjemné. Táto tkanina a jej hladký povrch mu citlivú pokožku nedriapala, ale nežne hladila.

A to všetko len vďaka Siriusovi.

On bol v jeho živote zodpovedný za veľa vecí. Naozaj za veľa... A hoci mal v Remusovom živote svoje neodmysliteľné miesto priamo v jeho srdci, nikdy doň skutočne nepatril.

Komické? Ako pre koho.

Ešte i v tomto mal smolu. Miloval Siriusa celým svojím srdcom a ten *prívetivý* osud to zariadil tak, aby Sirius miloval celým svojím srdcom Jamesa Pottera. No a James? Ten mal oči iba pre Lily.

Remus mal odjakživa dojem, že Sirius s ním bol iba preto, lebo si potreboval vyhnať Jamesa z hlavy. Nezazlieval mu to. Bol jeho prvým milencom a vedel, že s ním nie je iba z ľútosti. I to mu stačilo. Vtedy.

Nie však teraz. Pretože teraz chcel od života asi po prvý raz naozaj viac!

Zišiel na prízemie, na nohách mal obuté teplé papuče. Potom, čo si urobil čaj sa odobral do pracovne, ktorú si zriadil v jednej z menších miestností prízemia. List, ktorý mu ešte ráno doniesla sova dlhochvostá, s pekným béžovým perím, ozdobeným pierkami tmavšieho odtieňa, stále ležal nepovšimnutý na jeho pracovnom stole.

S povzdychom si ho vzal do rúk. Tušil, čo tam bude ešte skôr ako list otvoril. Rozlomil voskovú pečať ministerstva mágie, presnejšie z úradu pre nápravu náhodných kúziel, kde žiadal o miesto asistenta a vystrúhal grimasu.

Ďalšia do zbierky, pomyslel si trpkó a hodil list so zamietavou odpoveďou rovno do vyhasnutého krbu. Zohol sa k nemu, aby v ňom zakúrnil.

Bol životom taký unavený a znechutený, že si občas sám kládol otázku, ako bolo možné, že to s ním ešte nevzdal.

A to sa mu vo vojne naskytlo zopár vhodných príležitostí hrdinsky položiť život za dobrú vec. Ale ako naschvál, smrti zakaždým o vlások unikol. Tá prekliata kostnatá potvora nad ním síce mávala svojou kosou na výstrahu, ale to bolo asi tak všetko. Hrala s ním podivne smiešnu hru mykajúc svojvoľne nitkami jeho osudu, akoby bol iba bezduchou marionetkou.

Keď ho tú pamätnú noc zasiahla tá posledná diabolská kliatba *Argenteum telum*¹, ktorá ho mala poslať expresom na onen svet, mal naozaj na mále. A nebyť pohotového zásahu Tonksovej, bol by to už mal za sebou. Ale i tentoraz prežil a vystrábil sa zo všetkých tých novo uštedrených rán.

No ani potom to nemal o nič ľahšie. Určite nenadobudol dojem, že by sa vojnou preňho niečo zásadné zmenilo. Vlkolakmi sa stále opovrhovalo a pozeralo sa na nich cez prsty, nech žili akokoľvek pokojnými životmi mnícha, či dokonca svätca a bez najmenej poškvrnky, či morálneho prehrešku. Stačila však i malá nešťastná náhoda, do ktorej bol niektorí z podobne postihnutých zapletený a všetko úsilie ostatných bezúhonných jedincov tak razom vyšlo navniivoč.

Nemohol povedať, že by od života pár šancí nedostal, ale zakaždým sa stalo niečo, čo mu radosť prekazilo. Napríklad ako pred pár rokmi, keď ho požiadal riaditeľ Dumbledore, aby učil na Rokforte Obranu. Vtedy zasiahla zlomyseľná ruka osudu v prevtelení samotného Snapa, ktorý s nesmiernym potešením vyzradil jeho tajomstvo komu mohol.

I napriek tomu, že ho chcel za to nenávidieť, jednoducho nemohol. Nikdy sa nevyznačoval Jamesovou tvrdohlavosťou, ani Siriusovým vášnivým temperamentom, ktorý si vybíjal na Snapovi za ich študentských čias.

Remus prešiel k oknu, z ktorého mal nádherný výhľad na les. Hustý, smaragdovozelený, tiahnuci sa v širokom páse okolo mesta, pretínajúci i jeho skromné pozemky.

Keď za jeho chrbtom zahučal krb, otočil sa a počkal, kto sa ohlási. Bolo už predsa len trochu neskoro na návštevu. Aspoň podľa hodín, ktoré ukazovali pol dvanástej.

„Remus? Si tu? Tu je Artur.“

Zamračil sa, ostávajúci v tieňoch miestnosti. Nerozišli sa práve najlepšie. Rozhodne sa nevideli od... no, od Vianoc. Molly ho vtedy obvinila, že jej sprzil syna a ešte k tomu počas takých sviatkov lásky a pokoja.

Nemohol za to, že mu ten hlupák vliezol rovno do postele, zatiaľ čo on tvrdo spal. Ron bol pripitý, celkom nahý a tisol sa k nemu ako druhá prikrývka.

Všetko sa stalo veľmi rýchlo. Ešte i teraz ho z toho mrazilo. A akoby to nestačilo, malo to svoju dohru. Tiež nič príjemné.

~*~*~*~*~

Remus bol od prírody pokojným človekom. Nevyhľadával konflikty, nemal rád hádky. Viedol vcelku pokojný život, ale Ron Weasley rozbúril jeho stojaté vody na nepoznanie.

Ron sa ukázal po pár dňoch od toho nešťastného incidentu.

„Môžem vojsť?“ ozval sa nespelo, akoby čakal, že ho Remus vypoklonkuje, len čo ho zbadá.

Nespravil to už len zo zvedavosti. Okrem toho, videl jeho nezdravú bledosť, kruhy pod chlapcovými očami a usúdil, že sa preto všetko musel riadne trápiť. Rozhodne mu to však nechcel uľahčiť.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa, vstávajúc od stola.

Najmladší z Weasleyho synov chytrou pokrútil hlavou, keď vypadol z krbu, ale hneď na to prikývol. „Teda vlastne... áno. Chcem... či skôr, potrebujem s tebou hovoriť.“

Remus prikývol a čakal.

„Snažil som sa im to vysvetliť. Zdalo sa, že už počúvajú, ale... Stále sa hnevajú. Nevedia pochopiť, že... že... no vieš, že to bolo inak. Že som to chcel a bola to len moja chyba a ty s tým nemáš spoločné nič.“

Remus vstal od stola a prešiel k sekretáru. „Dáš si niečo? Pivo alebo whisky?“ On sám si nalial a hneď do seba ten povolený dúšok i na ex kopol.

A potom strýpol, lebo okolo pása sa mu zozadu ovinuli mocné paže vysokého mladíka a to štíhle telo sa pritislo k nemu. Sám nevedel ako a ocitol sa v jeho náručí. Chcel ho odsotiť a zabrániť mu v čomkoľvek, čo mal Ronald v úmysle, ale skôr ako to stihol, jeho ústa, ktoré sa pootvorili, aby protestovali padli do zajatia lačných úst a dravého jazyka, ktorý si ich nemilosrdne i priam zúfalo podmanil. Zdrevenel, kým ten dobyvateľ plienil jeho ústa, mapoval štruktúru zubov, študoval klenbu podnebia a štekľil jeho mandle.

„Teba, dám-si-teba,“ šepkal mu nadšene medzi bozkami, nepúšťajúc ho zo svojho objatia.

Netušil, ako sa mu podarilo spamätať sa z toho, ale odrazu ho len odsotil a díval sa naňho vyjavene, doširoka vytreštenými očami.

„Ako...?“ začal udýchane a v nasledujúcom momente bol nútený cúvnuť, pretože tie mocné, dlhé paže sa po ňom znova natiahli. „Zbláznil si sa?!“ okríkol ho vydesene.

Mladík v okamihu precitol a zasnený výraz sa z jeho pehavej tváre vytratil. „Nepáčilo sa ti to?“

Remus mal čo robiť, aby mu sánka nepadla až k nohám. „Opakujem! Zbláznil si sa?!” zvolal nešťastne. V duchu zahrešil. Toto keby videla Molly alebo Artur, zabijú ho! A bude im fuk, či je v tom nevinne alebo nie.

„Nie, dofrasa!” k Ronovmu výrazu sa pridal i zmätok so zahanbením. „Prepáč, asi som sa ťa mal najprv opýtať, či smiem, ale... Chcel som... ja... Dofrasa!” zahundral a vošiel si zjavne frustrovaný prstami do mrkvových vlasov.

Začal sa prechádzať hore-dolu a mrmlal si popod nos nejaké skomolené ospravedlnenie svojho konania.

„Skúšal som to s Lav i s Hermionou, ale nešlo to! Npostavil sa mi ani pri jednej. Vieš, myslím si, že som taký ako ty, Remus. Nepoprieš to, viem, že si na chlapov. Videl som ťa na tom poslednom ministerskom plese. Iste, bolo to náhodou. Olizoval si sa v tej tmavej chodbe s Gilbertom Wimpleom z oddelenia experimentálnych kúzel a so mnou sa niečo stalo!” zvolal napoly nadšene, napoly neisto. „Páčilo sa mi to a tam dole som bol... tvrdý a... Dofrasa! Nepáčim sa ti? To tie ryšavé vlasy, však? Urobím všetko, čo budeš chcieť, len mi ukáž ako... S mužom som ešte nikdy nebol,” zamrmlal skôr sám pre seba a skleslo dodal: „Vlastne ani so ženou. Ako to mám vysvetliť našim, aby ma pochopili? Zabijú ma!”

Remusa začala pobolievať hlava. Pošúchal si čelo a z hrdla sa mu vydral útrpný povzdych. „Pozhovárame sa, ale pod podmienkou, že sa na mňa nevrhneš. Vieš, nie je mi to práve... príjemné.”

Ron sa zamračil a líca mu pokrýl ďalší nával sýteho rumenca. „Naozaj sa ti to nepáčilo? Ved' si teplý, či nie? A Lav vravela, že sa bozkávam ako malý boh.”

Remus sa zdržal toho, aby prevrátil očami. „Pod', ty Casanova.”

Ron Weasley mu dal zabrať. Vysvetliť mu, že ak sa nevzrušil pri Lav, ani pri Hermione ešte neznamená, že je teplý, bolo náročné, ale dúfal, že to napokon pochopil. I napriek tomu argumentu, že sa naopak nabudil už len pritom, ako ho videl bozkávať sa s Wimpleom na tom plese.

Ron si napriek tomu povzdychol. „Aj tak si myslím, že som teplý. Vieš, páčiš sa mi, ale je fakt, že sa mi páčia aj ženské, tie ich...” hlesol a bez toho, aby to vyslovil, naznačil rukami, na čo myslí.

„Ron, ty si nenapraviteľný! Prestaň,” zastavil ho s úškrnom, ktorý nedokázal potlačiť. „Máš len sedemnášť a zjavne si zmätený. Daj tomu čas. Ak sa ti nepáči Hermiona, asi to bude preto, lebo ju v podvedomí považuješ skôr za svoju sestru.”

„Asi to tak bude,” povzdychol si, červeň líc pomaly ustupovala. Ron namáhavo prelgol. „Je mi trápne,” zaskučal a tuho privrel viečka. „Správal som sa asi ako idiot, čo?”

Remus na to nepovedal nič. K tej téme by sa vlastne najradšej nikdy nevracal. Už tak ho to stálo priveľa. „Nebudeme o tom hovoriť. Nič sa nestalo. Mal by si ísť.”

Ron prikývol. „Priatelia?” opýtal sa s hrstou plnou letaxu a odišiel až potom, keď Remus prikývol. Z ohňa k nemu ešte doľahlo hlasné: „Prepáč!”

A už ho nebolo.

~*~*~*~*~

„Áno, Artur," opýtal sa pokojným hlasom, keď sa myslou ocitol späť na zemi.

„Môžem vojsť?" ozvalo sa z druhej strany.

Remus zaváhal. Ale napokon zábrany zrušil.

„Ospravedlň ma, ale nie som na prijímanie návštev primerane ustrojený." Tak ospravedlnil fakt, že bol pod županom celkom nahý.

Artur to nijako nekomentoval. „Chcel by som sa ti ospravedlniť. Teda, my obaja. Ja i Molly. A radi by sme ťa pozvali v nedeľu na obed, ak súhlasíš."

Remus sklopil pohľad a odmietavo zamrmlal: „Neviem, či je to vhodné." Popravde, nechcelo sa mu tam. Ešte mal v živej pamäti všetky tie štipľavé urážky, ktorých sa mu vtedy od oboch dostalo.

Artur Weasley sa však tváril skutočne kajúcne a dušoval sa, že si naozaj prajú, aby prišiel. „Bude to súkromný, rodinný obed. Príde i Harry s Hermionou a Tonksová. Molly sľúbila, že urobí tvoj obľúbený dezert, čokoládovú tortu. Tak ako, prídeš?"

Harry? Fajn, bude mať aspoň jedného človeka na svojej strane, ak sa znova niečo zomelie.

„Tak dobre."

Artur sa spokojne usmial. „Obedujeme o dvanástej, ale nikde nie je napísané, že nemôžeš prísť skôr. Mohol by si. Aspoň ti ukážem novinky, ktoré mám vo svojej zbierke."

Remus mu venoval vlúdny úsmev. „Platí. Budem sa tešiť."

oooOOOoooOOOooo

Mohol sa niekto čudovať, že si potreboval prečistiť hlavu? Určite nie. Nevidel v tom problém. Už neraz sa tútal po vonku v oveľa neskorších hodinách.

Trápilo ho celé to nepodarené intermezzo, ktoré sa odohralo tie posledné vianočné sviatky s Ronom. Práve toto naštrbilo vzťahy s Weasleyovcami. Nie, že by ich nechápal. Keby bol na ich mieste, asi by reagoval rovnako.

Rozhodný a nesústredený blúdil ulicami mesta, kým si nespomenul na tú novinku, o ktorej sa dopyčul len dnes doobeda a napadlo ho, že sa jednoducho pôjde presvedčiť, či je to pravda.

Zastavil sa až na samom konci mesta a zvedavo pozrel na dom, v ktorého oknách sa ešte svietilo, hoci bolo už dávno po polnoci.

To, že si niekto kúpil ten pekný viktoriánsky domček sa dozvedel od madam Castletownovej, ktorá vlastnila s manželom obchod so zmiešaným tovarom v centre Blacktownu a on si bol u nich ráno kúpiť čerstvé pečivo. Hoci tá stará čiperka mu nevedela povedať, kto je novým majiteľom domu.

Tieto informácia mu čiastočne doplnil miestny holič, pán Roberts, ktorý o tom nadšene vykladal každému novému zákazníkovi, ktorý ho behom dňa navštívil. I on sa tam dnes doobeda nechal pristrihnúť. Ak sa to tak dalo povedať, pretože tento nový strih bol...

Prečesal si prstami vlasy a zaúpel. Zdal sa mu prikrátky. Proste - *prikrátky*. Nikdy v živote, aspoň čo mu pamäť siahala, nemal také krátke vlasy a mohol za to pán Roberts, pretože ho zabával tými klebetami a on ho nezastavil včas. A potom už bolo neskoro.

Jediné pozitívum, ktoré v tom videl bolo to, že už poznal meno nového majiteľa toho domu.

A takmer tomu nemohol uveriť, pretože tým mužom nebol nik iný, ako sám ctihodný, obávaný postrach a umastený netopier v jednej osobe, *Severus Snape*.

Ako bolo možné, že ho madam Castletownová nespoznala? Ved' o ňom toľko popisali v Dennom prorokovi i ostatných bulvárnych plátkoch, že to hádam ani nebolo možné. Bol pomaly slávnejší ako sám Harry Potter.

Naozaj tá stará klebetnica nespoznala vo vysokom, málovravnom mužovi so zatrpknutým výrazom v tvári bývalého profesora Elixírov?

Pousmial sa, pretože si to nedokázal ani len predstaviť.

A napokon sa zamračil. Jeho osud bol teda ozaj riadna sviňa, ak toho chlapa zaviedol priamo jemu pod nos. Prečo to spravil? Aby ho mohol do krvi dráždiť?

Ale to by nebol on, keby i v tomto nehľadal niečo dobré.

No, čo už. Aspoň bude mať po ruke niekoho, kto mu bude dodávať excelentné protivlkolačie elixíry.

A zatiaľ, kým ho navštíví - *ešte sám nebol rozhodnutý kedy* - sa popasuje s rodinou Weasleových. A s Tonksovou, ktorá mu v poslednom čase nevysvetliteľne nadbiehala.

oooOOOoooOOOooo

A/N: Argenteum telum¹ - Strieborný šíp

2. kapitola – (Ne)priateľ za dverami

Dostať sa k Brlohu nebol až taký problém, ako odhodlať sa tam vôbec ukázať a ísť. Pozvanie Artura a Molly Weasleyových bolo možno nečakané, ale on si ho nemohol dovoliť odignorovať už len preto, lebo boli roky priateľmi a to nedorozumenie bolo... celé také *tragikomické*.

Na svojom výzore si nikdy príliš nezakladal. Vždy sa skôr snažil o istú nenápadnosť, pretože z jeho najbližších priateľov bol James ten nedbalo elegantný a Sirius výstredný. A Remus nepotreboval vyčnievať ešte i svojím zovňajškom. Popravde, nikdy na nejakú parádu ani zvyšné prostriedky nemal.

Remus nakoniec triezvo zvolil klasické čierne nohavice, krémovú košeľu s jemným maslovým prúžkom, ktorú doplnil o svetlohnedú kravatu. Miesto tradičného pleteného svetra si tentoraz vybral zo skrine hodvábnu tmavohnedú vestu a obliekol si sako rovnakej farby.

Hodil na seba do zrkadla skúmový, kritický pohľad a povzdychol si, keď bruškami prstov svojej pravačky pohladil jazvy tiahnuce sa cez celú tvár. No áno, už i tak bil jeho výzor do očí.

„Lepšie to už nebude," zamrmlal si popod nos.

Bolo to azda prvý raz, čo si dal ako-tak záležať na výbere oblečenia, i keď si bol istý, že Weasleyovcom by bolo srdečne jedno, v čom sa u nich ukáže. Lenže toto bola iná návšteva ako tie ostatné. Boli takmer štvrt' roka rozhádaní a tak sa akási tá formálnosť priam sama žiadala.

Zakúzlil *Tempus*, aby skontroloval presný čas. Bolo pár minút po jedenástej. Radšej vyrazí hneď, aby si to ešte náhodou nerozmyslel. Vzal do ruky pripravenú tašku a zbehol na prízemie. Pred sídlom sa odmiestnil priamo z kamenného chodníka do Vydrieho Svätého Drábu, kde rodina bývala.

oooOOOoooOOOooo

Brloh, ktorý sa pred ním objavil o chvíľu na to - *ako pocítil to nepríjemné tiahnutie v oblasti pupočnej jamky, cítiac sa na pár sekúnd ako macatý mečúň lapený na udicu* - učupený uprostred zelených pasienkov po rozsiahlych rekonštrukciách, nepôsobil tak nestabilne ako kedysi, hoci sa aj tak podobal viac na brloh v jeho pravom slova zmysle skôr, ako na nejaké solídne čarodejnícke obydlie. Už len pri pohľade naň ste sa obávali, či vám pri zaklopaní na dvere nepadne na hlavu kosmo nadsadený balkón akejsi izby na prvom poschodí. Zároveň však domec rozhodne vyznieval ako domov útulnejšie väčšmi, než jeho malé zdedené sídlo.

Koniec koncov, on nikdy nebol z tých, ktorý by kritizovali. Dokázal sa uspokojiť i s tým málom, čo mal a bol od útleho detstva vedený k skromnosti. Sám toho vlastnil aj teraz iba minimum. A aj to, čo v súčasnosti mal, i za to vďačil nebohému milencovi a dlhoročnému priateľovi v jednom.

Spomienka na bývalého milenca, ktorého kedy mal, v ňom vyvolala nostalgickú clivotu, pri ktorej mu zakaždým zovrelo srdce a v hrdle sa objavila hrča, ktorú len s námahou prehltol. Azda i preto vyvrátil hlavu dohora a pozrel na nebo, aby nebolo vidno, ako žmurká očami a rozháňa do očí tisnúci sa vlhký smútok.

Nepršalo, ale slnko sa s nimi hralo na schovávačku od samého rána. Podúval mierny vetriček, ktorý sa mu opieral do chrbta a akoby nasilu ho tlačil, aby len pridal do kroku. Harry, ktorý postával na verande opretý o drevený stĺpik a fajčil sa naňho usmieval už zďiaľky.

Odfahlo mu, že nebude musieť čeliť Weasleyovcom bez toho, aby pri sebe nemal niekoho, kto mu bude v prípade potreby kryť chrbát. Harry bol na túto úlohu viac ako len vhodný kandidát. Veď i vďaka nemu ho vtedy zhrozený Ronovi rodičia na mieste neprekliali celou plejádou najrozmanitejších kliatob zato, že sa pokúsil zviest' ich syna pod ich vlastnou strechou.

Pozdravili sa a na krátko objali. „Všetci sú vnútri. I Dora," varoval ho Harry šeptom a oklepal popol z cigarety na zem. Naposledy si potiahol, kým ju uhasil. „Je tam síce trochu dusno, ale nič, čo by sme nezvládli."

Harry bol jeho skutočným a nenahraditeľným priateľom. A hoci sa fyzicky na svojho otca skutočne neuveriteľne podobal, bolo to asi to jediné, čo po ňom tak viditeľne zdedil.

Remus pochopil jeho jemnú narážku. Vedel, že ani on sem v poslednom čase nerád chodil a to práve kvôli Ginny Weasleyovej, ktorá stále dúfala v niečo, čo z Harryho strany bolo viac ako nemožné.

Privítanie prebehlo bez komplikácií. Artur i Molly sa mu ospravedlnili za svoje prehnané správanie a on ich ospravedlnenie prijal. Priznal, že na ich mieste by zrejme postupoval rovnako a znova ich uistil, že to, čo sa stalo, skutočne ľutuje.

Vtedy Molly len smrkla do zástery a Artur čosi zamrmal. Prv ako ho odviedol preč, Remus odovzdal Molly tašku, s ktorou k nim prišiel.

„Malá pozornosť," odvetil na margo jej spýtavého pohľadu. „Viem, ako máš rada belgickú čokoládu a ty Artur, Chardonay."

„Ale to si nemusel," hlesol natešene muž, ktorému sa robila na hlave plešinka a ťahal ho preč.

Až potom sa Remus zvitl s ostatnými dámami, s Tonksovou, s Hermionou i s Ginny.

Keď nad tým neskôr uvažoval, musel uznať, že všetky tri mali čosi do seba. Boli príťažlivé, inteligentné a šikovné čarodejnice. Keby nebol takým, akým bol, možno by nad Tonksovou uvažoval aspoň v duchu, ale...

Miesto povzdychu si zahryzol do pery a nasledoval pána domu, ktorý mu nadšene rapotal o dajakých nových muklovských novinkách.

Ako mu už predtým sľuboval, odviedol ho na pár minút do garáže, aby mu ukázal pár maličkosť, ktoré tak rád zbieral, rozoberal a znova dával nejako vylepšené dokopy. Dnes sa mu mohol pochváliť odšŕavovačom, ktorý zatiaľ odmietal poslušne odšŕavovať a získanú šťavu hneď vyprskol na najbližšieho človeka a holiacim strojčekom, na ktorý nadával hlavne Charlie.

„Potreboval som ho na niekom vyskúšať a doma bol akurát Charlie. Mal si ho vidieť," zamrmal nespokojne Artur, hrajúc sa s vrčiacou vecičkou, „pol hlavy mal celkom dohola v priebehu tridsiatich sekúnd!" zvolal nadšene. Tvár mu na pár sekúnd ozdobil previnilo-rozpačitý úsmev. „Musím to ešte doladiť. Vieš, vychytať tomu muchy."

Ukázal mu ešte pár iných maličkosť, čo Remus patrične zanietene okomentoval.

Keď po nich do garáže prišiel Harry, aby ich zavolať na obed, Remusovi trochu odľahlo. Ale len do chvíle, kým nezistil, že v zasadačom poriadku sedí hneď vedľa Tonksovej. Ani Harrymu nebolo práve do smiechu, pretože chytil *úžasné* miesto vedľa Ginny a naproti Hermione, ktorá sa celý čas tvárila, akoby tam jej najlepší priateľ ani nebol.

Miesto toho zanietene konverzovala s Remusom i Arturom. Remusovi neušlo, že pri stole chýba Ron, ale čosi mu napovedalo, aby s tým počkal a opýtal sa Harryho, keď osamejú.

Tonksová bola našťastie preňho krátko poobede odvolaná do práce kvôli najnovšiemu prípadu a tak sa jej vyhrážky o tom, že sa musia pohovárať, nenaplnili.

Uvedomoval si, že tú situáciu nemôže naťahovať donekonečna a musí jej prezradiť, z akého dôvodu ju stále odmieta. Mala právo to vedieť. Mala právo... nájsť si niekoho a nečakať zbytočne za ním.

S poriadnym kusom zákusku, ktorý mu Molly zabalila na cestu, tak ako i Harrymu sa s nimi napokon obaja rozlúčili.

Hermiona už odišla a nechala Harryho napospas najmladšej členke domácnosti. Ak videl on, ako sa Harry zdráha a sú mu nepríjemné jej pozornosti, prečo to pre merlina prehliadala ona?

„Harry? Pôjdeme?“ zavolať naňho rozhodnutý vyslobodiť ho z tej nepríjemnej situácie a len čo na ňom spočinul zelený pohľad plný úľavy i vďačnosti, takmer nedokázal zadržat' pobavený úsmev.

oooOOOoooOOOooo

Premiestnil sa s Harrym na Grimmauldovo námestie a len čo sa ocitli v presvetlenej hale a on sa rozhladol okolo, pocítil nesmiernu úľavu. Už to tu naňho nepôsobilo tak príšerne deprimujúco, nostalgicky a stiesnene. Možno to bolo vďaka tomu, že steny boli teraz natreté na bielo, staré obrazy a odpudzujúce hlavy škriatkov tiež viac nepatrili k ozdobnej výstrednej dekorácii, podobne ako ten ohavný držiak na dáždnyky v podobe trolej nohy.

Koberce pokrývajúce podlahy neboli prešúchané, záclony visiace na oknách prežraté a rozhodne sa to tu nehmýrilo kadejakou hávedou. Dom pôsobil nielen útulne, ale bol čistý a skutočne obývateľný.

„Pomohla mi Hermiona,“ vysvetlil Harry, ktorý ho viedol do svojho obľúbeného salóna. Ich zákusková výslužka skončila na servírovacom stolíku, kým sa Harry dostal k sekretáru, otvoril ho a odhalil zásoby alkoholu. „Dáš si niečo? Lebo ja rozhodne áno,“ zamrmlal a otočil sa k nemu cez plece, keď otváral krištáľovú karafu s jantárovým pokladom vo vnútri. „Mimochodom, vďaka za záchranu.“

Remus sa pousmial, sadol si do kresla a prikývol. „Nemáš za čo.“

Harryho výraz tváre jasne naznačoval, že s tým nesúhlasí, ale nechal to byť. Podal mu pohár a sadol si tiež. Odpil si a pohodlne sa oprel v kresle.

„Myslel som, že sa ti Ginny páči,“ nadhodil opatrne Remus, lebo si nebol istý, či má jeho priateľ chuť túto tému práve rozoberať.

Harry naňho nepozrel. Povzdychol si, znova sa napil a neurčito pritakal. „Nie je... zlá, povedzme. Je milá a tiež pekná a chvíľu som si myslel, že by to mohlo prerásť v niečo viac, ale,“ pozrel na Remusa, „nemôžem sa premôcť. Stále mám dojem, akoby som bozkával vlastnú sestru. A ona to nechce vzdať. Stále otravuje Hermionu a pýta si rady, ako na mňa. Je to... choré.“

Remus prikývol. „No, vzhľadom k tomu, že medzi vami dvoma niečo je, tak súhlasím.“

Harry po ňom blysol pohľadom a pootvoril ústa. Zelené oči zažiarili v nemej otázke. *Ako si to zistil?*

Odpil si hlt i on a mykol plecami. „Pozorovacie schopnosti.“ A potom sa osmelil, lebo Harry sa k ničomu nemal, iba zvieral v dlaniach pohár a zamyslene hľadel kamsi do podlahy s neprítomným výrazom v tvári.

„A čo Hermiona? Myslel som, že ona by ti skôr mohla byť ako sestra?“

Harry sa prebral a prehrabol si vlasy rukou. To, že si ich rozstrapatil ešte viac mu bolo fuk. „Hej, no... Spočiatku som ju tak vnímal. Tiež tu bol ešte Ron, ktorý mal pre ňu slabosť, ale...“ znova si odpil a pozrel na Rema.

„Vieš, že ušiel z domu?“ opýtal sa a ani nepočkal na jeho odpoveď. „Asi pred mesiacom. A neuveríš s kým,“ povzdychol si a neveriaco pokrútil hlavou.

Remusa sa zmocnila zvláštna predtucha, že to nebude len tak hocikto.

„S Theodorom Nottom a Erniem MacMillanom.“

Nemohol si pomôcť, aby sa nezatváril vyjavene. „Takže je skutočne... homosexuál?“

„Už to tak vyzerá, ale nikdy by som si netrúfal povedať, že to bude niekedy s niekým ťahať v trojke. Zvláštna predstava. Vždy bol taký... ja neviem, nad každým prejavom citov krivil nos. Molly to skoro zložilo, ale aspoň pochopila, že si nebol na vine ty.“

Tak preto to pozvanie, pomyslel si a tiež sa napil.

„Ešte ti dolejem?“ Harry vstal a presunul sa k sekretáru, kde čakala karafa, ale Remus odmietol a tak nalial iba sebe a znova zaujal svoje miesto v kresle.

„A ty, čo máš nového?“ zaujímal sa.

Remus sa zahniezdil. „Pamätáš si na ten dom, ktorý som ti naposledy ukazoval, keď si bol v Blacktowne na návšteve?“

„Isteže, čo je s ním?“

„Má nového majiteľa,“ odvetil prosto.

„Skutočne?“ usmial sa Harry. „Tam boli tie slnečné hodiny, o ktoré si mal záujem, nie?“

Remus prikývol.

„Vieš, kto je novým majiteľom?“

Znova súhlasne pritakal a pozrel na Harryho, aby mu ani za nič neušla jeho reakcia, keď to vysloví. „Snape. Severus Snape.“

Harry skutočne vyvalil oči a v údive zahvízdal. Na moment sa obaja odmlčali, kým ticho neprelomila Harryho zvedavosť. „A už ste sa stretli?“

Remus pokrútil hlavou. „Ešte nie.“

Celé poobedie strávil tam, na Grimmauldovom námestí. Zahráli si šach, Harry mu dal pár vecí, ktoré potreboval opraviť a navečerali sa spolu. Potom sa Remus letaxom presunul k sebe domov.

Zamračil sa, keď na okne svojej pracovne zbadal netrpezlivo posedávať opereného posla.

Orol skalný bol netypickým poštovým doručovateľom, ale Dora Tonksová nebola zas tak typickou ženou. List si prevzal, ale neotvoril ho hneď. Počkal, kým vták odletí preč.

Až potom sa pohodlne uvelebil v kresle a preletel ho pohľadom. Ďalšie pozvanie na rande, čo iné sa dalo čakať.

Dobre, tentoraz ho prijme a pôjde s pravdou von. Nech to má čím skôr za sebou. Nemalo zmysel odkladať to donekonečna. Čím skôr to vybaví, tým skôr bude mať od nej pokoj.

Unavene si pretrel tvár, zbliekol zo seba sako a pohodlne sa uvelebil pred telkou v obývacej miestnosti s tanierom v lone, na ktorom trónil ešte nenačatý zákusok. Vôňa čokolády mu udrela do nosa a nastavila chuťové poháriky tak, aby si sladkosť užil s maximálnym pôžitkom.

Už pri prvom súste slastne zavrnel a zahĺbil sa do vychutnávania si čokoládového koláča s takým nadšením, že mu bolo celkom jedno, že v telke práve bežal film *Americký vlkolak v Londýne* v podaní Johna Landisa.

Za to, že mal v noci nepokojný sny, kde sa mu miešal Sirius so Snapom, nahý Ron utekajúci z jeho postele do náručia iných dvoch mladíkov a to celé okorenené svojou vlastnou druhou tvárou, si mohol sám.

Vždy sa mu snivali hlúposti, keď jedol tak neskoro. A ešte k tomu i ten film...

oooOOOoooOOOooo

Ubehli dva týždne, od kedy sa dozvedel, že sa Snape usadil v Blacktowne. A on sa ho neodhodlal navštíviť. Ani vyhľadať. Dokonca zašiel tak ďaleko, že sa mu usilovne vyhýbal, hoci... si to sám pred sebou nedokázal rozumne zdôvodniť.

Teraz postával v kuchyni a s hrnčekom kávy v rukách cival do kalendára s motívom kytíc, ktorý visel na stene hneď pod kukučkovými hodinami. Rukávy košele mal vyhrnuté po lakte a nohavice trochu umazané. Bodaj by aj nie, keď strávil celé doobedie v záhrade za domom.

Mračil sa. Ale nebolo to preto, lebo sa umazal vlhkou zeminou pri práci. Nie. Tváril sa tak iba preto, lebo termín splnu sa neodvratne blížil.

Nedalo sa to viac odkladať. Musí to vybaviť čím skôr.

Dnu vošiel Neville a vytrhol ho z myšlienok. „Tak, máš to. Večer to nezabudni ešte poliať, dobre? Trepotník nie je náročný krík, mal by sa rýchlo ujať.“

Remus prikývol a skĺzol po ňom pohľadom. „Ako je možné, že jediný umazaný som tu ja a pritom ty si ten, kto sa hrabal v zemi ako krtko?“

Neville sa pousmial. „Roky praxe a,“ jeho úsmev sa rozšíril, „čistiace kúzlo.“

Remus sa pobavene rozosmial. „Dáš si kávu?“

Mladý rokfortský profesor iba pokrútil hlavou. „Nie. Už ma čakajú. Musím ísť.“

„Fajn,“ odvetil. „A ešte raz ti ďakujem. Tá záhrada konečne nejako vyzerá.“

Neville mu oplatil úsmev. „A ešte len bude na jar, veď sám uvidíš.“

Rozlúčili sa. Nebolo na škodu mať nejakého známeho, čo sa týkalo flóry, pretože záhradnícke služby boli pomerne drahé. No a Neville bol na slovo vzatý odborník. O tom nebolo pochýb.

Z vonku k nemu doľahol známy zvuk, čo nasvedčovalo tomu, že mladý profesor sa práve odmiestnil z jeho pozemkov. Kto vie, kde sa tak náhlil. A možno sa s niekým stretával. Lenže to mohol iba tipovať.

Po krátkej sprche, ktorú si doprial sa obliekol a vybral sa na nutnú návštevu.

oooOOOoooOOOooo

„Pán vás prijať v salóne," ozvalo sa ušaté stvorenie, keď sa ocitol pri dverách tehlového domca a zaľukal na dubové dvere kovovým klopadlom v tvare býčej hlavy. Nasledoval domáceho škriatka a zdvorilo odmietol ponúkané občerstvenie.

Pán domu sa objavil takmer ihneď. „Pán Lupin, rád vás vidím," privítal ho žoviálne a natiahol k nemu ruku.

Lupin mu potriasol pravicom a na pokyn čarodejníka sa usadil. Muž mal na sebe čierny habit, pod ktorým sa črtalo vínovo červené sako a v jeho výstrihu belostná košeľa bez viazanky, doplnené čiernymi nohavicami klasického strihu a koženými topánkami, ktoré sa v osvetlenej miestnosti matne leskli.

„Ďakujem," odvetil, ale nemohol tvrdiť to isté.

Jonah Stephens mu nebol dvakrát sympatický. Možno to bolo kvôli tým malým vypočítavým sivým očkám, možno kvôli plavým vlasom učesaným v prísnom úlize a možno kvôli tým staromódnym bokombradám, ktoré vyzerali... hrozne odpudivo. Len merlin vie, kedy bol ten človek naposledy u holiča.

„Je to hotové?" prešiel Remus priamo k veci.

„Ešte na tom pracujem," odpovedal muž zdráhavo. „Ale táto dávka bude o dvanásť knutov drahšia, pán Lupin," oznámil mu vzápätí bez pardonu.

Remus spýtavo nadvihol obočie. „Vážne? Smiem vedieť prečo? Je niečím špeciálna?"

Johan Stephens sa rozosmial tým svojím nepríjemným kostnatým smiechom a pokrútil hlavou. „Pán Lupin, hádam vám nemusím hovoriť, aká je situácia na dnešnom trhu. Ceny surovín stúpajú. Musím sa tomu predsa prispôbiť."

Neveril mu. Stephens bol ako malá krysa, ktorá sa ženie za sústom lákavého syra, len čo ho zavetrí. Akurát, že uňho zavetрил ligotavé galeóny. Žiaľ.

Naozaj mu nedôveroval. Ani slovu z toho, čím sa ho snažil nakrmiť. Problém bol v tom, že Remus tu v okolí poznal iba troch ľudí, ktorí sa venovali príprave elixírov.

Prvým bol Erich Cooldridge, ešte len začínajúci alchymista, ktorý si varením elixírov privyrábal na svoje štúdium v oblasti výskumu elixírov. Ten síce nemal prehnané ceny, ale jeho výtvary boli... No dobre, takmer mu z toho obrátilo žalúdok hore nohami napriek tomu, že mal elixír zodpovedajúcu farbu i vôňu. Netušil, kde bola chyba, keď sa konzistencia tak líšila. Napokon, on nebol odborníkom v tomto fachu.

Čarodejník Stephens sa príprave elixírov venoval dlhšie a bol skúsenejší, čo si zrejme pridobre uvedomoval. Zároveň bol široko-ďaleko jediným certifikovaným odborníkom, mal stálu klientelu a tiež honorovanú zmluvu s Bobbinovými apatiekami, ale rád nadsadzoval ceny. Podľa toho, v akom dome žil o ňom Remus mohol pokojne tvrdiť, že je to riadny držgroš a len merlin vie, kam vráža peniaze, ak už neinvestuje do opravy domu, ktorý to určite potreboval. Aspoň podľa popukanej steny, opraskaného laku na nábytku a ošúchaného čalúnenia a podobne.

No a tým tretím nebol samozrejme nik iný, ako Severus Snape. Ale odhodlať sa navštíviť ho bolo horšie ako Sofiina voľba, či dramatická Hamletovská otázka.

Ísť za ním, či nie?

Remus si povzdychol. „Nemyslím, že je rozumné pýtať si za elixír dovedna takmer desať galeónov.“

Stephens sa naňho zhovievavo usmial tým odporným zaliečavým a neúprimným úsmevom, akoby vedel, že i tak nemá na výber. Buď zaplatí, alebo...

Popravde, nič iné by mu ani neostávalo, keby len neexistovala tá tretia možnosť. A s tou postarší čarodejník nepočítal. Bol si sebou až príliš istý.

Remus sa zdvihol z pohovky, kde sedel. „Tak sa hádam rozlúčime, pán Stephens. Ďakujem vám za vaše doterajšie služby a prajem vám pekný zvyšok dňa.“

Neprial mu ho. Vonkoncom. Ale vždy sa choval zdvorilo, tak prečo nie i teraz?

Stephens očervenel ako cvikla. „Ale, ale... prečo?“ vykoktal. „Vy naozaj odchádzate? Spln je o pár dní a vy ten elixír predsa potrebujete!“

Remus prikývol. „Iste. Ale nenechám sa okrádať. Dovidenia.“

Tresol za sebou vchodovými dverami a pousmial sa. Ak už nič iné, aspoň ho hrial na duši ten jeho vykoľajený výraz.

Odmiestnil sa nazad do mesta a kým sa vydal smerom k viktoriánskemu domu, zvedol so sebou naozaj poriadne tuhý boj.

oooOOOoooOOOooo

Na nový dom si zvykol neobyčajne rýchlo a pomerne ľahko. Toto sa mu neprihodilo ani naposledy, keď sa pred pätnástimi rokmi sťahoval do bytu na Pradiarskej ulici. Kým si ho upravil podľa vlastných predstáv, zabralo mu to pár dní. Nevyhnutnosť, bez ktorej by sa nebol obišiel.

Napokon, veľa toho už nevladnil, pravda. Vybaliť jednu škatuľu a jednu koženú cestovnú tašku nebol až taký namáhavý čin, pri ktorom by bol nejako extra prepínal vlastné sily.

Kuchyňa, spálňa a kúpeľňa boli miestnosti, ktoré uprednostnil a venoval im svoju pozornosť a schopnosti.

Dvakrát si prešiel celý dom, kým si v mysli vytvoril jeho jasnú predstavu nového výzoru tak, aby spĺňala jeho podmienky.

Kuchyňu si vzal na paškál ešte v ten deň. Nebolo žiadnym problémom odčarovať všetko vybavenie, aby začal od základu. Očaroval potrebné nástroje, aby vydrhli podlahu a až zo starých dosiek zišla všetka špina, vlastnoručne ju ošetril novou vrstvou laku, ktorý si kúpil v meste. Zo stien nechal odstrániť prešúchanú a začadenú tapetu, nahradiac ju novou s jemným vzorom. Zelená s motívom jemných, žltých kvietkov sa sem perfektne hodila i preto, lebo miestnosť bola orientovaná na východ. Bude príjemné popíjať tu skoro ráno kávu.

Starý nábytok zvládol zopár jednoduchými kúzlami obnoviť a vrátiť mu zašlý pôvab i šmrnc. Na miesto drevenej linky však zvolil praktickejšiu mramorovú dosku.

Kúpeľňa na druhý deň vymenila vaňu i obité umývadlo. Porcelánová červeň oboch, spolu s toaletou dokonale dopĺňali teraz farebný, mozaikový interiér. Cez malé okrúhle okno, ktoré už nepokrývala vrstva prachu a pavučín bolo vidieť modravé nebo. Na poličku nad vaňou umiestnil vlastnoručne namiešaný šampón i bylinkami voňajúce mydlo. Myslel na to, že bude musieť zakúpiť nejaké ručníky i osušky. Jeden spraný, ktorý vlastnil mu určite stačiť nebude.

V spálni toho zmenil najmenej. Vyhodil starý koberec a zopár zbytočných skriň. Závesy zbavil škodcov a opravil ich. Ťažký, modrý zamat sa mu nesmierne páčil, o to viac, že bol dozdobený a stiahnutý zhruba v polovici dĺžky striebornými šnúrami.

Posteľ opatrne vyskúšal. Keď pod váhou jeho tela zaškrípali staré pružiny, i na tú napokon najprv vrhol kúzlo *Reparo*. Matrac vymenil za nový ďalším užitočným kúzlom, zbavil sa zbytočných závesov a holé stĺpy postele prosto skrátil na taký muklowskejší štýl.

Keď sa za jeho chrbtom ozvalo hlasné puk, s prútikom v ruke a s vyhrnutými rukávami na bielej batistovej košeli sa bleskovo obrátil, aby mohol čeliť...

... dvom domácim škriatkom?

„Kto ste a čo tu robíte?!“ opýtal sa prísny hlasom a očami si zatiaľ oboch premeriaval. Nepôsobili, že by sa naňho chystali zaútočiť, ale človek nikdy nevie.

Starší z nich sa uklonil, ten druhý ho vzápätí nasledoval. „My patríť k domu, pane,“ prehovoril pokojným hlasom a pozrel naňho veľkými očami. Mal na sebe staré rozodraté oblečenie, ktoré kedysi mohlo pripomínať antickú tógu. Teraz to bolo čosi... extravagantnejšie s jedným hrubým uzlom na útlom pliecku. Obaja boli ušatý a bosý.

„Ja byť Quill, pane a toto je môj syn, Cookie.“

„Prečo ste sa neukázali skôr?“

„Pretože my nevedieť, čo sa diať. Dom byť roky prázdny. Naša pani zomrieť a nechať nás tu.“

Severus sa stále mračil, ale aspoň spustil ruku s prútikom. „A čo chcete odo mňa?“

„My byť domáci škriatkovia, pane a my patríť k tomuto domu. Chceli sme sa opýtať, či by sme vám mohli slúžiť a môcť tu ostať i naďalej.“

Severus onemel od úžasu. Nikdy nemal vlastného domáceho škriatka, nie to dvoch naraz. Ten starší vyzeral síce trochu ošuntelo, ale z mladšieho sálalo akési nepochopiteľné nadšenie. V rukách

s dlhými tenkými prstami zvieral farebnú čapicu a neustále prešľapoval z nohy na nohu, akoby tancoval.

„Ste ochotný zložiť prísahu vernosti novému pánovi domu?“ opýtal sa prosto.

„Isteže!“ odvetil starší zo škriatkov okamžite, na čo sa obaja uklonili až po samú zem.

„Tak dobre, nemám námietky. Hádám budete užitočný.“

Len čo pred ním každý z nich zložil jednoduchú prísahu vernosti a zaviazanosti k domu i k jeho majiteľovi, Severus si s nimi vyjasnil podmienky vzájomného a nerušeného spolunažívania. V podstate nešlo o nič zložité. Neplieť sa mu pod nohy, starať sa o kuchyňu i o dom.

O tom, že Cookie vie skvele variť sa presvedčil ešte v ten večer. A nemohol byť so sebou a svojím novým životom spokojnejší.

oooOOOoooOOOooo

Hádám až do momentu, kedy sa pri jeho vchodových dverách ozvalo búšenie klopädla, ktorého zvuk sa rozľahol po celom prízemí. Vytrhol ho zo zamyslenia i od práce, keď práve prerovnával tamojšiu na pôjde objavenú zbierku kníh.

Keď začul hlasy, vykukol do chodby a zarazil sa. Práve vtedy k nemu podišiel škriatok. Starý Quill sa pred ním uklonil a oznámil mu: „Pane, tento muž tvrdí, že vás pozná a žiada vás o prijatie.“

Severu z - *toho muža* - nedokázal spustiť zrak. Nevšímajúc si škriatka prešiel cez chodbu ako v omámení až do haly. Neklamal ho zrak. Naozaj to bol...

Ako ma tu sakra našiel?! napadlo ho v prvom momente, keď si premeral nepozvaného hostá od hlavy po päty.

Zastal pár krokov od neho, delil ich prah jeho domu. „Lupin,“ vyslovil a mienil to ako ten najneosobnejší pozdrav.

Muž stojaci na jeho verande mu kývol hlavou. „Rád ťa vidím, Severus.“

Odfrkol si. „Hádám si nemyslíš, že ti to uverím. Čo chceš?!“ Nebol milý. Nikdy. A neplánoval byť ani zdvorilejší. Načo? Mali medzi sebou takú dlhú a nepríjemnú históriu, že by to zjavne nedokázal, ani keby sa chcel pokúsiť premôcť. A to on rozhodne nechcel.

Lupin na malý moment sklopil zrak a zdalo sa, že trochu znervóznel. Ruky si strčil do vreciek saka, ktoré asi po prvý raz nemalo žiadne záplaty a košeľa ošúchaný golier za krkom a...

Moment, on si ho obzerá?! Pomiatoľ sa?! A potom mu to došlo.

„Budem hádať,“ povedal, prebodávajúc ho čiernymi očami. „Potrebuješ... svoju dávku?“

„Tak nejako,“ vysúkal zo seba a opätoval mu pohľad.

Obaja mlčali. Lupin čakal na odpoveď a zjavne i na rázne odmietnutie, ale Severus... uvažoval.

Chce predsa podnikat' v tomto odbore. Elixíry boli odjakživa jeho život. Nebol na tom boh vie ako finančne a väčšinu úspor vrazil do kúpi tohto domu. Bude mu treba doplniť knižnicu, zásoby nielen do kuchyne, ale i do laboratória a to nie je rozhodne celé. Kotlíky, varešky, mištičky, pipety, petriho misky, sklenené banky a niektoré prísady ako napríklad srst' Mantichory alebo šupinky Sirén, alebo jazyk Hydry, to všetko bolo nehorázne drahé. Pravda, niečo sa dalo získať i na čiernom trhu, ale nie vždy to malo požadovanú kvalitu a nie vždy to naozaj bolo to, čo ste si kúpili. Priekupníci boli proste všetkými masťami mazaní bastardi, ktorí sa neštítali ničoho.

Strohé - *počkaj tu* - vyviedlo druhého muža z konceptu, pretože iba vyvalil oči a pootvoril ústa v nemom úžase.

Severus si to nevšimol. Vrátil sa do pracovne a otvoril skrinku so svojimi zásobami. Posledná fľaštička protivlkolačieho elixíru, ktorú mal. Vzal ju do ruky a skontroloval dátum expirácie. Potom sa vrátil a dal mu ju.

„Máš šťastie, Lupin. Posledná z mojich zásob. A dokonca v záruke.“

Remus si ju prevzal. Blysol po ňom pohľadom, keď sa náhodne dotkli rukami, ale Snape sa ihneď stiahol z jeho dosahu, akoby ho zasiahol elektrický prúd. Dokonca ani len neprekročil ten prah, ktorý ich delil.

„Ďakujem,“ zašveľil Remus, stále neveriac svojmu šťastiu. „Čo som ti dlžný?“

Snape sa uškrnul. „Neostaneš mi dlžný nič. Dáš mi presne päť galeónov a dvadsať siklov.“

Remus sa nad tým slovným zvratom pousmial a len čo si odložil fľaštičku s elixírom bezpečne do vrečka saka, vytiahol peniaze a vyplatil mu stanovenú sumu. Chcel mu ešte raz poďakovať, lenže to mu už Snape pribuchol dvere pred nosom.

A tak len zavrel ústa, pousmial sa a pokrútil hlavou. „Vôbec si sa nezmenil, Severus,“ zamrmľal si popod nos a vykročil preč s rukami vo vreckách, s elixírom a so zamysleným úsmevom na perách. Napokon, vôbec to nedopadlo tak hrozne ako očakával.

oooOOOoooOOOooo

Trvalo ďalších pár dní, kým celý dom žiaril čistotou a kým si ako tak zariadil v pivničných priestoroch laboratórium i sklad.

Kým jeho noví škriatkovia usilovne pracovali na domácich prácach, rozhodne nezaháľal ani on. Navštívil ministerstvo, aby si vybavil pripojenie krbu na letaxovú sieť k ministerstvu (kvôli patentom), k Rokfortu (kvôli várkam pre nemocničné krídlo) a k Deravému kotlíku (kvôli návštevám Šikmej uličky).

Skromné vybavenie laboratória ho stálo dovedna takmer sto galeónov, ale nekúpil nič, čo by nepotreboval. V skrini teraz stáli vzorne uložené prísady na tie najzákladnejšie elixíry a veril, že časom pribudnú i ďalšie, vzácnejšie.

Kupovať tie, ktoré si mohol zadovážiť sám by bolo zbytočné mrhanie peniazmi. O jednu z takých prísad sa rozhodol postarať sám práve dnes. Hoci bol spln. Ale na druhej strane, kvet Mesiačkovní

ka modrého kvitne zásadne len v noci a zbierať sa môže iba počas splnu, pretože vtedy má najväčší účinok.

V tomto mal jednu výhodu. Predtým sa musel predierať Zakázaným lesom a byť neustále v strehu, lebo sa mu nechcelo chodiť až do lesov Blacktownu. Ale teraz mal k lesu sotva na skok a už pred pár dňami si bol na prechádzke zistiť, kde presne ten kvet rastie. Dnešná vychádzka mu teda nebude trvať dlho.

Zotmelo sa. Unavený odložil brko späť do dreveného držiaka a zavrel kalamár. Pošúchal si boľavý krk i oči. Dokonca zívól. Zakúzlil *Tempus* a vstal z kresla, ktoré i po týždni naplňalo vzduch pracovne vôňou kože. Do úderu polnoci ostávalo iba pár minút. Mal by ísť.

Košík i vreckový nožík mal nachystané. Natiahol na seba jedno zo starších kabátcov a s prúteným košíkom v ruke sa vybral v ústrety tmavej noci. Pod nohy si svietil iba svojím prútikom napriek tomu, že jasný svit mesiaca zalieval krajinu svojím strieborným jasom.

Pár minút chôdze cez lúku, kým ako tmavý tieň nehučne vkĺzol do spiaceho lesa. Aspoň si to myslel, kým ho neprivilalo zahúkanie sovy. Obzrel sa po nej, len aby zbadal operenca sedieť vysoko nad hlavou na jednom z konárov borovice.

Pohľad mu pritom padol na strieborný kotúč mesiaca, čiastočne sa skrývajúci za korunami vysokých ihličnatých i listnatých stromov a on si spomenul na Lupina. Zamračil sa a pozorne sa rozhlíadal vôkol seba. Dúfal, že tento nočný výlet sa zaobíde bez dramatických zážitkov, o ktoré rozhodne nestál. Jedno také... podobne nepríjemné stretnutie si ešte doteraz nedokázal vymazať z pamäte.

Na miesto určenia sa dostal bez väčších problémov. Všade bol pokoj a les sa kúpал v temnote pokojného nočného ticha.

Počkal si, kým nenastal ten správny čas a až potom, s úderom polnoci začal opatrne zbierať sotva desať centimetrov vysokú rastlinku so širokými lístkami a drobnými bielymi kvetmi. Potreboval jej aspoň za tri zväzky. Plánoval si ju nechať usušiť a pridať ju do svojich zatiaľ veľmi skromných zásob.

Mesiačkovníček sa pridával do elixírov pre ľudí trpiacich námesačnosťou a tiež do protivlkolačieho elixíru, ale tam sa z neho dávala sotva štipka. Pár zanedbateľných, i keď potrebných gramov.

Pracoval sústredene a s nastraženými ušami. Bol dokonca natoľko opatrný, aby cestou sem predsa len pre každý prípad rozmiestnil zopár ochranných, či varovných kúzel.

Nemohol si pomôcť, aby znova nepomyslel na Lupina. Ten chlap rozhodne nevyzeral zle. Žiadne obnosené, či poplátané šatstvo. I vlasy mal kratšie. A napriek tým jazvám na tvári pôsobil celkom príťažlivo.

Zarazil sa, keď jeho myšlienky akosi bezprostredne skĺzli na chodníček istej skazy. Nemal by na toho človeka myslieť a už vôbec nie takým spôsobom. Nikdy si neboli blízky, nikdy sa nemali v láske. Bolo medzi nimi toľko hnevu a sváru, že by to nepreklenul ani sám Svätý Godrick Chrabromil.

Mal v živej pamäti tú noc, keď ho Lupin vďaka sprostému Blackovmu vtipu takmer pripravil o život a to mal iba šestnásť! Ešte i teraz ho pri tej predstave striaslo. A vidieť na vlastné oči jeho premenu,

keď sa pred pár rokmi ako profesor zmenil priamo pri Zúrivej vrbe za jednej takej mesačnej noci... tak to teda bolo čosi!

Ešte i teraz mu stáli všetky chlpy na tele. Nie, nebol strachopud, ale zato oplýval dostatočne vyvinutým pudom sebazáchovy a na tom si zakladal. Veď preto prežil nielen Dumbledora, ale i Temného pána.

Zbavil sa tých vtieravých myšlienok a venoval sa radšej práci. Košík nebol ešte ani spolovice zaplnený, keď sa ozval jeden z nastražených alarmov a on zbystril pozornosť. Vstal, prútik už pripravený v ruke. Stačilo málo, aby sa odmiestnil.

Len keby neprišla tá nečakaná rana, ktorá ho zasiahla do hrude.

Chrbtom vrazil do hrubého kmeňu buka a zosypal sa na zem ako vreca hľuzoviek. Vyrázilo mu dych, ale napriek tomu si zachoval chladnú hlavu. Prútik ostal len merlin vie kde.

Netvor sa pri ňom zjavil sčista-jasna ako nočný prízrak strašnej smrti a bolestných múk. Odrazu všetky spomienky a príbehy, ktoré počúval o vlkolakoch po celý život dostali celkom iný rozmer. Hrôzostrašnejší. Reálnejší.

„Lupin?“ ozval sa v nádeji, že ten muž užil svoj elixír, i keď už len fakt, že ho napadol o niečom svedčil. Buď o Lupinovej nedbanlivosti, alebo o jeho neschopnosti. Bolo možné, že ten elixír zextrahoval privčas? A čo dofrasa robil Lupin v lesoch Blacktownu?! Mal za to, že si nažíva spolu s Potterom na Grimmauldovom námestí!

„Lupin!“ prihovoral sa netvorovi, kým myšlienkami k sebe privolával prútik do nastavenej dlane. „Vzal si si elixír? Lupin, spoznávaš ma? To som ja, Snape!“

Privolaný prútik mu konečne vkĺzol do ruky a tichý šelest trávy, keď cez ňu k nemu kĺzal, ustal. Nepamätal si, kedy naposledy si tak vydýchol. Bezbranný proti tomuto monštru by nemal najmenšiu šancu. Ak bude treba, pokojne prispeje Lupinovi do zbierky novými jazvami.

Ale ako bolo možné, že sa k nemu vlkolak dostal tak blízko?! Vari mu boli tie ochranné kúzla na nič? Alebo prišiel z inej strany?

A v tom sa ozvalo iné vytie a vlkolak nerozhodne postávajúcí pár metrov pred ním zbystril a zastrihal ušami. Vytie neustávalo, pokým naň *Lupin-vlkolak* neodpovedal hlasným zavytím a hneď na to oňho stratil všetok záujem a zmizol hlboko v lese.

Severus nezaháľal. Privolal si košík a v nasledujúcej chvíli sa odmiestnil preč.

V bezpečí domova sa odšuchtal rovno do pracovne a nalial si štedrú dávku koňaku, aby si upokojil nervy.

Zvierať brúsený pohár v prstoch a díval sa cez okno do noci. „Tak toto tomu bastardovi nedarujem!“ zaprisahal sa a vypil zvyšok obsahu pohára na ex.

Ruky sa mu ešte hodnú chvíľu potom triasli a nepomohlo ani to, že ich zaťal v päšť.

oooOOOoooOOOooo

A/N: Mesiačkovník - hm, hľadala som niečo, čo by som mohla použiť, ale nič sa mi nepáčilo, takže toto je len môj osobný výplod fantázie.

3. kapitola – Stará dohoda

Nenávidel to. Z celej duše. A možno i z celej svojej ľudskej podstaty. Chvíle, keď sa prebúdza a ťažké očné viečka sa len s námahou dvíhali nahor. Údy, ktoré boli malátne a takmer neschopné pohybu sa len s vynaložením všetkých síl dávali pomaly do pohybu.

Zívot a lenivým povzdychom privítal slnečné lúče, ktoré sa kradmo predierali skrz záclonu jeho spálne. Až potom si uvedomil lepkavú vlhkosť, jemné pálenie a existenciu nových rán, ktoré sa nemali kedy zahojiť.

Odhodil zo seba zmotané prikrývky a so zasyčaním zložil nohy na podlahu. Bosé chodidlá sa ponorili na hustého vlasu koberca krémovej farby. Zamračil sa, keď zbadal, že na ňom zanechal krvavý odtlačok päty, ale to vyrieši neskôr.

Odsuchtal sa do kúpeľne chôdzou pripomínajúcou najmenej stopäťdesiat ročného starca. Opatrne a snažiac sa, aby nič viac nezababral. Celkom nahý, tak ako bol si zastal pred zrkadlom a zamračil sa.

Nové rany? Ako to bolo možné? pomyslel si.

Ved' ten elixír, ktorý užil mal zabrániť tomu, aby...

A potom si náhle spomenul. Záblesk spomienok z minulej noci bol len o pár sekúnd pomalší ako jeho rozospatá myseľ.

Povzdychol si a vliezol do vane, len čo si nastavil požadovanú teplotu vody. Pod jej prúdom myslel na to, čo sa stalo. Myslel na to, že sa zopakovala jeho stará nočná mora a keby nebol prišiel, nemuselo by sa to skončiť... takto.

Tie rany boli pomerne a relatívne ešte neškodným výsledkom tohto nočného dobrodružstva, ale... ako mu to len vysvetlí?

Umyl sa, osušil a sediac na kraji porcelánovej vane so staromódnyimi zlatými kohútikmi si postupne zacelil všetky nové rany. Tvár tentoraz neutrpela žiadnu ujmu, ale jeden škrabanec sa tiahol nízko pod hranou čeluste po pravej strane hrdla.

Jeden si zahojil na pravom ramene, ďalšie štyri kratšie očividne po pazúroch na ľavom predlaktí. Chrbát sa tentoraz obišiel bez zranenia, ale jedna nepekná rana sa tiahla od ľavého stena cez bok, až k obline zadku.

„Zaceľ sa!“ zamrmľal ešte raz naučenú inkantáciu a pozorne sledoval ako sa rozorvané väzivo kože znova spája dokopy. Špička prútika kĺzala ladne pár milimetrov nad ranou a pôsobila takmer ako neviditeľný zips.

Vstal, aby zo skrinky nad umývadlom vybral hojivú masť a natrel si ňou najnovšie jazvy, kde bola pokožka výraznejšia, hladšia a trochu sa leskla. Každú jednu zahojenú ranu pozorne natrel a až potom na seba prehodil župan.

Oholil sa, umyl si zuby i tvár. Keď sa na seba znova pozrel v zrkadle, už nepôsobil tak strhane ako pred chvíľou, i keď to kruhy pod jeho očami nezmazalo.

Ani káva mu v toto ráno nechutila a nebolo to tým, že by si ju zle pripravil, alebo žeby azda zamenil soľničku s cukorničkou, keď si ju chcel trochu osladiť. Nie. Príčinou jeho nepokoja boli myšlienky na uplynulú noc, ktoré sa točili práve okolo Severusa Snapa.

Stačilo tak málo, aby...

Povzdychol si a utopil svoj skormútený pohľad v hladine čiernej kávy.

Vedel to. Mohlo byť po všetkom a stačilo naozaj málo. Lenže toto bolo čosi, čomu nedokázal zabrániť, čo nebolo v jeho silách, aby to ovplyvnil. Ako mal vedieť, že...

Zaťal sánku tak silno, až ho rozboleli zuby a tresol pästou do stola. Prečo sa mu musí v živote všetko tak sprostom komplikovať? Nebolo už vari tých problémov dosť na celý život?

Odpil si z kávy a zadíval sa von oknom, rovno do záhrady, kde sa v jemnom vánku chvel Trepotník, ktorý tam pred pár dňami zasadil Neville a v slnečnom svetle žiarili zamatové hlávky rozvitých ruží. Ani tento pohľad ho nedokázal upokojiť, lebo vedel, že návšteva Snapa ho neminie.

Či to však prinesie nejaký úžitok, bolo viac ako otázne.

Pozrel na hodiny visiace na stene a zamračil sa. Takmer desať. Ak chce stihnúť Harryho v práci ešte pred obedom, mal by sa poponáhľať. Okrem toho, večer ho čaká stretnutie s Tonksovou.

oooOOOoooOOOooo

Hala ministerstva mágie sa hemžila zástupom ľudí. Prešiel okolo, aby sa identifikoval na vrátnici a oznámil, za kým ide. Dúfal, že Harry nebude príliš zaneprázdnený.

Vstúpil do výťahu a vyviezol sa na druhé podlažie, natlačený medzi davom, ktorý sa znenazdajky objavil hneď za jeho chrbtom, len čo sa dvere výťahu otvorili.

Zaklopal na dvere Harryho kancelárie a po vyzvaní vošiel dnu. „Ahoj,“ pozdravil s malým úsmevom a podal Harrymu ruku.

„Vitaj, Remus, nečakal som ťa,“ povedal a odsunul kopy spisov na kraj stola. Nepekne na ne zagánil a povzdychol si. „Neznášam tieto papierovačky, ale ako zástupca vrchného aurorského vyšetrovateľa nemám na výber. Fajn, že si prišiel, aspoň si dám pohov,“ zamrmal a vytiahol z vrecka habitu balíček cigariet. „Nevadí?“ opýtal sa ho, keď si jednu vložil do úst.

Remus pokrútil hlavou. „Nie.“

Harry si zapálil, potiahol a o chvíľu vzduch naplnila štipľavá vôňa nikotínu.

Remus zašmátral vo vrečku a vytiahol odtiaľ opravený *Snímač tajomstiev* i *Špiónoskop*. Podal mu ich. „Všehľad mám ešte doma. Na ten som sa pozrieť nestihol, ale toto je znova v poriadku.“

Harry prikývol a vyfúkol dym do vzduchu. „Srdečná vďaka. Mám šťastie, že máš také šikovné ruky. Náš technik je... povedzme, trochu nemešlo. Ale keďže je to synovec šéfa z oddelenia pre Medzinárodnú čarodejnícku spoluprácu, musíme ho tu trpieť.“

Remus sa uškrnul. „Ale neprišiel som sem len kvôli tomu.“

„Myslel som si,“ uškrnul sa Harry. „Vidím, že nie si vo svojej koži. Tak von s tým, o čo ide?“

Remus sa zahniezdil na stoličke a Harry sa natiahol k telefónu. „Dáš si kávu?“

„Nie, mal som. Vďaka, neplánujem ťa dlho zdržať.“

Harry prikývol. Ale i tak zdvihol slúchadlo a objednal kávu pre seba a preňho minerálku. O chvíľu vošla so zaklopaním postaršia sekretárka s malým podnosom v rukách. Pred Harryho podstrčila kávu zosvetlenú smotanou a pred Remusa pohár vody a misku čokoládových keksov.

„Ďakujem, Elissa.“

„Nie je za čo, pán Potter,“ odvetila a vypratala sa von.

Harry si naposledy potiahol z cigarety a zahasil ju v popolníku. Potom v miestnosti prečistil vzduch a natiahol sa po svojej káve. Ponad okraj šálky pozrel na Remusa, ktorý stále mlčal.

„Včera v noci sa čosi stalo,“ začal opatrne.

Harrymu nebolo treba dvakrát vysvetľovať. Bol predsa spln.

„Užil si elixír?“ uistil sa obratom.

Remus bez zaváhania prikývol.

„Tak teda?“

„Ide o čosi iné, ale...“ odmlčal sa. „Začnem od začiatku, dobre?“

„Iste. Hovor,“ vyzval ho, uchlipkávajúc si z kávy.

Remus mu v krátkosti povedal, že sa napokon predsa len rozhodol ísť k Snapovi po elixír a ten mu ho na jeho prekvapenie i predal. Samozrejme, že ho nezabudol užiť a to zdôraznil.

„Na to som nezabudol od tej noci, kedy ste boli vy štyria svedkom mojej premeny v treťom ročníku, to mi ver.“

Harry sa chápano uškrnul a kývol mu, aby pokračoval.

„Ostal som v podzemí domu, ktoré som si na svoje premeny prispôbil. Nikdy ich cez tú noc neopúšťam, ale včera som musel von. Niečo som začul a bolo to silnejšie ako ja.“

„Čo si začul?“ spýtal sa s narastajúcim záujmom tmavovlasý mladík a načial sa po sušienke.

„Iného vlkolaka," odvetil. „Vieš, že bývam blízko lesa a moje zmysly sú oveľa lepšie ako ľudské, takže dokážem zachytiť i ten najmenší zvuk, dokonca tlkot srdca, či zrýchlený dych iného človeka vzdialeného pár desiatok metrov, ale na prítomnosť iného vlkolaka máme zjavne akýsi podvedomí radar."

„Chápem, pokračuj," prerušil ho. Nechcel ho plašiť, aby prešiel rovno k veci, i keď už šípil, že ten príbeh bude mať nejakú dohru. A nebude to nič príjemné.

„Šiel som po pachu. Videl som ho. Ten druhý vlkolak bol naozaj tam a skláňal sa nad nejakým človekom. Stačilo málo, aby mu ublížil."

„Čo si spravil?"

Remus pokrčil plecami. „To jediné, čo som mohol. Odlákal som ho preč a on za mnou šiel."

Harry prikývol. „To preto tá rana?" opýtal sa a ukázal si na miesto na hrdle, kde mal Remus hojace sa zranenie.

„Presne."

„A čo s tým človekom?" zaujímal sa Harry.

„Myslím, že je v poriadku. Odmiestnil sa, len čo sa vlkolak vzdialil."

„Takže šlo o čarodejníka a nie o šmukla, či mukla," dedukoval. „Videl si, o koho sa jedná? Bude mu treba upraviť pamäť, alebo predsa len zahojiť nejaké zranenie, či ti pomôžem inak? Okrem toho, ak ho zranil, je tu pravdepodobnosť, že mu ostanú nejaké následky."

„To hej," súhlasil, „ale zranený ozaj nebol. To by som zacítil," pokrútil horlivo hlavou. „A keby si sa mu pokúsil upraviť pamäť, asi by si neskončil práve najlepšie."

Harryho tmavé obočie sa nadvihlo v nevyslovenej otázke - *ako to myslel?*

„Bol to totiž Snape," dodal Remus na vysvetlenie a Harry v nemom úžase pootvoril ústa.

Chvíľu obaja svorne mlčali, akoby ani jeden nemohol nájsť vhodné slová, či vyjadriť nimi to, že to nočné dobrodružstvo bude mať dohru. Až kým neprehovoril Harry.

„Čo vlastne odo mňa v tejto veci očakávaš?"

Remus pokrčil plecami. „Pomoc. Nie som si istý, ale mám dojem, že sa jednalo o pomerne mladého vlkolaka. Možno dieťa. Potrebujem zistiť, kto by to mohol byť, ale neviem, kde začať."

Harry si zamyslene pošúchal niekoľkodňové strnisko, ktoré mu vyrašilo na tvári a prikývol. „Dobre, mohol by som sa pozrieť na záznamy, ale i tak to nebude ľahké. Nevieme nič bližšie a nemám sa čoho chytiť."

„Možno by na začiatok pomohlo, keby si pátral v okolí Blacktownu a Rokvillu. Zameraj sa pritom na deti a mladých. Ak sa niečo stalo, možno o tom predsa len bude nejaký záznam. Napadnutia vlkolakov sú prísne trestané."

Harry prikývol. „Uvedomuješ si, že ak ho nájdeme, budem to musieť nejako riešiť?“

„Samozrejme. Keď si predstavím, čo sa mohlo Severusovi stať...“ zmlkol a previnilo naňho pozrel. „Nikdy som nezabudol na tú noc, keď som ho ako mladík takmer pripravil o život a ani na tú, keď som tak ľahkovážne zabudol užiť elixír. Ved' len kvôli mne nám unikol Červochvosta a všetko mohlo dopadnúť celkom inak...“

Harry sa načiahol ponad stôl a chytil ho za ruku. „Urobím, čo bude v mojich silách. Na to, aby sme toho vlkolaka vypátrali máme dobrý mesiac. Som rád, že si mi to oznámil a to, čo sa vtedy stalo si nijako nevyčítaj.“

Remus pritakal. „Urobil som to i kvôli sebe. Žijem tam. Nepotrebujem, aby na mňa ukazovali prstom. A hlavne...“

„Snape, ja viem,“ doplnil Harry. „Čo myslíš, že urobí?“

Remus pokrútil hlavou. „Netrúfam si ani domýšľať.“

„Hm, tak to sme dvaja. Len aby si nemyslel, že si v tom mal prsty. To by nebolo dobré...“

Problémy na seba nenechali dlho čakať. Na dvere jeho kancelárie niekto naliehavo zabúšil a dnu bez vyzvania vstúpil jeho podriadený. Keď zočil Remusa, iba naprázdno otvoril ústa a pozrel späť na svojho šéfa.

„Áno, Hopkins?“ zahučal podráždene. X-krát mu hovoril, aby počkal na vyzvanie, ale pri ňom mal dojem, akoby hrach na stenu hádzal.

„Pane, naliehavý prípad,“ zamrmlal a nervózne prestúpil z nohy na nohu.

„Vyjadrite sa presnejšie.“

„Na pána Lupina bola práve podaná sťažnosť za napadnutie,“ odvetil, dívajúc sa tentoraz priamo na obvineného.

Harry si povzdychol. Toto bude ešte dlhý deň. Pozrel na Remusa a prikázal mu ostať, kým sa nevráti.

oooOOOoooOOOooo

Severus zlostne zazeral na vedúcu aurorov, ktorá mala evidentne gény rodiny Blackov v krvi. „Vedel som, že mu budete nadŕžať!“ zasyčal zlostne pomedzi stisnuté zuby.

Nymphadora Tonks sa naježila, jej vlasy zmenili farbu na ostrú červenú, akoby jej niekto na hlavu vylial paradajkovú polievku.

„Ja rozhodne nikomu nenadŕžam, pán Snape! Som si však istá, že sa to nejako vysvetlí!“

Iba čo si odfrkol.

Jeho hnev sa zdá sa ešte znásobil príchodom tretej osoby, ktorou nebol nik iný ako sám Harry Potter.

„Ach, takže sme kompletný. Vlkolakova ochranka," precedil posmešne pomedzi zuby. „Zdá sa, že tu sa spravodlivosti nedočkáam."

Harrymu zjavne nebolo treba čosi vysvetľovať. S vážnym výrazom v tvári pokynul mužovi, aby sa usadil. To, že to Snape prešiel mlčky a odmietol, nechal tak.

„Ubezpečujem vás, že pri výkone služby by som neušetril ani vlastného brata, keby som nejakého mal. To isté sa týka i mojich priateľov. Zaviazali sme sa spravodlivosti a rozhodne nebudeme obchádzať zákon, ak bol porušený."

Severus si ho síce premeral hodnotiacim pohľadom, ale bolo na ňom vidieť, že mu neverí ani slovo.

„Profesor," začal znova, „mal by ste vedieť, že Remus je práve v mojej kancelárii. O všetkom viem, ale..."

Severus zlostne rozhodil rukami. „Samozrejme, vždy musí byť nejaké ale!" vyštekol a chystal sa odísť. S rukou na kľučke však márne mykal dvermi.

Otočil sa, mračiac sa ako stelesnený démon pomsty. „Potter, čo si to dovoľujete! Okamžite tie zasrané dvere otvorte!"

Tonksová naňho zúčastnene pozrela, ale nepohla ani brvou. Iba čakala, čo spraví. Harry si sadol konča stola a nekompromisne naňho pozrel.

„Nenechali ste ma dopovedať, pán Snape," riekol pokojne mladý auror. Snapov výbuch hnevu naňho zjavne nemal žiaden účinok.

„Myslím, že to nebolo potrebné," odsekol mu vzpurne starší muž.

„Mýlite sa," namietol Harry. „Pokojne vás za ním zavediem, môžete sa pohovárať a všetko sa vysvetlí."

Dora sa mračila, ale nevzniesla žiadnu námietku. I keď si bola viac ako istá, že len čo Snape uvidí Remusa, vytiahne naňho prútik.

„Nie, ďakujem, to stretnutie v noci mi stačilo!"

Harry si povzdychol. „Mal by ste vedieť, že Remus si váš elixír nezabudol vziať."

Chvíľu počkal, či sa dostaví účinok jeho slov, ale zdalo sa, že ani toto so Snapom nepohlo. Z celého jeho výrazu kričalo jediné - *Neverím vám ani slovo!*

Vedel jediné. Toto sa musí nejako vyriešiť tu a teraz. Nemôže zadržať Remusa, keď je nevinný a zároveň nechcel, aby vyhlásili naháňačku po neznámom vlkolakovi. Takto by sa ich šance na jeho nájdenie iba zmenšili.

V miestnosti sa odrazu objavila poletujúca krikľavozelená správa vo forme lietadielka so súrnym odkazom a Dora bola nútená sa ospravedlniť. Prípado prenechala v Harryho schopných rukách.

Muži v jej kancelárii sa hodnú chvíľu prepaľovali pohľadmi, kým Harrymu nesvitlo. „Som si istý, že Remus by vám dal nahliadnúť do svojich spomienok. Len aby sa potvrdila jeho nevina. Vlastne, mal by ste vedieť, že vám včera v noci zachránil život.“

Severus rázoval po miestnosti. Takto si to vôbec nepredstavoval. Prišiel sem nahlásiť napadnutie, ale zjavne nepochodí. Keby len bol tušíl, že sa tomu chlapčisku podarilo dostať k auroram a keby vedel, že Tonksová je tu šéfkou, nemeral by sem zbytočne cestu a rozhodne by tu nemárnil svoj drahocenný čas. Vyzval by toho zmätka na súboj a bol si istý, že nabadúce by si ten zasraný elixír vziať nezabudol!

„Potter, na podobné rozprávky som nikdy neveril,“ zahrnel, keď si pred ním zastal.

Harry si povzdychol a prečesal si prstami husté vlasy. „Fajn, nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Mal by ste vedieť, že Remusovi verím. Viete, prečo prišiel? Aby ma požiadal o pomoc s hľadaním neznámeho vlkolaka. Práve toho, ktorého od vás svojím vytím odlákal a vy ste sa mohol odmiestniť. Sám viete, že po tom elixíre mu ostane jasná myseľ. Nezaútočil by na človeka.“

Severus sa mu obrátil chrbtom, znova rázujúc nevelkú miestnosť. „Iste, to by bolo najlepšie. Zvaliť vinu za vlastné skutky na niekoho neznámeho...“ zahundral.

„Profesor, prosím,“ zamrmlal.

„Vy zrejme neviete, Potter, aké to je, keď vám na krk dýcha takáto beštia!“

„Och, to sa teda mýlite! Rozhodne to viem. Zažil som to na vlastnej koži a preto vás viem pochopiť!“

Severus zmíkol, iba sa naňho povýšenecky zahľadel. „Tak potom by ste sa ho nemal zastávať!“

„Nikoho sa nezastávam! Chcem byť iba spravodlivý.“

„Tak to ste teda ozaj riadne slepý!“

„Nie! Jediný slepý ste tu vy! Remus by vám nikdy neublížil a vy to čertovsky dobre viete! Stále má výčitky svedomia. Nemyslel som si, že po tom všetkom budete až taký tvrdohlavý sebec, ktorý sa starej nenávisti drží pevnejšie ako kliešť!“

Obaja stáli tvárou v tvár k sebe, obaja rozzúrení ako dva býky v aréne. Ovzdušie v miestnosti praskalo napätím a stačilo málo, aby proti sebe nevytasili prútky.

„Môžem to dokázať,“ ozvalo sa, čo ich oboch vyviedlo z konceptu. Vo dverách Tonksovej pracovne stál Remus Lupin a jeho pohľad preskakoval z jedného na druhého.

Zatiaľ, čo Harry ostal vyvedený z konceptu, Snape sa okamžite prebral a chopil ponúkanej šance.

„Tak sa predved'!“ vyzval ho a následne zvolal: „Legillimens!“

S tmavým pohľadom, ktorý sa vpíjal do Lupinových očí sa nemilosrdne predieral jeho spomienkami. Vlkolak, ktorého zvieral pod krkom za klopky saka sa stačil iba prudko nadýchnuť. I keď sa nebránil jeho vpádu, i napriek tomu to bolo bolestivé. Čelo sa mu sperlilo potom a jeho slané

kvapky mu stiekli i po spánkoch. Škrípala zubami a prial si, aby to netrvalo dlho, lebo mal dojem, že sa mu rozskočí hlava.

Odrazu bolo po všetkom. Severus Snape od neho ustúpil a bez toho, aby sa otočil, oslovil Harryho strohým hlasom: „Mením znenie sťažnosti. Chcem udať za napadnutie neznámeho vlkolaka a očakávam od vás výsledky, pán Potter!”

S tým odsotil Remusa od dverí a plecom vrazil do Tonksovej, ktorá sa akurát vracala nazad.

Harry podišiel k Remusovi a podoprel ho. „Si v poriadku? Prepáč, že som nezasiahol, ale toto bola asi najlepšia šanca ako ho presvedčiť o tvojej nevine.”

Remus prikývol. „V poriadku. Súhlasil som s tým a ver mi, že som vedel, že so mnou nebude jednať v rukavičkách.”

Dora mu podala pohár vody, vďačne prikývol a vypil jeho obsah na tri dúšky.

„Takže, o čo vlastne išlo a prečo tak odrazu vypálil?” ozvala sa, farba vlasov opäť iskrivo fialová.

„To je na dlho,” odvetil Harry a pozrel na Rema. „Povieš jej to ty, alebo ja?”

„Ja, ak dovoľíš,” ozval sa. Bolesť hlavy pomaly ustupovala, ale nie ten pocit bezmocnosti, ktorý cítil, keď sa naňho Severus díval s takým odporom v tvári.

Harry sa porúčal spať k svojim spisom.

oooOOOoooOOOooo

Mal v sebe elixír, aby sa po tej hroznej noci upokojil, ale bolo to zdá sa málo platné. Tú noc toho veľa nenaspal.

Dlho premýšľal, či ho ísť udať alebo nie, ale nemohol dovoliť, aby sa podobná situácia zopakovala! Už raz takú chybu urobil a takmer na to doplatili! On, Potter, Weasley a Grangerová dokopy.

Mohol vedieť, že budú na jeho strane, nech sa deje čokoľvek. Bláznivý chrabromilčania! Zbytočne sa namáhal, ale...

Z pier sa mu vydral trpký povzdych. Dobré, tentoraz sa zmýlil. Lupin nebol vlkolakom, ktorý ho v lese napadol. Potter mal pravdu. Bolo ťažké priznať to, ale bolo to tak. Iste, dala sa overiť i inými spôsobmi, ale tento sa mu videl najrýchlejší.

Lupin vedel, že nemá na výber a on ani necítil žiadne výčitky kvôli svojmu nešetrnému správaniu, keď na vlkolaka použil *Legillimens*. Násilné kúzlo mu ukázalo, čo potreboval. Stačilo to na to, aby odtiaľ vypadol.

Avšak, nedalo mu, aby sa nezamyslel nad tým, či sa Lupin na prahu jeho dverí ešte niekedy objaví. Príde si o mesiac po novú dávku elixíru alebo konečne pochopí, že mu má dať pokoj?

V miestnosti plnej poloprázdnych regálov s knihami sa ozvalo hlasné „puk.” Objavil sa pred ním jeden z jeho domácich škriatkov. Uklonil sa až sa špičkou nosa takmer dotkol podlahy.

„Stôl byť prestretý, pane. Cookie navariť hrachovú polievku a bažanta na víne," informoval ho nadšene. „Ako dezert podávať jablčný závin s karamelom a mandľovými lupienkami."

„Ďakujem, Cookie, môžeš ísť."

Zamračil sa. Ak ho ten škriatok bude i naďalej takto vykrmovať, za chvíľu sa nezmesť do nohavíc.

A predsa. Dobré jedlo, ktoré sa rozplývalo na jazyku zapôsobilo na jeho vyšponované nervy ako hojivý balzam. Keď sa o niečo neskôr vrátil do pracovne, aby pokračoval v príprave elixírov pre školské nemocničné krídlo, dalo sa povedať, že bol v nezvyčajne povznesenej nálade.

oooOOOoooOOOooo

Keď nabral poslednú naberačku elixíru proti nadmernej plynatosti a odliat ju do flakónika, bolo pred polnocou. Fľaštičku s etiketou s vyznačenými nutnosťami zazátkoval korkovou zátkou a zapečatil. Vložil ju do dreveného držiaka k ostatným a priložil na stranu k ostatným elixírom, ktoré mali zajtra ráno smerovať na Rokfort.

Poppy mu pred pár dňami poslala zoznam, aby si doplnila tamojšiu lekárničku a Minerva objednávku vopred uhradila.

Bolo to tak lepšie, pretože to, čo mu z prísad chýbalo tak mohol okamžite dokúpiť.

Teraz túžil iba po jedinom. Osprchovať sa a zaľahnúť.

oooOOOoooOOOooo

Temnotu v spálni presvetľoval iba striebřitý svit stále okrúhleho mesiaca. A hoci bol v kalendári týždeň označený ešte i v tento deň ako spln, bolo nepatrne badať, že jeho okrúhla plnosť sa pozvoľna vytráca a z mesiaca začína ubúdať.

Prevalil sa na druhý bok a napravil si pod hlavou vankúš. Potreboval uvoľnenie, ale... iného druhu. Ruka s dlhými, štíhlymi prstami vkĺzla pod perinu a dlaňou sa obtrela o ochabnutý penis. Roztiahol nohy trošku väčšmi, zdvihol si ju späť k ústam, aby tie prsty naslinil a znova ruku vnoril pod perinu, kde ihneď začala spracúvať jeho prebúdajúce sa vzrušenie.

Mysľou prebleskovali staré i novšie spomienky, zlievajúce sa do koláže dráždivých predstáv, ktoré tiež nemalou mierou prispeli k stoporeniu jeho pýchy. Hladil sa naučenými spôsobmi, bruškami prstov kízal po hodvábnnej pokožke, obnaženom lesklom žaludi a bokmi prirážal do vlastnej ruky.

Vyvrcholenie prišlo takmer okamžite. Pripísal to i pridlhjej absencii sexu. Očistil sa a znova pretočil na druhý bok.

Zaspal neskoro v noci.

~*~*~*~

Neznášal plesy. O to viac, že neexistoval nik, koho by hoc i na jediný z nich pozval. S Lily rátať nemohol, lebo kým sa odhodlal, vždy ho ktosi predbehol. Preto sa po jeho zahájení vždy vytratil preč a zavrel sa buď v knižnici alebo sa vykradol na Severnú vežu. Tam mal aspoň pokoj.

Cestou si pošúchal svoj pridlhý nos a prehltol povzdych, ktorý si dral cestu na povrch. Dvakrát zlomený, dvakrát horší ako už aj tak bol.

Vystúpil po schodoch a v úľavou vošiel do tieňov veže. Podišiel k zábradliu a rozopol si slávnostný habit kúpený z druhej ruky. Zhlboka sa nadýchol, keď si uvoľnil smaragdovozelenú viazanku ozdobenú striebornými prúžkami.

A potom odrazu zbystril pozornosť a zvrtol sa na päte s prižmúrenými očami. Krčiacu sa siluetu zbadal skoro okamžite. A to si tak veľmi prial byť sám!

Bez slova chytro vykročil preč, ale zastal, keď ho zastavili slová - Severus, ja nehryziem.

Považoval to za iné slovné vyjadrenie pre výraz zbabelec. Toto naňho malo odjakživa svoj účinok. Takto ho zvykol častovať podnapitý otec, keď sa ako dieťa schovával za matkine sukne. Ale i z toho časom vyrástol.

„Nevrav, skutočne? Lebo ja som mal celkom iný pocit,“ preniesol mrazivým hlasom tak ironicky ako len dokázal. Už vedel, čo je zač a zistil to spôsobom, ktorý by neprial nikomu. Sám Black ho poslal do jamy levovej. Alebo skôr vlkodlačej.

Hlava, ktorá spočívala na zložených predlaktiach rúk zvierajúcich si kolená sa zodvihla iba natoľko, aby odkryla čelo zakryté neposlušnou ofinou a oči farby karameliek.

„Mrzí ma to,“ odvetil šeptom a tie oči sa zaleskli nekonečným smútkom. „Ani nevieš, ako veľmi.“

„Tak ma nechaj hádať,“ odsekol sarkasticky.

Trpký povzdych naplnil miestnosť skôr, ako ju opustil. Chcel ju opustiť. Už bol jednou nohou von, ale vrátil sa.

„Si absolútne nezodpovedný! Vždy som toho starého blázna považoval za šialenca, ale teraz sa mi to iba potvrdilo! Ako mohol dovoliť, aby si vôbec navštevoval Rokfort?!”

„Severus...” Remus bol bledší ako mesiac v tom prekliatom splne. Veľké hnedé oči, ktoré naňho upieral sa leskli potláčanými slzami. Pocit hanby i hnusu, ktorý k sebe cítil v ňom iba narastali vedno s frustráciou a sebaobviňovaním.

„Mohol si ma zabiť,“ zamrmlal napokon Severus, nespúšťajúc z neho ten svoj obviňujúci pohľad, ktorý Remusa zaťažil väčšmi ako obludná skala.

„Asi by si mal vedieť, že sa budúci rok do školy nevrátim. Rozhodol som sa neukončiť ju. Bolo to ozaj bláznivé myslieť si, že to nejako zvládnem. Nezvládnem,“ šepol zlomeným hlasom, ale odhodlane mu opätoval pohľad.

Severus na to nepovedal nič. Opustil miestnosť a nechal tam toho miešanca s nakazenou krvou samého. Mal dojem, že začul ako smoklí, ale nemalo ho to prečo trápiť. Takto to bolo predsa správne. Nemal tu čo robiť! Vlkolak v škole! Merlin, keby sa to dozvedeli rodičia študentov, zlynčovali by ho a riaditeľa s ním!

Odfrkol si a zastal pod schodmi. Pohľad stočil naspäť k vchodu do Severnej veže. Uvažoval. A za všetky tie súcitné myšlienky, ktoré ho napádali ako osi sa nenávidel. Súcit nepatril k jeho cnostiam.

Bol chrabromilskou a bifľomorskou črtou, možno bystrohlavskou, ale rozhodne nie slizolinskou. Malo by mu byť jedno, čo sa s ním stane. Nemal by myslieť na to, že si zrejme v živote nenájde poriadne uplatnenie, lebo neukončil povinnú školskú dochádzku, nehovoriac o tom jeho prekliatí. Nemal by myslieť na to, že jeho rodina je možno rovnako chudobná ako tá jeho. Nemal by myslieť na nič z toho, čo sa mu práve preháňalo hlavou!

Ale on myslel. Myslel, pretože vedel, že Lily by bola jeho jednaním sklamaná, i keď s ním v podstate súhlasila a aj ona sa postavila proti Siriusovi Blackovi. Ale bola to jeho jediná skutočná priateľka. Takže ak... ak už sa na niečo také odhodlá, urobí to kvôli nej. Nie kvôli Lupinovi.

Správne. Nie preňho, ani pre tie jeho smutné psie oči.

Vybehol po schodoch a zastal si medzi dvermi. „Počul si o Protivkolačom elixíre, však?“ opýtal sa a počkal, kým sa k nemu nezdvihla jeho zmučená tvár.

Remus Lupin opatrne prikývol. „Nemôžem si ho dovoliť,“ šepol zničene. „Je drahý.“

Severus ho chvíľu nemo pozoroval, potom prikývol, akoby skôr sám pre seba. „Dokážem ho pripraviť. Prísady sú ľahko dostupné, okrem jednej, ale aj tú viem zohnať.“

„Ch-chceš mi pov-povedať, že by si...“ Zdalo sa, že Remus Lupin onemel od úžasu.

Severus na súhlas prikývol. „Pripravím ti ho vždy, keď oň poprosíš.“

Orieškovohnedá hlava opatrne pritakala a Severus pokračoval. „Ale neber to ako charitu. Nebude to zadarmo. Avšak, cena bude... rozumná.“

Ďalšie prikývnutie.

Severus sa otočil na päte s úmyslom tentoraz naozaj sa vzdialiť, ale zastavil ho naliehavé zvolanie.

„Severus?!“

Neotočil sa. Iba si počkal.

„Ďakujem.“

Odišiel. Zamieril priamo do knižnice. Bola ľudoprázdna. Napokon, nemal sa čomu čudovať. Ples stále prebiehal.

Z regálu označeného záložkou E vybral zodpovedajúci zväzok, ešte voňajúci novotou a otvoril ho, aby ju mohol čím skôr naštudovať. Znova a podrobnejšie, i keď ju ovládal takmer spamäti. Napokon si vykúzlil čistý pergamen a zo stola madam Pinceovej vzal kalamár s brkom, aby si opísal prísady i presný postup.

Nepochyboval, že Lupin za ním príde skôr ako nastane ďalší spln.

~*~*~*~

Prebudil sa skoro ráno. Ešte len prvé slabé lúče vychádzajúceho slnka trhali nočnú temnotu na kúsky.

Pochyboval o ňom. Mal svoj pádny dôvod. Mal ho.

Lupin sa mu neozval dlhé roky. Po škole s ním pretrhol kontakt a obnovil ho vlastne až v tom roku, kedy začal učiť. Aj to na tých pár krátkych mesiacov a napokon ani to sa nezaobišlo bez problémov.

A teraz sa ukázal znova.

Pretriel si rozospaté oči a zauvažoval, či vtedy neurobil chybu, keď mu tak ľahkomyseľne ponúkol tú dohodu.

Možno by bolo na čase, aby ju zrušil.

4. kapitola – Začať odznova

Remus postával pri okne a skrz neho sledoval výmenu názorov, ktorá prebiehala medzi Harrym a Hermionou. Oboch ich očakával.

Hermiona vyzerala značne rozladene a Harry sa ju zjavne snažil upokojiť. Lenže zakaždým, keď ju skúsil chytiť za ruku, vytrhla si ju. Napokon to skončilo tak, že si Harry frustrovane povzdychol a schmatol ju do náručia, aby ju umlčal bozkom. A nebol to práve cudný bozk. Zotrvali tak hodnú chvíľu, kým sa prestala splašene metať a kým sa mu konečne nepoddala.

Lenže po chvíli omámenia sa prebrala a odstrčila ho, keď to najmenej očakával. Mladá žena naňho nepekne zazrela s novou výčitkou na perách a s pohľadom, ktorý sľuboval dohru.

Harry jej čosi povedal a rozhodil rukami, keď ona rozčúlene a s lícami rozpálenými ako ruža kývla hlavou k domu.

Remus si povzdychol a rozhodol sa ukončiť to ich dramatické predstavenie. I bez toho pochopil, že medzi nimi stále nie je všetko také ružové, akoby si Harry prial, aby bolo.

Otvoril vchodové dvere, aby ich privítal.

„Ahoj, Remus,“ podzdravila ho Hermiona, ktorá vybehla po schodoch a krátko ho objala. Oblažila ho dokonca milým úsmevom, zatiaľ čo Harryho trucovito ignorovala.

„Harry?“ pozdravil svojho priateľa a nemohol sa vynačudovať, prečo ten pre zmenu žiari ako slniečko.

Aj Harry ho na krátko objal. „Ahoj Rem, mám hneď niekoľko noviniek,“ pochválil sa spokojne a venoval Hermione absolútne zbožňujúci pohľad. Tá iba prevrátila očami a vytratila sa do kuchyne s otázkou na perách, čo si kto z nich dá.

Pobrala sa pripraviť dve kávy a jeden čaj. Mätový. Pre seba.

Zatiaľ odvedol Remus Harryho do salónu a obaja sa usadili. „Tak už ma nenapínaj. Čo sú to za novinky?“ Pevne veril, že má preňho informácie o prípade, ktorý sa týkal toho nedávneho napadnutia, ktoré ohlásil Snape.

Harry sa usmial. „Najprv prvá, ktorá sa týka prípadu a Snapovej sťažnosti. Mal si pravdu. Je to ten chlapec. Volá sa Devon Cage, má iba desať a žije s babičkou.“

Remus prikývol a prečesal si prstami vlasy. „Čo s ním hodláte robiť?“

Harry sa zatváril, akoby sám netušil a navyše pokrčil plecami. „Je to zložité. Ten prípad stále preberáme. Zatiaľ sme sa na nejakom rozumnom riešení nezhodli. Úrad pre Reguláciu a kontrolu čarovných tvorov by ho najradšej na istý čas umiestnil do ochrannnej väzby. Čosi podobné ako sú muklovské polepšovne pre neposlušných mladistvých,“ dodal rýchlo na vysvetlenie. „Odvolávajú sa na nebezpečnosť situácie, ktorej je vystavená čarodejnica verejnosť nespôsobilosťou jeho starej mamy a tým, že po tri mesiace vzniknutú situáciu vôbec neriešila. Chlapec by sa podrobil nejakým testom a výuke, aby sa podobná situácia nezopakovala.“

„Ale na druhej strane,“ ozvala sa Hermiona, ktorá sa obavila levitujúc pred sebou plne naložený podnos, „má len desať a je to iba dieťa. Plnú zodpovednosť za jeho činy - *aj v premenenej podobe* - stále nesie jeho zákonný zástupca, čo je jeho stará matka. Wizengamot ju hodlá žalovať. Berú to tak, že tomu mohla nejako predísť a vlastne majú pravdu. Problém je v tom, že tá žena sa o chlapca takmer nestará a tvrdí, že o jeho poruche netušila,“ vysvetľovala, keď im servírovala šálky s nápojmi. „Medzi nami, myslím, že klame a navyše mám podozrenie, že ho bije. A ak ju uznajú za vinnú, pôjde do väzenia minimálne na dva roky. Ak nie, vyviazne iba s finančnou pokutou. Avšak, bude poriadne masťná vzhľadom na tú podanú žalobu profesora Snapa.“

Napokon si sadla k Harrymu a osladila si svoju šálku čaju lyžičkou medu a ochutila kvapkou mlieka.

„A čo úrad aurorov?“

Harry si povzdychol, keď si zamiešal svoju kávu a odpil si. „Najradšej by sme to obišli nejakou výstrahou a dohliadli by sme sa o to, aby ten chlapec viac nerobil problémy. Čo vlastne znamená, že by sme sa oňho postarali, ale inak ako Úrad pre reguláciu. Vysvetlili by sme mu vážnosť situácie a naučili by sme ho, ako sa o seba má postarať. Na svoj vek je veľmi vyspelý.“

Hermiona prikývla. „To áno. Je to šikovný chlapec. Keby mal niekoho, kto by oňho naozaj dbal, myslím, že by s ním neboli žiadne problémy. Na druhej strane je stále poriadne vystrašený a dobre mu nerobí ani ten humbuk, ktorý okolo neho vznikol. Netušil, že niečo vyvedol. Keď mu to oznámili, nie práve šetrne - *vrhla pohľadom na Harryho, akoby to mala byť jeho vina* - zamkol sa v izbe a schoval pod posteľ. Tonksovej chvíľu trvalo, kým sa jej podarilo presvedčiť ho, že nič z toho nie je jeho vina. Mal si ho vidieť, keď ho odviedli. Sedel v kancelárii ako kôpka nešťastia,“ povzdychla si.

Remus sa zamyslene oprel v kresle a na chvíľu privrel oči. Spomenul si, aké peripetie vo svojom detstve prežíval s bremenom tohto prekliatia on sám. Nebolo to nič veselé a už vôbec nie príjemné. Toho chlapca mu bolo úprimne ľúto. Zrejme ani on neprežíval práve najveselešie detstvo.

Harry si odkašľal, čím na sebe znova upútal jeho pozornosť. „A preto sme aj tu. Niečo nás napadlo.“

Remus sa naňho spýtavo zadíval. „Áno?“

„Uvažovali sme nad prípadnými alternatívnymi riešeniami tohto problému a ak by sme sa chceli držať nášho konceptu, chcelo by to predniesť ministrom i členom Wizengamotu pripravený a dobre skoncipovaný návrh.“

Hermiona sa konečne spokojne usmiala, jej karamelkové oči zažiarili. „Presne tak.“

Remus položil poloprázdnu šálku s kávou na stôl a poposadol si. „Čo tým naznačujete?“

„Vysvetlím,“ odvetil Harry. „Hovoril som o tej možnosti s Dorou a nie je proti. V zásade ide o to, že by sa v úrade vytvorilo nové pracovné miesto konzultanta pre špecifické prípady a my sa chceme opýtať, či by si nemal záujem. Vieš, aby sme mali dohodnuté detaily a mohli na tom začať pracovať.“

Tentoraz Remus vyvalil prekvapene oči. „Ako?“

Harry sa široko usmial. „Počul si dobre. Ak by si to vzal, tvojou úlohou by bolo monitorovať, školiť a vzdelávať deti, ktoré sú takto poznamenané. Čo by bolo fajn, lebo sám najlepšie vieš, o čo ide a to z vlastnej skúsenosti. Samozrejme, nemusíš sa rozhodnúť hneď. Dostával by si samozrejme plat a podliehal by si kancelárii aurorov i regulačného úradu. Ale v podstate by si rozhodoval sám. Oni ako aj my by sme boli iba vo funkcii dohliadačov.“

Harry potom pozrel na Hermionu, chytil ju za ruku a prepletol si s ňou prsty. „A teraz, tá druhá správa,“ usmial sa zoširoka, no Hermiona sa zamračila.

Remus sa zadíval na ružolícu mladú ženu, ktorá opätovala Harrymu napriek všetkému ten zbožňujúci pohľad a on pochopil. Mali nejaké tajomstvo. Oni dvaja a nebolo to to, že sú spolu a Ginny Weasleyová stále tajne dúfa, že si Harryho získa.

„Čakáme spolu dieťa,“ prezradil mu Harry po chvíľke napínania. Kým pozrel na Rema, zdvihol si k ústam priateľkinu ruku a nežne ju pobožkal.

„Skutočne?“ opýtal sa Remus nadšene.

Obaja prikývli. „Som v piatom týždni. Nechcela som, aby to niekto vedel, lebo je ešte priskoro a všeličo sa môže stať, ale Harry trval na tom, že ti to chce oznámiť. Preto tá hádka,“ usmiala sa. „Sľúbiš nám, že to ostane nateraz medzi nami?“

„Samozrejme!“ vydýchol potešene. „Obom vám srdečne blahoželám.“

Vstal, aby Hermionu objal, pobožkal na líce a Harryho chlapsky potľapkal po pleci. Neušlo mu, že sa jeho mladý priateľ tvári ako majster sveta a chvíľu si ho kvôli tomu i srdečne doberal.

Napokon sa rozlúčili. Remus im sľúbil, že im do konca týždňa dá vedieť, ako sa rozhodol, ale už teraz mal chuť zakričať - áno.

ooo000ooo000ooo

Dnes otvoril obchod o čosi neskôr. Nikdy tu nemal zástupy, takže sa neobával, že by mu nedočkaví zákazníci vyvalili dvere.

Zhodil zo seba sako, prešiel do skladu, odkiaľ vybral pokazené kuchynské minútky v podobe sliepočky, ktoré sľúbil opraviť madam Warwickovej najneskôr do zajtra. Ak si správne pamätal, na to aby znova a poriadne nahlas pri nastavení času kotkodákali, potreboval vymeniť ozubené koliesko, schované vnútri tej krikľavo sfarbenej vecičky.

Popri tom uvažoval, čo s nimi tá žena jednoducho robí, keď ich tu má už druhý raz za jediný mesiac.

Keď sa dvere na jeho malom obdchode odrazu otvorili, spýtavo dvihol hlavu a na perách mu zamrzol úsmev.

„Nemali sme sa stretnúť až večer?“ opýtal sa a pohľadom zavadil o náramkové hodinky na ľavej ruke, ktoré mu ostali po otcovi.

Mladá žena s čerstvým zostrihom fialovej záplavy vlasov sa pobavene usmiala.

„Ahoj, Remus,“ pozdravila a podišla k nemu. „Isteže mali, ale bola som blízko, tak som si povedala, že sa zastavím.“

Prekvapila ho, ak nie práve vyviedla z miery, keď sa nahla ponad stôl a vlepila nepripravenému mužovi bozk priamo na ústa.

Toto mu iba pripomenulo vážnosť situácie i to, ako dlho s tým váhal, lebo nekonal. Nechcel ju vodiť za nos. Nezaslúžila si to. Odložil časovač, ktorý dával znova dokopy a povzdychol si. Nečakal ho práve najľahší rozhovor.

Ani ten, ktorý pred časom absolvoval s Harrym nebol príjemný, ale toto bolo predsa len o čomsi inom.

„Dora, ja... musíme si niečo vyjasniť,“ začal opatrne a pozrel na ňu. Oči jej žiarili ako dva zafíry a ústa ružové ako zrelé maliny sa vlnili vo vlúdnom úsmeve. Nikdy predtým sa naňho nikto nedíval takým zbožňujúcim pohľadom.

„Počúvam,“ hlesla a usadila sa na kraji jeho pracovného stola, kde si prehodila nohu cez nohu.

Oprel sa o operadlo stoličky a zadíval sa na ňu. Bola krásna o tom nebolo najmenších pochýb. Všetky ženy v ich rodine boli nádherné. Dokonca i tá striga Bellatrix mala svoje čaro. Bodaj by aj nie, keď bola presnou kópiu Andromedy. Aspoň fyzicky.

Keby bol býval normálnym, neprekážalo by mu... skúsiť to s ňou. Merlin, veď mu ponúkala všetko, o čom kedy sníval ako chlapec.

Mal dojem, že sa otvorili dvere, ale nevenoval tomu pozornosť. Vo výhľade mu bránila masívna policia, kde mal poukladané rôzne užitočné vecičky, počnúc špiónoskopmi, po rôzne upravené muklovské prístroje, ktoré o niečo vylepšené mohlo poslúžiť i čarodejníkom. Niečo si upravil sám, niečím mu prispel Artur Weasley.

Lásku, možnosť založiť si s ňou rodinu a hlavne, mať konečne po svojom boku niekoho, kto vás bude milovať, nech ste, aký ste. Hoc aj vlkolak.

„Dora, nehovorí sa mi ľahko, vzhľadom na tvoje očakávanie, ktoré voči mne máš,“ začal, „ale nemôžem ťa vodiť za nos.“

Mladá žena sa naňho dívala zvedavým pohľadom, ktorý sa menil na zmätený. „Čo tým myslíš, Remus?“ Zjavne nechápala, kam tým mieri a nemohol sa jej čudovať.

Musel byť konkrétnejší.

„Viem o твоjich citoch, ktoré ku mne chováš," vysvetlil. „A je mi to veľmi ľúto, ale ja ich nemôžem opätovať."

Zamračila sa. Doteraz fialové vlasy pomaly po pramienkoch temneli.

„Ak ide o tvoje prekliatie, to sme si predsa už vysvetlili. Dokážem s tým žiť. Viem, čo robiť a ako pomôcť. Remus, nemôžeš ma odmietnuť iba kvôli tomu!" zvolala odhodlane. „To ti nedovolím!"

„Nejde o moje prekliatie. Ide o čosi iné. Dora, ja som..." povzdychol si a odvrátil pohľad. Toto naozaj nebolo ľahké priznať. Ani Harrymu, u ktorého mal vždy plnú podporu. „Páčia sa mi muži."

Ticho, ktoré sa rozhostilo v miestnosti bolo ťaživé, ale netrvalo dlho.

„Muži?" hlesla tlmene.

Prikývol. „Hoci nepopieram, že si najpríťažlivejšia žena, akú som kedy stretol a..."

Priložila mu prsty na ústa, aby ho zastavila. „Neverím."

Remus vzal jej ruku do dlane a stiahol si ju z pier.

„Nikdy som ťa s nikým..."

„Sirius," skočil jej do reči a tie temne modré oči sa v šoku rozšírili.

Zmohla sa iba na slabé: „Och."

Ticho. Prekliate ticho, ktoré vážilo hádam viac ako tonu. Viac ako pocit viny z toho, že jej ubližuje. Gniavilo ho až tak, že si musel uvoľniť gombík na košeli a povoľiť viazanku.

„Netušila som to," povedala napokon, stále z neho nespúšťajúc zrak.

Odvrátil pohľad. „Nikomú som sa s tým nechválil. Pre Siriusu... som vlastne nič neznamenal. Bol som len... jeho priateľ, s ktorým si čas od času užil."

Znelo to kruto, ale bola to pravda. Trhalo mu to srdce, ale už nemal problém vysloviť to nahlas. Chvíľu si iba hrýzla peru a zrejme uvažovala, čo si počať s jeho odhalením. Napokon sa rozhodla.

Vstala zo stola a sadla si mu na kolená. Objala ho. Skôr by čakal, že mu vrazí poriadnu facku.

„Ale ak sa ti páčim, neznamená to..." šepkala mu pri uchu, „mal si už vôbec niekedy nejakú ženu, Remus?"

Pokrútil hlavou a ona sa okamžite odtiahla. Videla ako mu horia líca, ale ona si to nevšímala. Skrsla v nej malá štipka nádeje, ktorej sa chytila ako topiaci sa slamky.

„Tak ako potom môžeš tak jednoznačne tvrdiť, že sa ti páčia muži?!" opýtala sa rozčúlene. Potom sa máličko posunula a urobila čosi šokujúce. Jej ruka pristála priamo v jeho lone.

Zalupal po dychu, ale ona sa spokojne usmiala, keď ho jej prsty pohladili cez látku nohavíc. „Tak vidíš!“ zvolala víťazoslávne, cítiac, ako na ten dotyk jeho mužská pýcha zareagovala okamžitou odozvou. „Páči sa ti to.“

„Dora, prosím,“ zachripel a odtiahol si jej ruku z rozkroku.

Akceptovala to, ale bola príliš tvrdohlavá, aby poslúchla. Naklonila sa k nemu a vzala mu tvár do dlaní.

„Nemyslím si, že si naozaj gay. Remus, nemôžeš poprieť, že ťa môj dotyk nenechal chladným. Nedovolím ti, aby si zahodil šancu. Našu šancu. Skús to so mnou a ja ti sľubujem, že neoľutuješ.“

Potom sa k nemu sklonila a pobožkala ho.

A on sa poddal. Nechal ju, nech si jazykom prekĺzne pomedzi jeho pery a nech robí, čo sa jej zapáči. Momentálne bol zmätený väčšmi ako kedykoľvek predtým. Až do tejto chvíle o svojej sexuálnej orientácii nepochyboval. Stačilo však, aby sa ho dotkla a jeho penis bol razom v pozore.

Dobre. Bol vážne na pochybách.

Možno sa mýlil. Možno mali naozaj nejakú šancu. Možno nebol výlučne gay. A ak tu taká možnosť bola, musel ju preskúmať. Využiť.

Harry s Hermionou čakajú dieťa. Určite sa budú brať. Ak tu existuje šanca, že aj on by si mohol založiť rodinu...

Merlin, nechce predsa stráviť zvyšok života ako opustený pustovník!

Odtrhla sa od neho s úsmevom na perách. „Prídeš po mňa večer?“

Jej sebaistota mu vyrážala dych. Nenamietal. Prikývol s nepatrným zaváhaním, dívajúc sa jej do tmavomodrých očí.

Tiež sa pousmial. „O ôsmej?“

„Budem ťa čakať.“ Ukradla si posledný bozk a ako prišla, tak odišla.

O chvíľu neskôr sa Remus, ktorý sa stále nespamätal z jednej návštevy, dostal nový šok, v podobe druhej. Osobu, s ktorou sa Tonksová takmer zrazila vo dverách jeho malej predajne by tu rozhodne nečakal.

A nemohol sa mýliť. Bola to jeho vôňa, jeho pach, ktorý mu teraz naplno udrel do nosa. Taký známy.

Ako dlho tam už stál bez toho, aby si ho všimlí?

Remus mal dojem, že prvý raz po dlhom čase ho zradili vlastné zmysly.

ooo000ooo000ooo

Severus nemohol uveriť vlastným ušiam. To za prvé. Skutočne. Ostal stáť zarazene vo dverách a uvažoval, či sa vypariť alebo predsa len premôcť vlastnú hrdosť a vojsť. Napokon, stál nerozhodne vo dverách už nejakú tú chvíľu.

Najprv ho skoro prevalcovala tá červenovlasá strela a teraz toto.

Cítil sa ako idiot. Akoby nestačilo, že si musel vypočuť ich výlučne súkromný rozhovor. Keby len tušil, o koho ide, vyparil by sa tak nenápadne ako sa sem prirútil v dobrej viere, že sa nebude musieť trepať až do Šikmej uličky len kvôli takej taľafatke. Lenže výhľad na pracovný stôl hatila drevená polica zaprataná kadejakými vecičkami.

Lupin? Vážne Lupin? To si tu z neho niekto strieľa?!

Mal by tej starej apatiekárke Rowene Hayworthovej vykrútiť krk, že ho sem poslala. No kto by si bol pomylel, že *Johnom a jeho zlatými ručičkami* myslí práve Lupina?

A navyše, čo tu v Blackwoode dopekla vlkolak robil? Ako bolo možné, že tu má obchod a on o tom vôbec nemal ani potuchy?!

„Ahoj, Severus.“

Bol to Lupin, kto z nich dvoch prelomil to trápne mlčanie a Severusa to donútilo vstúpiť a konečne za sebou zavrieť dvere potom, čo sa pred nejakou chvíľou spreď obchodu odmiestnila tá *Prskavka*.

„Lupin.“

Jeho hlas bol vlúdny a teplý asi ako závan mrazivého severáku. Na tom si dal osobitne záležať.

Každý jeden krok, ktorým medzi nimi s odhodlaním sebe vlastným skracoval vzdialenosť, čo ich delila bol ťažší ako ten druhý. Aj tak v sebe cítil to vábivé nutkanie otočiť sa na päte a vziať roha.

Lupin sedel stále za stolom a vyzeral...

Dobre. Veľmi dobre.

Vzápätí by sa najradšej vyfackal za to, že na čosi podobné vôbec pomyslel.

Videl, ako sa Lupinovi do tváre z neurčitého dôvodu nahrnula červeň. Pery pootvoril, akoby v nevysslovenej otázke, ktorá však ostala uviaznutá niekde v krku a vlkolakove zelené oči krátko skĺzli po jeho postave, len aby sa znova ponorili do Severusových očí.

Zachvel sa a uvedomil si, že ten pohľad cíti. Cíti ho až na dne samotnej duše ako ťažké sklenné ťažítka na liste pergamenu.

Napokon ostal stáť pred jeho očividne pracovným stolom a pohľadom prebehol po množstve pracovného náradia, úhľadne uloženého vedľa seba v jednom dlhom rade. Zjavne podľa potreby použitia.

Pohľad mu padol na podivnú vec, ktorú mal na stole vlkolak rozmontovanú. Nevenoval však tomu veľkú pozornosť.

„Potrebujem niečo opraviť," povedal bez úvodu a z vrecka habitu vybral rozbité vreckové hodinky. Popravde, nemal tušenia, či vlkolak zvládne opraviť i čosi také, keďže okolo neho boli všetky možné magické predmety, ale nikde nevidel žiadne hodinky. Ak nerátal tie na jeho ľavom zápästí.

Remus sa po ne načialhol a ich prsty sa na krátky okamih dotkli.

V tej sekunde Severus zatajil dych a jeho oči sa bleskovo vpili do tých zelených hĺbok, ktoré sa zdali byť zrazu... znepokojené.

Severus bez slova pustil hodinky. Miesto toho mu pohľad stvrdol a jeho postava sa vypála v celej svojej výške ako dokonalá ukážka vzdoru.

„Do kedy?" opýtal sa Lupin v snahe tváriť sa, že sa naozaj nič nezvyčajné nestalo.

Severus nedbalo mykol plecóm. „Čím skôr, ak sa dá."

A s tým odišiel.

oooOOOoooOOOooo

Osprchoval sa, oholil a zadíval sa na seba do zrkadla. Nevyzeral najhoršie a predsa so sebou nebol spokojný. Zhodil zo seba ležérne tvídové sako a obliekol si hnedý sveter pohodný na posteli.

Znova na seba pozrel kritickým pohľadom a zamračil sa ešte viac ako prv.

Cítil neuveriteľný zmätok. Akoby sa jeho svet premenil v jediný deň na chaos a ten ho doslova pohltil. Dora v ňom vyvolala pochybnosti, Snape zasa...

Povzdychol si.

„Bláznim? Snape? Čo ma to len napadlo!" zamrmal rozladene a prečesal si krátke vlasy prstami.

Tak ako nemohol poprieť vzrušenie, ktoré sa ho zmocnilo po dotyku Tonksovej, tak nemohol poprieť to iskrenie, ktoré začítil, keď sa so Snapom celkom náhodne dotkli ich prsty. Doslova ho to vzpružilo a omráčilo zároveň.

Ešte chvíľu po jeho odchode mu trvalo, kým to rozdýchal.

„Čo zač vlastne si, Remus John Lupin?" opýtal sa nešťastne svojho odrazu v zrkadle. Odpoveď neprišla.

~*~*~*~

Čítal si. Jedna z tých nocí, ktoré mohol tráviť pokojne, bez pocitu, že je niečo menej ako ostatní, kvôli svojmu prekliatiu. Pár dní vymeškal, preto musel teraz dohnať učivo. To mu nerobilo najmenší problém.

Keď zdvihol oči a uprel pohľad na vedľajšiu posteľ, kde sa rozvaloval Sirius, jeho obočie sa spýtavo nadvihlo.

„Čo?"

Sirius sa naňho díval takým zvláštnym, neurčitým pohľadom, z ktorého mu nabehla husia koža a rozhojdal sa mu žalúdok. Nie, nebolo to nepríjemné.

V miestnosti boli sami. Vianočné prázdniny sa postarali o to, aby sa vyprázdnila takmer celá škola. Sirius zaklapol vlastnú knihu a prisadol si k nemu na posteľ. Vzal mu z rúk rozčítanú knihu a položil ju bokom. Chvíľu sa mlčky dívali jeden na druhého, kým sa Sirius nezdvihol zo svojho miesta a štvornožky nepodišiel bližšie.

Remus sa ani nepohol. Vlastne takmer nedýchal. Spomenul si na ich včerajší rozhovor o tom, že nikdy nechodil so žiadnym dievčaťom a o žiadne sa vlastne tak viac ani nezaujímal. Ale ako mohol, keď mal oči len pre jedného? A ani tomu to nemohol povedať, lebo vedel svoje.

Jeho priateľ sa k nemu odrazu naklonil a bez slova mu vtisol na ústa ľahký bozk. Hneď na to sa odtiahol. Ale len trochu. Tak, aby videl Remusovu reakciu.

Remus prekvapene zažmurkal. Pootvoril ústa, aby sa mu lepšie dýchalo, lebo mal dojem, že má akosi primálo kyslíka. Díval sa rozšírenými očami na svojho vyčkávanjúceho priateľa a ani sa nepohol.

Trvalo to len chvíľku. Potom nabral odvahu. Poposadol si a rukou sa dotkol Siriusovej tváre. Cítil hebkú pokožku líca, ktoré hladkal, kým k nemu nenačiahol i druhú ruku. Vzal mu tvár do dlaní a pritiahol si ho k bozku.

Netrvalo dlho a Sirius celkom prebral vedenie. Nežnými bozkami opatrne skúmal svojho priateľa i z tejto stránky. Donútil ho ľahnúť si a nabádal ho k opatrným dotykom. Objavovali, hladkali, maznali sa.

A jemu sa to páčilo. A ako veľmi.

~*~*~*~

Pozrel na hodiny. Mal by sa poponáhľať, aby nemeškal. Dora neznášala nedochvíľnosť, hoci sama s tým mala problém.

Prešiel ku krbu, vzal pripravenú kyticu a hodil do ohňa letax.

„Letná 76, Londýn,“ zamrmal a vstúpil do zelenkavých plameňov.

oooOOOoooOOOooo

Severus sedel v pracovni nad účtami. Jeho príjmy konečne presiahli výdavky. Dalo by sa povedať, že si počíнал celkom dobre. Už zarábал.

Dopísal poslednú cifru a dvakrát ju podtrhol. Potom odložil brko a kalamár zatvoril. Kúzлом nechal vyschnúť atrament a účtovnú knihu odložil na svoje miesto.

Mračil sa a hneval sa sám na seba, že mu ten človek neschádza z mysle. Toto prosto nebolo normálne a rozhodne to nebolo v poriadku.

Vstal od stola a prešiel k sekretáru, aby si do brúseného pohára nalial z koňaku. S pohárom v ruke potom prešiel ku krbu. Oprel sa dlaňou o jeho rímsu a zahľadel sa do jasnožltých tancujúcich plameňov.

Remus Lupin. Záškodník.

Doslova.

Všetci štyria ho systematicky ničili počas školy a zjavne tomu nebol koniec. Nikdy ich nemal rád. Pottera celé roky nenávidel, Blackom navyše i opovrhoval. Pettigrew bol preňho neškodný primitív. Toho nemal problém zvládnuť ľavou-zadnou.

Ale Lupin... Ten bol preňho odjakživa záhadou.

Neraz sa pristihol pri tom, že ho ešte ako študent z diaľky zamyslene pozoruje. Sám si to nevedel vysvetliť, ale odôvodňoval si to všelijako. I tým, že ho proste špehuje v snahe odhaliť ich ďalšie nástrahy, ktoré naňho tí maniaci mohli chystať. Veď to napokon robili každú chvíľu.

Ani na malý moment si nepripustil, že ho k Lupinovi priťahuje čosi iné. A po tom incidente, keď ho napadol v Škriekajúcej búde sa o to ani nepokúsil. Zanevrel naňho rovnako ako na ostatných, hoci v tom bol Lupin nevinne.

Už tak urobil predsa dosť. Nebonzol ho a navrch mu ponúkol svoje schopnosti v oblasti elixírov za primeranú finančnú kompenzáciu.

To bolo vtedy.

Teraz mu myslou bežalo jediné. Remus Lupin je gay... *Je gay?* Ako je možné, že to nepostrehol? Veď jemu nikdy nič neuniklo. Bol dvojitým agentom!

Mračil sa ešte i vtedy, keď sa zatváral v kúpeľni a vyzliekal, aby sa osprchoval. Aj vtedy, keď si líhal do postele a uvažoval, ako s novozískanou informáciou naložiť.

No, až do momentu, kým usúdil, že v súčasnosti mu je na figu. Tá noc bola preňho veľmi nepokojná. A ráno nebolo o nič ružovejšie.

Myšlienka, ktorá ho prepadla v ten deň o niečo neskôr, prišla ako blesk z jasného neba. Zasiahla ho a spôsobila elektrický šok.

Prestal miešať elixír a stíšil pod ním oheň. Odhalenie Lupinovho problému by mohol využiť vo svoj prospech. Samozrejme, ako inak. Mohol by sa mu pomstiť. Zákerne a podlo. Poslednému zo záškodníkov by mohol pekelné zavariť v slizolinskom štýle.

Pekne krásne po svojom. Udrhel by na citlivú strunku, z ktorej by sa muž len tak ľahko nespamätal.

Na celkom krátky moment tohto náhleho pomätenia zmyslov, to pokladal za vynikajúci nápad.

Zvedie ho. Zničí mu vzťah s Tonksovou a podrobí si ho takým spôsobom, ktorý ho voči nemu spraví bezbranným a bezradným. A potom, keď bude vtáčik v hrsti, odkopne ho ako prašivého psa a vysmeje sa mu do tváre.

Mosadzný kotlík, v ktorom pokojne bublal Životabudič naberal zlatavú farbu. Pridal doň za hrst' sušených lístkov eukalyptu a znova elixír premiešal. O pár minút by mal nabrať mentolovú vôňu i zelenkavú farbu.

Áno, pomsta by to bola rozhodne dokonalá. A nepochyboval, že Lupina by to zničilo. Na druhej strane, nedokázal si predstaviť, ako niekoho zvädza. I keď sa jednalo o jazvy označeného muža, akým bol Lupin. Na toto nikdy nebol.

A bola tu ešte ďalšia vec. Odhliadnuc od toho, že ten spontánny nápad mu sám o sebe prišiel ako detinský, nemohol, alebo skôr nedokázal ignorovať pocity, ktoré v ňom vyvolal obyčajný dotyk Lupinových prstov.

Ak si myslel, že by v ňom vyvolal skôr zhnusenie, mýlil sa. Skutočne sa mýlil. A toho sa asi desil najväčšmi.

Prečesal si prstami vlasy a jeho obočie sa nad uhlíkovými očami zvrátilo. Povzdychol si.

Mal by spraviť jedno. Hodiť minulosť konečne za hlavu. To by bolo jediné správne. Zabudnúť na to, že existoval Potter i Black a zabudnúť na všetko, čo mu kedy spôsobili. Mal by minulosť konečne pochovať s nimi a začať nanovo, ak už dostal od života tú druhú šancu.

Mal by byť k sebe fér. Problém bol v tom, že jemu sa nikdy neodpúšťalo ľahko a mal pridobru pamäť na to, aby len tak mávnutím ruky zabudol.

No mohol by sa aspoň zaviazat', že nebude malicherne myslieť na pomstu, ktorá by bola pod jeho úroveň. Nezníži sa natoľko, aby zo seba robil šaša. Bude žiť svoj život najlepšie ako vie. Má predsa nový dom, vlastných domácich škriatkov a prácu, ktorá ho baví.

Fakt, že sa po väčšinu z tých dní cíti napriek tomu osamelo, potlačil do úzadia mysle.

Elixír pomaličky menil farbu. Znova ho päťkrát zamiešal v smere hodinových ručičiek a nechal naposledy prevrieť, kým ho odstavil z ohňa. Nechá ho vychladnúť a potom ho nadávkuje do pripravených fľaštičiek.

Úkosom pozrel do kalenádra visiaceho na stene s poznámkami popísanými jeho vlastnou rukou. Do splnu ostávalo pár týždňov, ale...

Zamyslel sa. Možno by mu mohol pripraviť elixír. Ak bude ten vlkolak taký drzý a príde si vypýtať novú dávku, aspoň bude pripravený. Aj tak má v oprave jeho hodinky. Uvidia sa tak, či tak.

A s tým si naňho prikázal nemyslieť.

Neúspešne.

5. kapitola – Zmätok v duši

Jej mäkké telo sa k nemu tíslo s takou dôverou, ktorá ho viac desila ako vzrušovala. Nežnými bozkami posievala jeho zjazvenú tvár, ale on sa musel ovládnuť, aby pred tými neodbytnými ústami neuhol.

Večera bola chutná a prostredne príjemná, ale celý ten čas sa cítil nesmierne nepohodlne. Tonsková si vôbec nevšimla, že sa nenápadne vyhýba jej dotykom. A keď si aj všimla, nedala to nijako najavo.

Snažil sa, naozaj. Ale necítil sa vo svojej koži. Toto jednoducho nebol on. Čo vlastne čakal?

Chcel šancu, ale nie za takúto cenu. Teraz to už vedel celkom jasne. A ani jej voňavá blízkosť ním nepohla, nech sa mladá žena snažila viac, či menej.

Chytil ju za plecia a odvrátil hlavu vo chvíli, keď sa jej pery dostali k jeho ústam. Odstúpil a ona nechápavo zažmurkala.

„Čo je?“ šepala rozochvene, ruky ovinúc okolo jeho krku.

Načiahol sa po ne, aby sa oslobodil a o malý krok ustúpil. „Ja... nemôžem. Nejde to, prepáč Tonsková.“

Zamračila sa. „Chceš to odpískať hneď na začiatku? Rem, veď sme ešte ani len nezačali,“ dohovárala mu jemne, no na tóne hlasu jej bolo poznať istú naliehavosť.

„Iste, ale...“

Zastavila ho prv, než mohol pokračovať. „Fajn. Na dnes sa rozlúčime. Nebudem na teba tlačiť, dobre? Iste, bola by som radšej, keby si moje pozvanie na pohárik prijal, ale...“ chytila mu tvár do dlaní a prinútila ho dívať sa jej priamo do očí. Presne vedel, o čo jej išlo tým naoko nevinným pozvaním. „Stojím o teba viac, než si dokážeš predstaviť, Remus Lupin. Nehádz prútik do žita ešte pred súbojom.“

Usmial sa, ale nebol to úsmev spokojného, ani šťastného človeka. Skôr zúfalý pokus o akúsi ilúziu poskladanú z tých dvoch pocitov, ktoré sa nijakovsky nedostavili. Privrel oči, čo využila na to, aby si ukradla ešte jeden krátky, celkom cudný božtek.

„Prídeš po mňa v sobotu?“ opýtala sa s nádejou a on nemohol neprikývnuť. „O siedmej?“

„Dobre.“

Uškrnula sa. Kým zmizla za dverami svojho bytu, na líci mu pristál ďalší božtek.

Až potom sa konečne odmiestnil.

oooOOOoooOOOooo

Nemohol spať. Miesto toho sa túlal po prázdnom sídle, kým neschmatol z vešiaka bundu a vykročil do tmavej noci. O chvíľu na to už otváral svoj malý obchodík a ponorený v myšlienkach si sadal za svoj pracovný stôl.

Najprv si naň poukladal všetky potrebné pomôcky a pár vecí, ktoré s opravou súrili. Medzi iným i Snapove hodinky.

Vzal ich do ruky ako prvé. Nie, že by to plánoval. Spravil to skôr bezmyšlienkovite.

Opatrne ich otvoril a s lupou priloženou na oku si prezrel ich vnútro. Ich opravu napokon zvládol raz, dva. Stačilo vymeniť jedno hrdzavé ozubené koliesko o veľkosti hrášku a šli znova ako nové.

Znova ich zavrel a dôkladne vyleštil. Navyše opravil i sklíčko, ktoré malo nepatrnú prasklinku a odložil ich na zamatový povrch pripravenej škatuľky. Na čiernom zamatovom plátne sa vynímali ako drahý šperk.

„Snape," zamrmal a v mysli mu znova prebleskol moment, kedy sa ich prsty náhodne dotkli. Nie, že by to znamenalo niečo viac, ale... Nikdy predtým sa mu čosi také nestalo. Ani len pri Siriusovi, ktorého mal naozaj rád. A možno viac ako len rád.

Čo o ňom vlastne vedel? Nikdy sa o Snapa nezaujímal. Nie viac, ako by bolo potrebné. A to mal na mysli Fénixov rád, do ktorého obaja patrili a tiež školu, ktorú navštevovali.

Ale po tom všetkom, čo sa medzi nimi stalo nemal vôľu, ani chuť. Bol rád už len kvôli tomu, že ho Snape nevyzradil, keď mohol (*po tom napadnutí v piatom ročníku*) a navyše sa mu ešte i ponúkol, že mu pripraví elixír. Čo viac si vtedy mohol priať?

V mysli sa mu práve v tomto momente vynorila iná spomienka, ktorej nikdy predtým nevednoval ani za mak pozornosti.

~*~*~*~*~*~

„Niečo som počul," zamrmal Sirius s takým diabolským úškrnom, ktorý veštil novú lotrovinu.

James, ktorý si vyhadzoval ohnivú strelu do vzduchu a ihneď ju aj chytil sa naňho ani nepozrel. Remus bol schovaný za hrubou knihou a Peter poškuľoval po jednej plavovláske z Biflomu, ktorá sedela opodiaľ obklopená svojimi spolužiačkami.

„Vážne?" opýtal sa James nezaujato.

Sirius prikývol a mierne sa nahrbil. Hlas o niečo stíšil. „Donieslo sa mi, že Jack Clayton z Bystrohlavu to spravil Snapovi."

Jamsovi zlatá strela ťukla o čelo, keď miesto toho, aby ju zachytil, v šoku pozrel na Siriusa. Remus ostal schovaný za svojou knihou, ale Peter sa k nim otočil.

„Čo mu spravil?" opýtal sa prihlúplo, nad čím sa Sirius zarehotal a ukázal mu to ručne. Peter sa i tak neprestával mračiť. Zjavne nepochopil.

James iba prevrátil očami. „Sirius chcel povedať, že sa s ním vyspal. Ale pokiaľ poznám Claytona ja, má iba veľkú hubu, nič viac."

Sirius sa spokojne usmial a znova sa oprel o kmeň stromu. „A v tej veľkej hube končí všeličo iné, nielen jedlo. Okrem toho, veľké má i niečo iné."

James sa zamračil. „Vieš čo? Prestaň už. Si Snapom ako posadnutý. Ešte si začnem myslieť, že naňho žiarliš!"

Do Siriusu akoby udrel blesk. „Ja?! Ani náhodou! Odvolaj to!" skočil po Jamesovi, ktorý sa s ním nemal chuť kľbčiť ako malé decko.

„Dobre, dobre, tak odvolávam, že som povedal, že je tvojím tajným snom Snapa pretiahnuť!"

Sirius zozelenel a pustil ho, akoby sa popálil. „No fuj! Dnes si asi budem musieť vziať bezsenný elixír, aby som vôbec dokázal zažmúriť oka! Ti ďakujem pekne, Potter!”

James sa iba spokojne uškŕňal. „Nie je za čo. I nabudúce.”

V tej chvíli vyšla von Lily a on za ňou vyštartoval.

Remus, ktorý ich počúval na pol ucha odtrhol pohľad od knihy a zadíval sa smerom k jazeru, kde sa pod starou vrbou a jej prevysnutými konármi skláňajúcimi sa k hladine jazera skrývala osamelá postava.

Preto mu ušiel smutný pohľad modrých očí, ktoré vyprovádzali Jamesa Pottera za jeho milou.

~*~*~*~*~*~

Nikdy ho nenapadlo zaoberať sa tou informáciou. Bolo faktom, že Jack Clayton bol proste občas poriadne ukecaný, ale... prečo by si vymyslel niečo také? Veď by ho Snape stiahol z kože, ak by sa o tom dopočul a hlavne, ak by to nebola pravda.

Pozel na čerstvo opravené hodinky a zakryl ich vekom škatuľky, aby sa na nich nemusel dívať a myslieť pri tom na Snapa.

Vzal do ruky malý špiónoskop, ktorý mu včera poslal po svojej sove Harry a pustil sa do jeho opravy.

Viac toho nezvládol, i keby chcel. Pred tretou ráno sa pobral nazad domov, akurát, že sa teraz odmiestnil. Len čo sa vyzliekol a zaľahol, zaspal tvrdom spánkom, v ktorom sa mu dookola zjavoval pár uhľovočiernych očí a neuveriteľne krásnych a štíhlych rúk.

Ráno ho prebudili slnečné lúče, ktoré presvetlili jeho spáľňu a poriadna erekcia, ktorá sa s tou včerajšou vyvolanou dotykom Tonksovej dlane nedala ani porovnať.

Keď sa jej neskôr v kúpeľni zbavoval pod spŕškou teplých kvapiek vody, s odoznievajúcim vyrcholením sa pristihol pri tom, že myslel práve na Snapa.

Čelom sa oprel o vlhké kachličky a z hrdla sa mu vydral bezmocný, takmer hysterický smiech. Mal dojem, že mu totálne preskočilo.

oooOOOoooOOOooo

„Nech vojde," povedal Quillovi, staršiemu zo svojich domácich škriatkov bez toho, aby odtrhol pohľad od bublajúceho elixíru. Vzal do ruky varešku a naposledy premiešal jeho sýtomodrý obsah. Sedemkrát po smere hodinových ručičiek a trikrát v protismere. Potom ho odstavil a nechal sprudka ochladiť.

Nevidel ho vojsť, ale vycítil jeho blízkosť. Do nosa mu udrela vôňa kolínskej a všetečne pošteklika jeho zmysly. I tak sa prinútil udržať oči už na celkom pokojnej hladine cínového kotlíka, kým sa systematicky presunul k druhému, ktorý sa pokojne varil.

„Uspávací elixír?" ozval sa spýtavo, kým sa Severus skláňal nad druhým kotlíkom.

Muž mu venoval krátky pohľad a sotva badateľne prikývol. „Áno.“

Remus sa oprel o zárubňu a nerušene ho sledoval.

Severus vzal do ruky navažovačku, aby nabral trochu akejsi svetlomodrej mazľavej hmoty a pomocou nej to položil na misku váh. Potom to pridal do elixíru, ktorý sa na malú chvíľu spenil a znova upokojil, pričom sa jeho farba nepatrne zmenila. Zosvetlela a miestnosť zaplnila príjemná, sladká vôňa.

Remus sa pousmial. Nikdy predtým ho nevidel s vlasmi zopnutými v konskom chvoste, čo spôsobilo, že vynikla nielen jeho mierne podlhovastá tvár a vysoké lícne kosti, ale i pôvabne dlhá šija. Vyzeral stále štíhlo, ale rozhodne nie tak, ako si ho pamätal.

Snape bol vždy vysoký, dokonca vyšší o dobrú hlavu, než on. Ale na rozdiel od neho bol Remus širší v ramenách a akýsi mohutnejší stavbou tela, ktoré sa jeden deň v mesiaci vplyvom nepríjemného prekliatia menilo.

Nepamätal si, kedy ho videl odeného iba v priliehavých čiernych nohaviciach, batistovej košeli s voľnými rukávmi, teraz vykasanými až po lakte a hodvábanej veste, ktorá dokonale obopínala jeho hrudník. Remus mal dojem, že je v páse taký štíhly, že by ho dokázal objasť rukami, ak by to skúsil. Zadok, ktorý sa črtal príťažlivou krivkou pod látkou nohavíc však ponúkal najviac bujných fantázií.

Tak Clayton? pomyslel si a našpúlil pri tom ústa. Lenže to bolo roky dozadu. Kto vie, čo...

„Ty sa mi vážne dívaš na zadok, Lupin?“ ozvalo sa odrazu, čo ho vytrhlo zo zamyslenia a prinútilo nedokončiť myšlienku.

Otvoril ústa, že niečo odpovie, ale uvedomil si, že v tom hlase nezaznela žiadna výčitka. Snape, týčiaci sa nad svojím kotlíkom v plnej výške sa iba pobavene uškrnul.

„Mám chvíľu,“ prehodil lakonicky. „Dáš si niečo?“

Remus tam ostal stáť ako kôl v plote neschopný slova. Má halucinácie, alebo ho Snape práve pozval na drink?

„Predpokladám, že pred splnom nič silnejšie neprichádza do úvahy, však?“ pokračoval Snape, keď popri ňom prešiel.

Remus od údivu nemohol neotvoriť ústa. „Ja som... opravil hodinky a...“

„Kávu alebo čaj?“ prerušil ho hlboký hlas, z ktorého ho príjemne zamrazilo.

Snape ho kamsi viedol, ale Remus nemal tušenia kam. Díval sa celkom vykoľajene na ten dokonalý zadok, ktorý sa pred ním zvodne vlnil v bokoch. Akoby Snape ani nekráčal, ale tancoval pred ním.

Ocitli sa v knihovni, hoci Remus nemal tušenia ako. Snape zastal a zadíval sa naňho nanajvýš pobavene.

„Stratil si reč, alebo máš iný problém?“

Remus zažmurkal a takmer prikývol. Urputne sa snažil rozlúšiť zmysel jeho slov. Napokon iba znova zahabkal: „Nemôžem sa zdržať," hlesol omámene. „O chvíľu mám jedno stretnutie. Len som ti... doniesol tie hodinky."

Snapovo obočie sa stiahlo a oči sa zdali byť odrazu tmavšie ako zvyčajne. „Chápem. Včerajšie stretnutie s Tonksovou asi dopadlo nad očakávania, že?"

Rečnícka otázka, na ktorú radšej neodpovedal. Iba naprázdno preglgol a vyjavene naňho civel.

Podal mu škatuľku s hodinkami a Snape poďakoval. „Čo za to?"

Remus pokrútil hlavou. „To je... v poriadku."

Otočil sa na odchod, ale medzi dverami zastal a vrhol naňho skúmový pohľad. „Ak... ak to pozvanie ešte platí," začal nesmelo, „čo tak večer o deviatej? Budem mať čas," vysvetlil na margo toho nedešifrovateľného pohľadu.

Snape mlčky prikývol a Remus odtiaľ odchádzal ako vo sne. Aspoň tak sa cítil.

oooOOOoooOOOooo

„Remus, si v poriadku?" opýtal sa Harry a jemne položil priateľovi ruku na plece.

Ten sa očividne zachvel a pomaly prikývol.

„Celý čas si ako duchom neprítomný. Je to kvôli Tonksovej?"

Remus si povzdychol. „Ani... nie," priznal neochotne.

Harry sa oprel na stoličke a založil si ruky na prsiach. „Počul som, že ťa zlomila. Ako vlastne dopadla včerajšia večera?"

„Nebolo to zlé, ale nemyslím si, že sa tým niečo zmení. Ona to však nechce vzdať."

Harry sa uškrnul. „No hej, je vytrvalá. Ale ak v tom nie je ona, tak potom?"

Remus zdvihol pohľad od šálky s kávou a pozrel naňho. „Snape."

„Zasa ste si skočili do vlasov?" zhrozil sa mladší muž, ale Remus pokrútil hlavou.

„Nie. Práve, že si nie som istý, čo sa vlastne stalo."

Zelené oči trochu potemneli, obočie nad nimi sa trochu stiahlo. „Nechápem."

„To nie si sám," vydýchol a pretrel si tvár. „Bol som mu odniesť opravené hodinky a on... pozval ma na kávu."

„Snape," odušil Harry. „To vážne?"

Remus prikývol. „A to nie je všetko. On bol... on..." koktal, hľadajúc vhodné slová, „neviem to isto a je veľmi pravdepodobné, že si to iba namýšľam, ale mal som dojem, že..." znova sa zasekol a bezmocne naňho pozrel. „Vrtel mi zadkom priamo pred očami!" zvolal frustrovane.

Harry omráčene zažmurkal a zamrmlal to isté, čo pred chvíľkou. „Snape? To vážne?!"

Remus bezmocne rozhodil rukami. „Asi si to iba namýšľam, ale... mal si to vidieť."

Harry sa chvíľu zamyslene pohrával s brkom, ktoré sa mu boh vie ako dostalo odrazu do rúk. „Vieš, keď Hermiona krúti zadkom predom mnou, väčšinou potom skončíme... v spálni," povedal a pozorne sledoval Remusovu reakciu.

Ten sa zúrivo začervenal a ešte zúrivejšie krútil hlavou. Napokon vstal tak prudko, že káva zo šálky prekonala okraj a pokropila hnedými kvapôčkami nielen jej oblú hladkú stenu, ale i zelenú kvetovanú podšálku.

„To je... fantasmagória! Určite! Proste si to iba namýšľam. Vieš si predstaviť flirtujúceho Snapea?"

Harry sa uškrnul. „Neviem si predstaviť ani Snapea krútiaceho zadkom, ale očividne to dokáže, keď ťa tak rozhodil."

„Máme sa dnes večer stretnúť," vychrlił zo seba Remus náhle a vyvalil na Harryho oči. „Myslíš, že za tým niečo je?"

„Ťažko povedať. To závisí od toho, čo má ten muž za lubom."

Remus prikývol a počúchal si koreň nosa. Toho sa obával. Nemal po dnešku ani tušenia, čo tým Snape plánoval. Celkom sa mu podarilo vyviesť ho z rovnováhy.

„Možno sa ti chce iba ospravedlniť za to, že ťa obvinil z toho napadnutia," pokrčil Harry plecami, premýšľajúc nad tým najjednoduchším vysvetlením, aké sa mu ponúkalo, ale sám cítil, že ho na jazyku štekľí poznámka, ktorú sa bál sformulovať do slov.

Remus zvesil plecia a oprel sa rukami o stoličku. „Alebo sa mi chce skôr pomstiť, nie?"

Harry pokrčil ramenami. „I tá možnosť tu stále je. Vaša minulosť bola... pestrá. A podľa mňa patrí Snape k ľuďom, ktorý len tak ľahko nezabúdajú."

Áno, to bolo presnejšie. A logickejšie. Prečesal si prstami krátke vlasy a počúchal stuhnutú šiju. Dobré, pôjde tam, ale bude rozhodne pripravený na všetko. Aspoň v to dúfal.

„Fajn, nechajme to. Čo ten váš nový návrh?" opýtal sa Remus a opäť sa tak vrátili k téme, ktorá bola podstatne vážnejšia a dôležitejšia.

„Ešte sa na ňom pracuje. Hermiona robí posledné úpravy. Zajtra ti pošleme kópiu na preštudovanie. Predsa len si zainteresovanejší a rozumieš sa niektorým veciam v tejto problematike lepšie."

„Dobré. Budem teda čakať sovu," prikývol a Harry sa usmial.

„No, pokiaľ sa ti ho nerozhodne doručiť osobne."

„Aj tak dobre. A čo malý Devon?“

„Stále v domácej opatere so starou mamou, ale chodí tam kontrola každý deň. Včera som tam bol napríklad ja sám.“

„Ako sa má?“

„Hm, celkom dobre, zdá sa. Je ešte trochu utiahnutý, ale už nemá problém zhovárať sa s nami. Molly mu poslala tanier buchiet. Zmizli v priebehu zopár krátkych minút. Toto nedokázal ani Ron.“

„Ty si bol v Brlohu?“ zaujímal sa Remus.

Harry prikývol. „Včera. Za Ginny. Musel som jej to konečne povedať. Nebolo by fér ťahať ju za nos. A nebolo by to fér hlavne kvôli Hermione.“

„A? Ako to vzala?“

Harry pokrčil plecami. „Myslím, že celkom dobre. Neprekliala ma, ani sa nešla vyplakať. Povedala, že to tušila, ale čakala, kedy sa jej priznám. Vlastne som nadobudol podozrenie, že si niekoho našla.“

Remus sa pousmial. „Najvyšší čas. Keby sa tak stalo skôr, mohol si mať pokoj už dávnejšie.“

Harry nad tým iba mávol rukou. „Ženy,“ zamrmľal.

ooo000ooo000ooo

Odložil porcelánovú treciu misku na svoje miesto a naposledy pohľadom skontroloval svoju pracovňu. Všade poriadok a čisto, ako to mal rád a ako to malo byť.

Len pred chvíľou poslal pripravenú zásielku k Sv. Mungovi s priloženou faktúrou. Odpoveď s finančným uhradením prišla takmer vzápätí po poštovej sove.

Na úzkych perách mu pohrával malý úsmev od momentu, kedy vľakol opustil jeho sídlo. Bolo mu jasné, že ho totálne rozhodil a musel uznať, že ho to tešilo. Bytostne vnímal jeho skúmavé pohľady i jeho rozpaky, keď ho pristihol pri čine.

Nikdy nikto sa predtým naňho takto neďíval. Oceňujúco. Akoby sa mu... *páčil*.

Bola to po všetkých tých rokoch veľmi príjemná zmena. Rovnako, ako prijal i fakt, že minulosť nechá na pokoji. Alebo sa o to aspoň bude zo všetkých síl usilovať.

Uvedomoval si, že má ako slobodný a schopný čarodejník viacero možností. Stačilo si vyjsť von a v krčme alebo inej putike nájsť niekoho... primerane ochotného. Pravda, to by nesmel byť Snape. Jeho smrťožrútska minulosť ho však dostihla zakaždým, keď sa o to pokúšal v predošlých rokoch.

Nikto mu nedal. Ak na svojich povolných cudzincov nechcel použiť *Imperius*, musel sa uspokojiť iba s ich ručnou prácou. Na nič viac nechcel pristúpiť žiaden z nich. Došlo to až tak ďaleko, že v zúfalej túžbe po uvoľnení takmer jedného z nich znásilnil. Ale len takmer.

Našťastie sa spamätal v poslednej chvíli. A ušiel. Samozrejme, až potom, čo dotyčnému vymazal a upravil pamäť.

No, i to by bola možná cesta ako dosiahnuť vytúžené. A on to predsa nikdy nevyužil. Vedel totiž, aké to je, byť hračkou v rukách iného. Vedel to. Koľkokrát sa tak hrali ostatní jeho podarení smrťožrútsky kumpáni s muklami v rámci praktík mučenia?

Koľkokrát videl nechutnosti, z ktorých sa mu obracal žalúdok? Prečo by sa mal stať takým istým neľudským monštrum ako bol Lucius alebo Walden? Alebo Augustu Rookwood, či Rodolphus s Bellatrix?

Znížil by sa na ich úroveň a to nemohol dopustiť za žiadnych okolností.

Remus Lupin znova po rokoch skrížil jeho životné cesty. Toto nemohla byť náhoda. Neveril na náhody. Nikdy.

Niečo to muselo znamenať. Niečo viac ako obyčajné stretnutie po rokoch.

Bol rovnaký ako on. Aj jemu sa páčili muži. Akurát nechápal, o čo mu vlastne s tou Tonksovou išlo. Ale to zistí.

Odrazu mu ten minulý nápad s tým, že ho získa nepripadal taký šialený. Najmä nie po dnešku. Lupin z neho nedokázal spustiť oči a to bolo...

Merlin, ešte teraz mal z toho zimomriavky po celom tele. Nič také príjemné doteraz nezažil. Ale i tak ostával jemne skeptický v obave, či si predsa len jeho pohľad vyložil správne.

„Dnes večer to rozhodne zistím,“ zamrmlal a zroloval si rukávy na košeli späť k zápästiam. Z vlasov si stiahol koženú šnúрку, ktorá ich držala po kope a opustil pracovňu.

Bol čas pripraviť sa na dnešný večer.

6. kapitola – Čierny hodváb

Remus nikdy nemeškal. A na takúto schôdzku už vôbec. Bol presný ako švajčiarske hodinky. K jeho sídlu sa nepremiestnil. Potreboval sa prejsť a prečistiť si hlavu. Dokonca pouvažovať, či od neho bolo dosť prezieravé prijať Snapove pozvanie. Ešte teraz sa červenal po samé koreničky vlasov, keď si spomenul na to, ako ho Snape načapal na hruškách. Respektíve pri tom, ako mu nepokryte civie na zadok. A že bol ten zadok dokonalý, to mohol iba potvrdiť.

Keď sa odrazu ocitol pred bránou, bolo neskoro vracieť sa. Nikdy nebol zbabelcom, takže vkročil na úzky chodník a dostal sa až k dverám zrekonštruovaného domu.

Vzal do prstov čierne kovové klopadlo a zabúchal ním trikrát na dvere.

Tie sa takmer okamžite otvorili.

„Ráčte vstúpiť, pane,“ ozval sa zdvorilo starší z dvoch domácich škriatkov, ktorý - *ak si Remus správne pamätal* - sa volal Quill. „Pán Snape vás očakávať.“

Remus naprázdno preglgol a uvedomil si, že naproti všetkému má vlhké dlane a celé telo napäté ako struna, ktorá je zrelá akurát na prasknutie. Netušil, čo môže očakávať.

Príjemný rozhovor nad pohárikom neprichádzal do úvahy ani v tých najdivokejších predstavách. Och, a pravdaže, tiež pokojný. Na to bola ich minulosť... príliš posiatá všakovakými potýčkami, ktoré obom mužom zanechali neviditeľné jazvy na duši. Možno by mohli súťažiť, kto z nich má tie jazvy väčšie, či hlbšie...

Ale aj tak sa z celkom neznámeho dôvodu tešil. Akýmsi čudným a možno i zvráteným spôsobom, pretože toto pre nich bola šanca... začať odznova. Obrátiť list a nechať minulosť za hlavou. Ak si to uvedomoval on, možno to napadlo i Snapovi.

No i tak si za živý svet nevedel predstaviť, že by mu práve on a ako prvý podával zmierlivú ruku. Predstava, že by oni dvaja mali byť čosi ako priateľmi sa mu zdala príliš bizarná a bláznivá.

Nazdával sa, že ho sem zaviedla zvedavosť. Áno, musela to byť zvedavosť, lebo celý deň sa zhrýzal otázkami, čo má asi tak Snape za lubom. Čo sledoval tým pozvaním, prečo pred ním krútil bokmi a...

„Nasledovať Quilla, pán Lupin," ozval sa škriatok, aby na seba upútal jeho pozornosť.

Prešli cez neveľkú vstupnú halu a škriatok ho neomylnne viedol k schodisku. Remus sa zamračil a takmer sa opýtal, kam ho to vlastne vedie. Pokiaľ vedel, Snapova pracovňa bola na prízemí, rovnako tak salón i knižnica.

Zmocnila sa ho zvláštna predtucha, ale nehodlal jej pripisovať žiadnu váhu. No jeho nervozita o niečo vzrástla. A tak len stúpil do schodov a nasledoval to ušaté stvorenie, ktoré pred ním poslušne cupkalo, kým nezastalo pred dverami. Uklonilo sa pred ním a vyzvalo ho, aby vstúpil. A potom prsto zmizlo s lusknutím prstov.

Remus tam ostal postávať ako obarený. Inak sa to vážne nedalo opísať. Vyjavená tvár, vyvalené oči a pevne zomknuté pery. Postriebrenú kľučku hypnotizoval ako jedovatého hada.

Škriatok už dávno zmizol a on tu stále nerozhodne postával ako drúk. Zdupkať neprichádzalo do úvahy. Nech už sa stane čokoľvek, alebo... nech už ho za tými dverami čaká čokoľvek, nezľakne sa. Nikdy a ničoho sa nezľakol.

A tak stisol kľučku a vošiel dnu. Ako prvý si všimol, že miestnosť sa kúpala v sliepňavom osvetlení jedinej nočnej lampy.

„Sever..."

A potom mu do oka padla široká posteľ. Odostlaná. Na mozog mu okamžite udrela jediná myšlienka silou tonového kladiva.

Spáľňa?!

Avšak nebol mu poskytnutý žiadny čas na to, aby sa mohol spamätať.

„Áno, táto izba je orientovaná na sever," začul posmešne prenesené tlmným hlasom a očami zapátral po sporo osvetlenej miestnosti. Remus by bol prisahal, že si z neho ten chlap uťahuje, pretože musel vedieť, že ho chcel osloviť a zarazil sa v poslednej chvíli, keď mu do zorného uhľa pohľadu padol ten masívny kus nábytku.

Ale ak mal doteraz vyvalené oči, pri pohľade na muža zahaleného iba v čiernom hodvábnom župane a v páse nedbalo previazanom úzkym opaskom, mu takmer vypadli z jamôk. Ústa, ktoré sa mu mimovoľne otvorili od samého úžasu, či skôr šoku poslúžili akurát na to, aby ich s kratučkým meškaním prikryli iné a ústnu dutinu nenáhlivo vyplnil cudzí jazyk.

Remus stuhol ako kameň. Mal dojem, akoby naňho niekto použil *Petrificus*.

Stál tam a dovolil tomu jazyku dorážať a dráždiť ten jeho. *Ak už sme pri tom, nikdy nič zmyselnejšie s ním nikto predtým nerobil.*

Remus si nikdy nepomyslel, že by tie úzke pery dokázali byť také horúce a žiadostivé. A predsa boli! Sám si to síce neuvedomil, ale len čo sa ho Severus dotkol jazykom, z hrdla mu vyšiel tlmený ston. Mužské zavrčanie spôsobené rozkošou a žiadostivosťou, ktorá ho razom opantala do svojich osídíel.

Zacítil Snapove ruky na vlastnom páse a bol mu vďačný za trocha tej opory, pretože i keď bol z nich dvoch on ten mohutnejší, aj tak nadobudol dojem, že sa mu každú chvíľu zloží k nohám ako vrece ovsa.

Dravosť, s akou si ten muž privlastnil jeho ústa ho uchvátila a zapálila v ňom oheň, ktorý by v tej chvíli len ťažko niekto uhasil.

Dochádzal mu dych, ale i to by druhý muž akoby vytušil. Na malý moment ho uvoľnil, ale jeho tvár sa nevzdialila ani natoľko, aby mu mohol Remus pozrieť do očí. Nezmohol sa ani na protest, keď ho Severus bez dlhých rečí, či zbytočného vysvetľovania začal zbavovať šiat.

Merlin, tak toto vážne nečakal. *Toto...* predčilo všetky jeho očakávania, ktoré sa niesli v oveľa... nevinnejšom duchu.

„Se... Severus...” snažil sa ho primäť k rozumu, ale momentálne si nebol istý ani logickosťou vlastných myšlienok. A potom, on o to zjavne nestál, pretože mu znova prekryl ústa svojimi, aby ho umlčal a po ďalšej chvíli, keď sa máličko odtiahol sa jeho domnienky iba potvrdili, lebo Severus iba zamrmľal: „Mlč.”

Neznelo to ako príkaz, ale ani ako varovanie. Skôr prosba.

Vari sa načisto pomiatol? prebleslo mu hlavou, ale keď Snapove dlhé prsty konečne rozopli i posledný drobný gombík na jeho svetlohnedej košeli a náhlivo ju rozhalili, rád mu vyhovel a umlčal ten dotieravý vnútorný hlas, pretože Snapove ústa sa okamžite prisali na jeho bradavku.

Remus zastonal a jeho ruky sa dvihli, aby vošli do tých najjemnejších vlasov, akých sa len kedy dotýkal. A voňavých. Snape skutočne voňal. Zhlboka sa nadýchol, aby rozoznal jednotlivé arómy, ktoré sa tak vhodne dopĺňali a rozoznal citrusy a možno i cédrové drevo. Bergamot a zmes bylín. Mal chuť sa usmiať.

Ten muž proste voňal ako... Snape. A i toto mu prišlo nesmierne príťažlivé.

Keď zacítil ako mu chladný vzduch v miestnosti ovanul nahý zadok, s novým údivom otvoril oči dokorán, ale nestihol primerane zareagovať na to, čo nasledovalo.

Snape si prosto klákol, jeho naširoko roztvorené dlane skĺzli cez Remusovu zjazvenú hrud' a boky, kým sa nezastavili na nahých oblinách zadku, zatiaľ čo jeho ústa spoľahlivo uväznili stoporený penis v nádhernej vlhkej temnote.

Z Remových pootvorených úst sa vydral chrapľavý ston a on bol schopný iba zakloniť hlavu a užívať si ten neopísateľný pocit. Nastalo zatmenie. Pre jeho rozum určite.

Tá noc bola ako sen.

Musela byť. Pretože Snape ho stiahol na seba do postele, kde bezuzdne vyvádzať a on si ho napokon vzal. On - si vzal - Snapa. Nie naopak.

A bolo to to najvzrušujúcejšie a najúžasnejšie, čo kedy v poslednom čase vôbec zažil.

Napriek tomu bol zmätený.

Z hĺbky duše mu túžil položiť milión otázok, uistiť sa, či napríklad nezošalel, alebo či sa nenadýchal nejakých zdraviu škodlivých výparov pri príprave niektorého z elixírov, ktoré mu azda zatemnili úsudok. Nedostal sa ani k tomu, aby sa opýtal, či si je vôbec istý tým, čo robí. Čo robia...

Snape tak totiž pôsobil. Sebaisto. Rozhodne. Odhodlane.

A nutné dodať, že nesmierne žiaduco. Ale možné je, že šlo iba o jeho subjektívny názor, no už teraz vedel, že spomienka na Snapa v tom čiernom župane mu ostane na večné veky vypálená do sietnice, nech by robil čokoľvek.

oooOOOoooOOOooo

Ležal v jeho posteli, snažil sa z nedávneho milovania spamätať a uvažoval, či má ostať ležať alebo sa obliecť a vypadnúť.

Ako plus bral už len to, že Snape ho nezviazal ako pudmi ovládané divé zviera a dokonca mu dovolil, aby si ho vzal. Krajšieho pozvania sa mu dostať nemohlo. Jeho erekcia ešte zmohutnela. Chvíľu si myslel, že ak sa okamžite neponorí do toho štíhleho tela, skolabuje v totálnej agónii.

Remus musel uznať, že si ich spojenie vychutnal. A užil. Urobil sa hneď dvakrát. Prvý raz krátko potom, čo zdolal ten tesný priesmyk, držiac v rukách jeho úzke boky. Ale neospravedlnil sa za svoju indispozíciu, pretože stačilo, aby sa v ňom znova jemne pohol a ucítil, ako opäť tuhne.

Jemné tempo, ktoré zvolil na začiatku prechádzalo plynule do rezkého crescenda, za prosebného povzbudzovania toho neodolateľne zamatového hlasu. A keďže nebol nevďačný, robil všetko, čo vedel, aby si Severus Snape užil svoje a neoľutoval, že sa k tomu vôbec odhodlal.

„Netušil som, že tým pozvaním budeš myslieť..." ozval sa Remus a otočil hlavu na bok, aby naňho pozrel, „práve toto."

Snape ležal na boku, hlava zložená na pokrčenej ľavej ruke. Pozoroval ho. A znova sa tváril tak nepreniknuteľne, že netušil, čo si má myslieť.

„Spontánny popud," odvetil, nespúšťajúc z neho svoje čierne oči. Remus mal dojem, že tie oči horia svojím zvláštnym plameňom. Aj predtým horeli, ale miešala sa v nich túžba a vášeň, teraz žiarili uspokojením.

Remus prikývol, hoci mu to vysvetlenie sotva stačilo. Tiež sa otočil na bok a jeho oči sa vydali na potulky po stále nahom tele. Štíhlo a svojím spôsobom nesmierne krásnom. Tmavé bradavky na hrudi svietili v ešte tmavšom poraste riedko rastúcich chlčpkov. Plochému bruchu trónil pupok v tvare gombičky. Už ho ochutnal. Jazykom. Niekoľkokrát, pretože zistil, že i tam je citlivý. A odtiaľ viedol tmavý chodníček priamo do jeho lona, kde odpočíval na stehne pôsobivý úd.

Keď ním myklo a on sa odrazu začal priamo pred jeho očami zväčšovať, Remusove oči sa vrátili k Snapovej tvári.

Muž sa vôbec netváril zahanbene. Skôr vyčkávavo.

A potom Remus zistil, že sa rovnako svižne dvíha zo stehna i jeho pýcha.

Snape sa po ňom bez varovania načiahol a vzal ho do dlane. Remus zastonal a napodobnil ho.

„Pod' bližšie," prikázal mu a Remus poslúchol.

A ani sa nenazdal a bol opäť v ňom. Ležal medzi jeho nohami, ktoré sa mu kolenami opierali o hrud', Severus rukami zvieral jeho zadok a tými absolútne zmyselnými ústami sa dožadovoal všetkého, čo mu Remus mohol poskytnúť.

Neostal tam do rána. Len čo sa Snape ponoril do spánku, vstal a pozbieral si zo zeme svoje veci. Našľapoval po špičkách, len aby ho nezobudil. A hoci bol rovnako ukonaný a malátny, predsa len pocit šťastia a vyplavených endorfínov prevládol.

Tiež ho atakoval zmätok i úžas nad tým, že toto sa skutočne odohralo. Prv ako opustil jeho spáľňu sa štipol do stehna a ešte raz sa obzrel.

Snape spal v dvojlôžkovej posteli s prikrývkou siahajúcou ledva po pás, oboma rukami zvieral vankúš.

A on sa usmial. Toto keby niekomu povedal, ani mu neuverí.

oooOOOoooOOOooo

„Takže, čo na to povieš?" opýtala sa ho Hermiona nedočkavo, keď dočítal precízne skoncipovaný návrh, na ktorom v posledných dňoch pilne pracovala s Harryho výdatnou pomocou.

Remus sedel vo svojom obľúbenom kresle, v tvári trochu popolavý. A hoci zoslabol a vyzeral rovnako mátožne, ako ktorýkoľvek z rokfortských duchov, nebolo to až také zlé.

„Vyzerá to veľmi sľubne. Je tam zahrnuté všetko, takže aj v prípade akýchkoľvek námietok ich máš čím vyvrátiť alebo podložiť a utvrdiť tých byrokratov v názore, že to bude v poriadku. Skvelá práca, nemám ti čo vytknúť, Hermiona," pochválil ju, keď jej vracal úhľadne zviazaných osemdesiat strán hrebeňovou väzbou.

Usmiala sa ako slniečko. „Ďakujem. Dalo to síce dosť práce, ale myslím, že to nakoniec prejde schválením.“

„Určite. O tom by som sa neodvážil ani v najmenšom pochybovať," pritakal spokojne. „Kde je vlastne Harry? Myslel som, že príde spolu s tebou.“

Hermiona sa zamračila. „Prípad. Momentálne je v Škótsku, pretože v Bielej rokline (*White comb 822 m*) sa objavil drak. Podľa všetkého Peruánsky zmijozub," otriasla sa a rukou si podvedome prekryla bruško, ktoré sa začínalo črtať pod úpletovými šatami. „Niekedy si prajem, aby nemal takú dobrodružnú povahu a takú nebezpečnú prácu. Ale to by potom nebol on, však?" ozvala sa s jemnou nostalgiou a povzdychla si.

„Neboj sa, bude v poriadku. Nebude to predsa prvý drak, ktorému sa postaví zoči-voči," snažil sa ju povzbudiť a zjavne sa mu to podarilo. „Okrem toho, nemyslím, že by teraz bezhlavo riskoval, najmä keď vie, že bude otcom.“

Iba pokrčila plecami. „No, ja by som sa na to nespoliehala, Remus.“

To veru ani on, ale čo už. Miesto toho zvedol rozhovor na desaťročného Devona Caga. Vlastne naňho s ubiehajúcimi dňami myslel čoraz častejšie. Spln bol nadohľad a chlapec nemal nikoho, kto by sa oňho postaral ako sa patrí. Jeho stará mama oňho zjavne nejavila hlbší záujem, merlin vie prečo. To on mal väčšie šťastie, ak sa tu o nejakom tom šťastí dá vôbec hovoriť.

Hoci ho vlkolak pohrýzol v rannom detstve, mohol sa spoľahnúť na milujúcich rodičov. Na koho sa však obráti malý Devon?

„Ako sa má chlapec? Je niečo nové?" vyzvedal s rýdzim záujmom.

Hermiona sa nezatvárala spokojne a neurčito pokrčila ramenami. „Harry bol za ním predvčerom. Vraj sa má dobre, ale..." na chvíľu sa odmlčala a pozrela naňho tými láskavými očami farby karameliek. „O pár dní je spln a ja sa obávam, čo sa stane.“

Remus chápalvo prikývol. „Plánuje niekto z ministerstva v tomto smere zakročiť?"

„Iste. Nemôžu ho nechať len tak, voľne sa túlať svetom. Úrad pre Reguláciu trvá na tom, aby ho aurori predviedli a na ten čas zadržali. Vieš, že majú k dispozícii u Sv. Munga osobitne vyhradené cely v podzemí. Chlapec užije elixír a bude chránený nielen pred sebou, ale i pred ostatnými. Relatívne by bol v bezpečí, ale za akú cenu?"

Neznelo to najhoršie, ale ani jemu sa toto riešenie nepáčilo. *Cely*. Vedel o nich, hoci patril k tým, ktorý ich služby nevyužili ani jedinký raz a to len preto, lebo jeho otec bol vynaliezavý a tvrdohlavý a jeho matka jednoducho láskavá a milujúca. Nevábne prostredie, dookola samá beloba a čalúnenie vnútri, ktoré malo zabrániť akýmkoľvek úrazom. Och a všade vládol neznesiteľný pach sterility a dezinfekcie.

V duchu sa nad tou predstavou uškrnul. Zrejme odvtedy neznášal nabiele omaľované izby a polstrované dvere. A to mu stačil jediný pohľad. Mal chuť ich kožené čalúnenia zakaždým rozdziapať nechtami a to tam nestrávil ani jedinú minútku. Ak nerátal tú prvú a ojedinelú prehliadku, na ktorú ho vtedy spolu s rodičmi pozval liečiteľ.

„Neexistuje iné riešenie?“ opýtal sa. Nebol si istý, či do prípadu môže zasiahnuť a či by mu to vôbec dovolili. V podstate s chlapcom nemal spoločné nič, okrem toho nepríjemného nočného incidentu. Ale túžil mu pomôcť. Vedel si predstaviť, ako sa v týchto dňoch musí cítiť. Ved' sám na tom nebol najlepšie.

„Harry sa chcel s tebou o tom pohovárať. Dúfal, či by si nateraz nemohol pomôcť ty. Popríklad by ste dali hlavy dokopy a možno by ste na niečo prišli,“ odpovedala s nádejou vpísanou v jemných črtách tváre.

Prikývol. „Dobre. Odkáž mu, že ho čakám. Uvidíme, čo sa s tým bude dať robiť.“

Usmiala sa a vstala zo svojho miesta. Prv ako odišla, objala ho a pobožkala na líce.

Len čo sa plamene krbu za ňou znova ustálili, Remus sa bleskovo otočil na známy zvuk hlasného „puk,“ aby zistil, že sa díva do okrúhlych očí Severusovho domáceho škriatka, ktorý sa pred ním vzápätí zdvorilo uklonil, pozdravil ho a odovzdal mu nielen stručný odkaz, ale i balíček.

oooOOOoooOOOooo

Severus netrpezlivo postával pri okne vo svojej pracovni. Bola to len chvíľka, ale zdala sa mu ako celá večnosť. Netušil, či robí dobre, či urobil dobre a čo vlastne od toho všetkého *do kotla* očakáva! Bol rozladený a nachádzal sa v takom čudnom rozpoležení, s ktorým si sám nevedel rady.

Ale to nevedel ani vtedy, keď sa po prvý raz... nechal pretiahnuť Claytonovi.

~*~*~*~

Stále lapal po dychu. Nečakal, že to bude... takéto. Vlastne... netušil, čo čakať.

Bol zaskočený, že oňho bystrohlavčan vôbec prejavil záujem. Otočil sa. Jeho pohyby boli pomalé a trhané. Zjavne preto, lebo stále si cítil zadok. Jeho anus bol až nepríjemne rozčítlivený. Bodaj by aj nie, keď v ňom ešte nedávno kízal ten objemný drúk.

Oprel sa chrbtom o stenu a uvažoval, či bude schopný sa zohnúť, aby si natiahol nohavice.

„Bolí?“ ozval sa Clayton, ktorý si práve zapínal gombíky na trochu pokrkvanej košeli.

Severus mlčal. Nikdy by nepriznal slabosť, i keby ju mal vytetovanú na čele.

Jack siahol rukou do vrečka nohavíc a čosi odtiaľ vybral. Potom k nemu podišiel so slovami: „Toto pomôže.“

Severus ho chcel zadržať, ale on mu len odsotil ruku. „Nerob a drž,“ prikázal mu nekompromisne a kým sa k nemu sklonil, otvoril akúsi nádobku a strčil do nej prsty.

A keďže bol Severus stále celkom nahý ako palec, nemal problém vniknúť nimi medzi jeho polky a prstami starostlivo ponatierať jeho ubolený zvierač.

Severus stuhol a zachvel sa, keď sa Jackove prsty so studenou mastičkou dotkli citlivej pokožky. Ale dovolil mu, aby to preňho urobil.

„Do hodinky nebudeš vedieť, že som ťa šmykol,“ povedal spokojne Jack a postavil sa na nohy. Zatvoril okrúhly téglik a schoval si ho nazad do vrecka. Pohľadom skĺzol po štíhlom tele pred sebou a oceňujúco sa usmial.

„Nebol si zlý. Celkom sa mi to s tebou páčilo. Stretneme sa ešte?“

Severus bol taký prekvapený, že nevládal otvoriť ústa. Keď to napokon urobil, líca mal pokryté rumencom. „Toto... nebola... jednorázovka?“

Jack iba pokrčil plecami. „Ak chceš, aby bola... nemusíš sem zajtra chodiť.“

A on... skutočne neprišiel i napriek tomu jasnému pozvaniu.

~*~*~*~

Keď si na to odvtedy občas spomenul, ľutoval, že to neskúsil. Báľ sa však, že by sa to niekto mohol dozvedieť. A bolo mu toho treba, aby ho vtedy záškodníci rozvláčili po všetkých kútoch školy i pre toto? Rozhodne nie.

Netušil, prečo si práve v tejto chvíli spomenul na Jacka Claytona. Možno preto, lebo i on mal vlasy rovnakej farby ako Lupin. Dokonca i oči mali podobné, hoci... to s Jackom bola nie práve príjemná premiéra. Za to Lupin bol...

Pravdou bolo, že tá noc s Lupinom bola... *neuveriteľná*.

Kedykoľvek si spomenul na jeho vášeň, na jeho dotyky, na to... pružné, mocné telo, ktoré ho silnými prírazmi zatláčalo hlbšie a hlbšie do matraca, jeho telo pohotovo zareagovalo už len na tie spomienky. Čerstvé a okorenené novou túžbou. Neopísateľnou túžbou.

Horšie už bolo azda to, že... to nestačilo. Mal pocit, že dostal málo.

To, čo vykonal včera v noci, to, prečo sa rozhodol, bolo spontánne vzplanutie mysle. Mohol svoje konanie pripísať na vrub dlhodobej osamelosti a sexuálnemu strádaniu, ale na druhej strane, on po ňom naozaj zatúžil.

Už pár dní sa celkom nečakane a nezľúčiteľne so svojou povahou pohrával s myšlienkou, že toho chlapa zvedie priamo aurorke Tonksovej pred nosom. A včera to i spravil.

Ráno vstal síce mierne rozboľavený, ale taký uspokojený, ako sa nikdy predtým necítil. Pripadal si ľahký ako pierko a jeho nálada nekolísala na obvyklej stupnici arktického mrazu.

Jeho tenké pery sa samé od seba vykřivili do nepatrného úsmevu, ktorý sa o pár sekúnd vplyvom spomienok na uplynulú noc iba rozšíril.

A to si myslel, že ho vážne pozná.

Včera od neho očakával vlastne akúkoľvek reakciu. Merlin vie, že mal prútik pripravený pre každý prípad vo vrecka. A keďže bol Lupin záškodníkom, rátal i s výsmechom. Lenže ničoho podobného sa nedočkal.

Prekvapil ho, o tom nebolo pochýb. Z toho usúdil, že ten chlap si mylne namýšľal, že i tentoraz ho pozve na drink alebo... tak nejako. Videl mu to na tvári, na očiach... Bolo mu to poznať i na tóne hlasu. Rozochvenom a neistom.

Pravda, neplánoval sa s ním bozkávať. Skutočne. Túžil len klesnúť na kolená a pohrať sa s jeho...

Zastonal, pretože už znova stuhol a tak bezmocne zaťal ruky v päst, keď sa pokúšal sériou vdychov a výdychov uvoľniť a myslieť na niečo iné.

Keď sa za jeho chrbtom ozvalo hlasné „puk,“ bleskovo sa zvrtol na päte.

Jeho starší domáci škriatok sa pred ním uklonil tak hlboko, až sa spičkou nosa takmer dotýkal vyleštenej drevenej parketovej podlahy.

„Pane, pán Lupin vám posielat peniaze za elixír. A on ráciť odpovedať na váš list,“ oznámil mu.

„Výborne, Quill, ďakujem,“ ozval sa, keď k nemu vykročil. Prevzal si veci z jeho dlhých štíhlych prstov a vypoklonkoval ho z miestnosti.

„Severus,

veľmi pekne Ti ďakujem za pozvanie, ale dnes večer nemôžem. Ako iste vieš, o tri dni je spln. Nebol by zo mňa veľmi príjemný spoločník.

Avšak, ak môžem dúfať v stretnutie po tomto období, budem len rád.

R. L.”

Zamračil sa. Nie, že by bol na to zabudol, isteže, to by sa mu nemohlo stať. Proste len dúfal, že...

Skrkval list a vrátil sa na miesto, kde predtým postával vyše pol hodiny, biela guča pergamenu v ruke. Tmavé oči sa dívali síce do slnečného jesenného dňa, ale myseľ blúdila celkom inde.

Napokon sa radšej odobral do laboratória, aby pripravil ďalšiu dávku elixírov potrebných pre nemocnicu Sv. Munga. Potreboval predsa z niečoho žiť. Na to nesmel zabúdať.

oooOOOoooOOOooo

Bolo po ôsmej, keď skontroloval svoj zjav v zrkadle a usúdil, že nevyzerá najhoršie. Odmiestnil sa priamo z haly a pristál v upravenej predzáhradke. Nič extra, len rovnomerne zastrihnutý trávnik po oboch stranách chodníka a v každom tom zelenom štvorci kvitnúci ker. Pokiaľ sa nemýlil, bola to magnólia.

O chvíľu už netrpezlivo kopal na jeho dvere a len čo mu prekvapený muž otvoril, Severus si ho premeral skúmavým pohľadom od hlavy po päty, akoby sa chcel uistiť, že neklamal a sucho skonštatoval: „Hm, vážne nie si vo forme.“

Lupinovi div nevypadli oči z jamôk. „Ty si... ty chceš, aby sme...“ habkal ako školák.

V Severusových očiach zaiskrilo a jeho kútik úst sa povytiahol. „Nie. Potrebujem opraviť toto," podal mu akúsi vecičku v čiernom vrecúšku a nemohol si nevšimnúť, ako tá iskra v mužovom oku razom pohasla.

Že by sklamaním?

Nad tým mohol iba hútať. A spravil niečo ešte spontánnejšie, keď zamrmal: „Ale keď už som tu, tak aspoň..." vetu nedokončil. Miesto toho sa k nemu naklonil a ich pery sa stretli.

Keď sa po chvíli znova oddelili, Severus sa tváril nepreniknuteľne, hoci v jeho vnútri to len tak bublalo veselostou a potešením, že Lupina načisto vyviedol z miery. Vlkolak vyzeral ako po slušnej dávke sedatív.

Severus sa otočil na päte a zbehol dole schodmi. Po troch krokoch sa odmiestnil priamo do svojho sídla.

Nepamätal si, kedy bol taký spokojný. Naozaj... *spokojný*. A dokonca i sám so sebou.

7. kapitola – Bez teba a s tebou

Zastonala, keď do nej konečne vnikol. Bola vlhká, úzka a jeho. Nádherná.

Vlasy rozhodené na páperovom vankúši, ústa opuchnuté od jeho bozkov, nočná košielka zo zeleného hodvábu dotrhaná a jej telo obnažené jeho očiama i žiadostivým dotykom. Vyzerala ako pohanská kňazka, podstupujúca obeť na oltári lásky.

Vášeň a rozkoš, to bolo to, čo mu práve dávala. Zakaždým sa mu vedela oddať tak krásne a spojenie ich tiel nebolo len obyčajnou primitívnou kopuláciou, ale čímisi vzácnejším, čímisi výnimočnejším.

Presne takto ju chcel. Za každých podmienok. Rozhorúčenú, zrumenenú, so žiariacimi očami zastretými túžbou po ňom.

Sklonil hlavu, aby ju pobozkal a hoci mala zatvorené oči, akoby vycítila jeho úmysel. Pootvorila pery v momente, keď sa ich ústa stretli a on vkĺzol jazykom dnu.

Zastonala, keď jej pohladkal jazyk svojím jazykom a nasal ho do úst, len aby mohol hneď na to prebrúsiť zubami bielymi ako perličky a vymaniť sa z toho vlhkého temna. S pôžitkom jej zahryzol do spodnej pery a nasal ju do úst na krátky okamih. Znova jej vkĺzol jazykom do úst a plienil ich kopírujúc pohyby vlastných bedier. Dráždil ju, sal a lákal na nežné výpady, dávajúc jej možnosť skúmať ho tak, ako on študoval ju. Dôkladne a lačne.

Prsty ponorené v jej vlasoch, oči pohládzajúce jemné črty srdcovitej tváre. Usmial sa, keď mu zišlo na um, že tohto obrazu sa nikdy nemôže nabažiť. Stále jej bude mať málo, nech bude robiť čokoľvek a kdekoľvek.

Jej útle, štíhle telo sa v jednom rytme vlnilo vedno s tým jeho. Horlivo mu odpovedala na každý dotyk, na každé pohladenie a výpad, ktorým do nej prenikal svojím stoporeným, mohutným penisom.

Ešte si pamätal, aké to bolo prvý raz. Keby nebol vedel, že už nie je panna, bál by sa, aby jej neublížil.

A ona, dokonalá v celej svojej kráse mu neostávala nič dlžná. Prstami skúmala jeho rozhorúčenú pokožku zahalenú jemnulinkým pláštikom potu, objavovala nové jazvy a s nevýslovnou láskou ich pohládzala a štedro obsypávala bozkami.

Presne tak sa mu to páčilo. Mal pri nej pocit, že je nielen výnimočný, ale i vzácny. Tak ako ona patrila jemu, tak on patril jej. Jeho myšlienky, jeho duša a srdce.

Pobozkal ju na plece a sklonil hlavu k naliatemu prsníku. Vzal medzi zuby stvrdnutý hrbolček ružovej bradavky a jemne ho poťahoval, spôsobujúc jej ešte väčšiu slasť. Z hrdla sa jej vydral nový ston presýtený zúfalou potrebou mať ho ešte bližšie. Mal chuť jej to nevyslovené želanie razom vyplniť.

Takmer sa na tej jej dravej dychtivosti rozosmial. Týčil sa nad ňou podopierajúc sa laktami, rozvalený medzi jej hebkými stehnami a ona ho vtáhovala hlbšie dovnútra. Jeho telo už dávno vzplanulo a sebaovládanie sa rozplynulo. Vedel, že už to nepotrvá dlho.

Vykrikla jeho meno a on ustrnul v rovnakej chvíli. Každý sval na štíhlom tele mal napätý ako strunu, kým vnímal, ako ho pravidelné jemné sťahy toho rozkošného hniezdočka žmýkajú, zovreté okolo jeho údu.

Opatrne ju priláhol, s tvárou na jej prsiach, s jej prstami vo svojich vlasoch, stále ostávajúc v nej, hoci už citelne ochabol.

„Vieš, že si úžasná?“ opýtal sa zastretým hlasom, o poznanie hlbším.

Zasmiala sa tým svojim rozkošným smiechom. „Ďakujem. Ale ani ty nie si... najhorší.“

Tmavé obočie sa mu nad očami pohoršene stiahlo, keď nadvihol hlavu, aby jej pozrel do tváre, s bradou zakliesnenou presne v jarčeku medzi jej prsami.

„Nie som najhorší? To bolelo,“ podotkol na oko urazene.

„Mám právo sa aspoň trochu hnevať!“ nedala sa, hoci sa usmievala od ucha k uchu a oči jej stále horeli. „Toto je už tretia košielka, ktorú si mi zničil, Harry Potter!“

Pozrel na ňu takým kajúcnyim pohľadom, že vyprskla do smiechu. „Nemôžem za to, že si v nej bola taká neodolateľná. Postavil sa mi v momente, keď som ťa uvidel, prisahám!“ zdvihol dva prsty do vzduchu v rovnakom geste.

Pohľad jej znežnel a úsmev zjemnel. Celú tvár mala prežiarenú tým najvzácnejším citom. Láskou. Pohládila ho po tvári a naklonila sa, aby ho mohla pobozkať. Hoci len krátke cmuknutie.

Potom sa pod ním zavrtila. „Neľahneš si vedľa?“ opýtala sa veľavravne, ale on šibalsky zavrtil hlavou a potom bokmi.

„Tu sa mi celkom páči,“ odvetil a znova sa v nej pohol.

Hermiona sa prudko nadýchla, keď ucítila, ako rastie a to priamo v nej. Znova. „Už sa nedivím, že som ostala tehotná. Si príliš horlivý.“

„S tebou nemôže byť nič príliš, láska,“ odvetil.

Opäť ju pomiloval.

Keď vedľa seba neskôr len tak ležali, Harry ju objímal okolo pása a ona spokojne oddychovala, čosi mu napadlo.

„Milovala by si ma aj vtedy, keby som nebol taký sexi?“ opýtal sa šeptom.

Hermiona sa zamrvila a pootočila k nemu hlavu. „Čo ťa to napadlo? Ako sa môžeš také čosi vôbec pýtať?“

Mykol ramenami. „No vieš. Ja som z toho záťahu na draka prišiel len s novými jazvami, ale Tyler prišiel o oko. A to tam boli i krotelia z Rumunska.“

Pretočila sa mu v náručí a pohladila ho po líci. „Si môj. A zanedlho budeme konečne svoji. Potom sa ma už neznavíš, Harry Potter,“ vyslovila svoju hrozbu láskyplne.

Usmial sa a ukradol si od nej bozk. „Chvála merlinovi,“ povzdychol si.

„Ale to neznamená, že nabudúce prídeš o nohu kratší! Alebo o ucho, či o prst menej! Musíš na seba dávať pozor, jasné?!“

„Jasné, madam!“ zvolal a spokojne si povzdychol.

Hermiona si zložila hlavu na jeho hrud' a on ju objal.

oooOOOoooOOOooo

Prekvapivo sa dnes nevenoval príprave žiadneho elixíru. Od samého rána bol nepríjemne roztržitý. Akoby nebol vo svojej koži. A to veru nebol.

Vstal neskôr ako zvykol a neprebudil ho ani kohútí budiček z dvora najbližších susedov, ktorý bývali hneď za zákrutou a ich dom bol schovaný za živým plotom. Posteľ, ktorú po sebe obvykle starostlivo upravil dnes nechal rozhádzanú. Nepomohla mu ani ranná sprcha, pod ktorou strávil celkom nehybne dobrú pol hodinku.

Ani raňajky, nech už boli akokoľvek fantastické mu nepridali na nálade a ani jeho obľúbená káva, ktorej si doprial hneď dva šálky naraz.

Hlboko ponorený vo vlastných myšlienkach sa radšej utiahol do knižnice, vybral si odtiaľ hrubý zväzok nového vydania od Emmetta Hugginsa, ktorý pojednával o Protivkolačom elixíre a opieral sa o výskum pána Damoclesa Belbyho, a ponoril sa do čítania.

A hoci to bolo fakt pútavé čítanie, ani pri knihe nevydržal dlhšie ako hodinku.

Takúto prekliatu náladu nemal, ani si nespomínal. Naposledy, keď sa vrátil z nemocnice krátko po vojne a upadol do takej apatie, že odmietal nielen čarovať, ale nemal chuť vziať do ruky ani vlastný prútik. Ale toto...

Toto sa tomu nepodobalo. Ani trochu. Bolo to v ňom, vedel to a cítil. Víril to, iskrilo a bublalo, a prišlo si to dostať sa napovrch.

„Pochábeľ!“ spustil z úst na vlastnú adresu takmer nečujne, keď stál nahrbený a opierajúci sa rukami o podobločnicu okna a díval sa na ulicu, z ktorej bol výhľad na mestečko Blacktown.

Zrakom pátravo zabľúdil k sídlu, ktoré stálo pod lesom. Na pohľad tmavé a akési temné. Tak nejako evokujúce - *pozor, tu býval Black!*

Možno za tú temnotu mohla tmavá škridla domu, možno tmavý kameň, ktorý tvoril jeho základy i fasádu sídla, ktorá bola dômyselne opracovaná. No nech už tým ťahom zamýšľal architekt čokoľvek, sídlo získalo iba na odstrašujúcejšom výzore. Ani tie príšery sediace na rohoch strechy mu nedodávali prívetivejší výraz.

Na perách sa mu objavil znepokojivý úškrn, keď pokrútil hlavou nad vlastným žalostným rozpoložením, ktoré sa ho zmocnilo práve kvôli mužovi, ktorý ten nevšedný dom teraz obýval.

A to si myslel, že tým bozkom vyvedie z miery jeho. *Hrom do kotla!* Ako bolo možné, že po ňom tak...

... *prahol?*

Nad slovom, ktoré mu tak odrazu ponúklo vlastné dychtivé podvedomie, nemo ustrnul. Áno, bol to totiž presný význam a pomenovanie toho, prečo sa cítil tak, ako sa cíti. V tom tkvel celý jeho problém. V tej jedinej noci, ktorú spolu pred pár dňami prežili. A v spomienkach na ňu, ktoré mu tak horlivo podsúvalo vlastné podvedomie.

Bolo to totiž neopísateľné...

Severus stiahol pery do úzkej, takmer nekompromisnej linky, ale potom ich zmyselne našpúlil, keď v mysli znova usilovne zhladúval ďalšie vhodné slovo.

... *krásne.*

Severusovi bolo jasné, že podobné slovo vo svojom slovníku sotva kedy používal, ale teraz sa mu tam akosi hodilo. To, čo sa stalo také totiž naozaj bolo. Tá noc... a ten... sex... bol veľmi... opojný, zmyselný a preňho predstavoval neskutočný zážitok. Mal dojem, že mu žilami konečne koluje krv a nie studená ľadová drť.

Merlin vedel, že veľa skúseností a hlavne tých pozitívnych v tejto oblasti nemal, takže tie svoje pocity možno nadhodnotil, ale akosi sa mu to nezdalo vôbec prehnané.

Nikdy by si nebol pomyslel, že Lupin dokáže byť taký...

Prudko do seba nasal vzduch pomedzi pootvorené pery už len preto, že naňho pomyslel. Bolo to normálne, aby sa vzrušil už len pri myšlienke naňho? Za vlastnými zatvorenými viečkami ihneď ožili Lupinove žiariace oči. Bol by odprisahal, že na seba cíti jeho odvážne a nežné dotyky...

Potlačil vzdych, ktorý sa mu dral z hrdla a snažil sa ignorovať narastajúce vzrušenie, ktoré ho pomaly, ale isto omamovalo a ovládlo.

Túžil po ňom a chcel ho znova. To si jednoducho musel priznať. Nebol zbabelcom, aby sa bál pozrieť pravde do očí. A toto bola čisto-čistá pravda.

Schoval si tvár do dlaní, cítiac sa trochu ako prostomyseľný blázon. Toto s ním nedokázal porobiť ani Jack Clayton svojho času, keď bol ešte len nedospelým výrastkom. A teraz ním hormóny zmietali ako šialené. Snažili sa vari vynahradiť si ten stratený čas jeho mladosti, ktorý on tak bohapusto prepásol?

Úžasné. Na staré kolená sa z neho stane cvok. To bude reklama pre Sv. Munga ako vyšitá!

Znechutene si odfrkol a prinútil sa silou vôle spamätať.

Nedonútil sa však vojsť do pracovne, aby začal s prípravou nejakého jednoduchého elixíru, takže zvolil plán Bé. Zobral si vrecko s mincami a vybral sa na menší nákup do Šikmej uličky. A potom... kto ho vie? Možno zájde aj za Minervou do školy. Dlho ju nevidel a ona bola s tým pozvaním na čaj taká neodbytná!

oooOOOoooOOOooo

Vážne neveril, že tu sedí. Uštipol sa nenápadne do stehna už druhý raz za posledných päť minút.

„Som taká rada, že si sa konečne ukázal, Severus!“ privítala ho nadšene ako svojho najlepšieho priateľa, nehovoriac o tom, že musel zniesť a pretrpieť jej klepcodrapie objatie. „Už som sa obávala, že mi dáš zasa košom.“

„To by som si nedovolil, Minerva,“ podotkol blahosklonne a usrkol si z čaju, tváriac sa ako zvyčajne, nepreniknuteľne.

Čaj bol naozaj lahodný, mäťový, ochutený kvapkou citróna a lyžičkou včelieho medu.

„Počula som, že sa ti celkom dobre darí. Ale napokon, nepochybovala som o tvojich schopnostiach. Nikdy,“ vyhlásila neochvejne, na čo sa iba uškrnul.

„Naozaj, nikdy?“ podpichol ju.

„Nie, nikdy. Aj keď priznávam, že som bola istý čas na vážkach ohľadom tvojho charakteru, Severus. To vaše tajnostkárstvo s Albusom ma neskutočne iritovalo! Avšak, nikdy som nebola šťastnejšia, že som sa tak mýlila ako v deň, keď vyšla pravda konečne najavo. Severus, si ten najčestnejší človek, akého som kedy poznala a akého poznám.“

Severus sa pousmial, čierne oči žiarili pobavením, čo spôsobilo, že postaršia žena naklonila hlavu mierne na bok, aby si ho so záujmom obzrela. Toto sa nestávalo, aby sa stala svedkom čohosi takého nevidaného. A hlavne uňho.

„Zmenil si sa. Keď si spomeniem, v akom stave si odtiaľto odchádzal,“ poznamenala nevinne, ale možno ani sama nevedela ako trefne, „zjavne ti zmena prospela. Očividne k lepšiemu.“

„Ďakujem," precedil takmer nečujne, ale ona ho stále röntgenovala tými svojimi mačacími očami. Prečo sa pri nej odrazu cítil maličký ako máčny máčik? Toto nebolo normálne. Na chvíľu nadobudol pocit, akoby mu tá ježibaba čítala myšlienky nejakým nadprirodzeným nadaním, ktoré si u nej predtým nevšimol, ale už ten nápad mu prišiel viac ako len mierne pritiahnutý za vlasy.

„Čomu vlastne vďačíme za tú príjemnú zmenu? Alebo sa mám opýtať... komu?"

Severus mal odrazu pocit, že sa prepadne od hanby pod samú zem. Nezabránila by mu v tom ani kamenná podlaha jej kancelárie. Cítil, ako sa mu do líc hrnie krv.

Pre Salazarove rany! Toto snáď bol iba zlý sen! Sedí tu a červená sa ako malý, nespratný školák!

„Nemyslím si, že by to bola tvoja starosť, Minerva," odvrkol azda trošku odmeranejšie ako mal v úmysle, ale sama si bola na vine. Nemala pchať nos do toho, do čoho ju absolútne nič nebolo.

Vstal zo stoličky a prešiel k oknu. „Ako si vedie nová profesorka elixírov?" opýtal sa len preto, aby zahovoril tému, ktorá mu bola nielen nepríjemná, ale ktorá bola preňho samého príliš citlivá. Nehodlal sa o nej s nikým baviť.

„Je výborná a dosahuje skvelé výsledky. Som s ňou nadmieru spokojná."

Prikývol, dívajúc sa smerom k metlobalovému ihrisku, kde na metlách krúžilo pár žiakov v uniformách. Zjavne prebiehal tréning. Pokiaľ mohol z tej diaľky súdiť, tak asi bystrohlavský.

„A čo Remus? Počula som, že ste sa dostali do konfliktu."

Mal to šťastie, že jej stále stál chrptom. Inak by bola svedkom ďalšieho prudkého červenania a toho, že vyvalil oči a otvoril ústa v nemom úžase, čo nad sebou načisto stratil kontrolu.

Napokon zaťal sánku, narátal do päť a dúfal, že na ňom nebude nič poznať, keď sa odváži aspoň prehovoriť.

„Nešlo o nič vážne," zamrmlal nedbalo, ale ona si odfrkla.

„Tak o nič vážne? Ved' ťa napadol vlkolak! Severus, nezľahčuj situáciu!" karhala ho a on sa odrazu zvrtol na päte a nahnevane ju prešpikoval s prižmúrenými očami.

„Ja ju nezľahčujem, len... *Potter!*" vyštekol podráždene, len čo mu došlo, odkiaľ môže mať všetky tie informácie.

Lenže Minerva pokrútila hlavou. „Nie, slečna Grangerová, ak už to musíš vedieť. Nemusíš si vybíjať hnev na tom chlapcovi."

„Ja si na ňom nevybíjam..." zavrel ústa a pre istotu aj oči. V duchu narátal do päť, kým znova prehovoril. Ale ona ho predbehla.

„Chcem, aby si vedel, že som na teba hrdá. Stiahnuť to obvinenie ťa muselo stáť poriadnu dávku sebazaprenia," riekla spokojne. „Keď si pomyslím na to úbohé dieťa... Najradšej by som tú jeho starú matku prekliala do zabudnutia!" zahromžila, ale potom jej tvár pod vplyvom spomienok znežnela. „Pamätám si na deň, keď sa mi do rúk dostal Remus. Nebol v takom žalostnom stave, ale... Získal si ma jediným pohľadom tých vystrašených očí."

Severus mal čo robiť, aby si nahlas neodfrkol alebo jej niečo drzé neodsekol.

„Bola som rada, že si našiel priateľov. Neveril by si, aký bol utiahnutý. Trvalo celý rok, kým si niekoho k sebe pripustil.“

Severus odvrátil pohľad späť k ihrisku. Nemal síl sa s ňou hádať. Ani on to nemal ľahké. Ani doma, ani tu, v škole. A koho to zaujímalo? Nikoho...

„Vieš, dúfala som, že sa spriatelíte. Už vtedy. Ale ty si bol príliš tvrdohlavý, aby si si ho všimol väčšmi. A to som sa tak snažila,“ povzdychla si a napokon si znova získala jeho pozornosť. Vrátil sa tváriac sa trochu prekvapene i rozladene zároveň a znova si sadol.

„To preto si ma nechala v prvom ročníku sedieť vedľa neho na hodinách Transfigurácie?“

Prikývla s potuteľným úsmevom. „Ale bol si neoblomný. Už ako dieťa,“ vyčítala mu jemne.

„Takže nebol to len Albus, ktorý sa do všetkého miešal, že?“ opýtal sa znechutene a znova si chlipol z čaju. Zelenkavá tekutina pomaly chladla v porcelánovej šálke.

„Dolejem ti?“ opýtala sa ho zdvorilo, ale on odmietol. Jeho poslednú poznámku prešla mlčaním.

oooOOOoooOOOooo

Z rokfortských pozemkov sa vliekol slimačím tempom. Doslova. Kráčať, očami blúdil po okolí a spomínal.

Vo vrecku si niesol nový zoznam elixírov, ktorý mu vtisla do ruky s nadšením Poppy a predstavila mu svoju novú asistentku, slečnu Hannah Abbottovú. Zároveň mu oznámila, že je mladá žena zasnúbená s Nevillom Longbottomom, ktorý ešte študoval v Edinburgu. Napriek štipľavej poznámke, ktorá sa mu drala na jazyk, podarilo sa mu ostať maximálne zdvorilým, keď im zaprial veľa šťastia. Na viac sa nezmohol.

Všetci vôkol neho žiarili šťastím ako prskavky rozpálené na Nový rok a to nebolo ani Svätého Valentína! Potter sa mal ženiť. Grangerová čakala jeho dieťa. Hagrid randil s madam Maxim a plánovali si tiež spoločnú budúcnosť. Aj Longbottom do toho chcel vpadnúť.

Len jeho situácia bola akosi bezvýhodisková. Prahol po mužovi, ktorého milovala iná žena a ten muž sa stal len celkom nedávno jeho milencom.

Sakra, taký komplikovaný trojuholník vzťahov by nevymyslel ani sám lord Byron!

Premiestnil sa domov a miesto ďalšieho nečinného zaháľania sa radšej konečne pustil do práce. Ako zistil, bolo nesmiernou úľavou konečne na nič nemyslieť.

oooOOOoooOOOooo

„Si v poriadku?“ opýtal sa starostlivo Remus svojho menšieho spoločníka, ktorý pomaly prikývol. Obaja namáhavo oddychovali.

„Strašne to bolí,“ vzlykol chlapec, zbierajúci sa zo zeme.

„Ja viem," šepol ticho, sám sa cítiac, akoby bol drobným zrnkom medzi dvoma mlynskými kameňmi. Rozomletý na prach.

„Bude to takto stále?" hlesol plačlivo.

Na tú otázku by radšej Remus neodpovedal. „Určite nie. Veda stále napreduje. Verím, že raz niekto veľmi učený vymyslí niečo, aby takým, ako sme my dvaja, pomohol. Aby nám to uľahčil."

Chlapča prikývlo a smrklo. „Som hladný ako vlk."

Remus sa uškrnul, natiahol ruku a postrapatil mu vlásky. „Aj ja. Myslíš, že nám Molly nachystala nejakú maškrtu?"

Devonovi sa rozžiarili očka a chytro prikývol, zotierajúc si posledné stopy po slzách z líc. „Dúfam, že áno! Dal by som si palacinky... a omeletu so slaninkou, a hrianku!"

„Pozrime sa, aký hladoš," uškrnul sa starší muž, keď sa pomaly obaja súkali do oblečenia a chlapcovi sa prvý raz objavil v tvári široký úsmev.

Molly sa ukázala na prahu Removho sídla chvíľu po ôsmej hodine ráno s poriadnou zásobou jedla. Akoby varila pre celý regiment. Chlapec od radosti div neskákal meter dvadsať a Remus sa iba spokojne usmieval, keď sa okolo nich zvrátila a servírovala im tie pochúťky na prestretý stôl.

O čosi neskôr sa dostavil i Harry, aby si vyzdvihol Devona a dozvedel sa, ako to prebiehalo. Keď odtiaľ všetci traja, aj s Molly Weasleyovou odchádzali, Remus si konečne dovolil pomyslieť na muža, po ktorom šialene túžil a jeho túžbu nedokázala vymazať ani tá drastická premena na divé zviera.

Skôr ako sa pobral na poschodie dostal správu od Dory. Tešila sa naňho a oznamovala mu, že sa pozajtra konečne vracia zo služobnej cesty.

No, to bol ďalší problém, ktorý potreboval vyriešiť. A hodlal byť úprimný nielen k nej, ale i k sebe.

Ale najprv, poriadny kúpeľ a potom...

Neubránil sa roztúženému úsmevu, ktorý uňho vyvolala myšlienka na Severusa Snapa.

oooOOOoooOOOooo

Prstom si prešiel po malej, úzkej jazvičke, ktorú mu nechtiac spravil Devon v momente, keď sa premieňal. Obaja predtým užili elixír a tak mohli ostať aspoň pri zmysloch, hoci sa bolesti z premeny nezbavili.

Zauvažoval, či si ju Severus vôbec všimne. Pri tej myšlienke sa znova pousmial a opláchol holiaci strojček pod tečúcou vodou. Dohľadka oholený sa ešte raz poobzeral a snažil sa ignorovať tmavé kruhy pod očami. Naozaj vyzeral tak unavený, ako sa cítil?

Pohľad do zrkadla napovedal, že presne to svedčí o jeho výzore. Nechcel sa tým zaoberať. Pretože keby s tým začal, pripadal by si máličko márnотratne a ohromne zanedbane. To by dospelo do bodu, kedy by zapochyboval nielen o Severusom zdravom rozume, ale i úsudku a plány na večer by boli v háji.

Takže radšej všetky tie nebezpečne ceriace sa myšlienky zavrhol do tmavého kúta svojej duše, odkiaľ sa naňho nemohli ani len provokačne škeriť a radšej sa tešil na to, že ho konečne uvidí.

Obliekol sa narýchlo. Keď siahol po spodkoch, ruka mu ustrnula a tvár skrášil nezbedný úsmev.

Ako asi zareaguje, keď zistí, že som si... Zahryzol si do pery a natiahol na seba pohodlné tmavohnedé nohavice, ku ktorým sa perfektne hodila krémová košeľa s jemným štvorcovým vzorom. Vestu tentoraz nechal doma a natiahol na seba obyčajné sako, rovnakej farby, akej mal nohavice.

Ak to mohol subjektívne posúdiť, vzhľadom na prežitú noc nevyzeral najhoršie.

Usmial sa a zamrmal: „Čas oplatiť ten bozk. Tak hor sa na to!“

oooOOOoooOOOooo

Domáci škriatok ho zaviedol priamo do jeho pracovne, kde vládol takpovediac čulý ruch. Zdalo sa, že Severus pripravuje hneď tri elixíry naraz.

Len čo vstúpil, pod jedným z nich stiahol plamienok na minimum a ešte ho trikrát zamiešal. Ten elixír mal svetlomodrú farbu a on sa ani nepokúšal hádať, čo to môže byť.

„Ahoj,“ pozdravil ho muž takmer nevrlo, keď sa skláňal nad ďalším výtvarom a mračil sa ako stelesnený pekelník. „Nejdeš práve vhod,“ zaprskal, „ako vidíš, mám kopu práce.“

Privoňal k akejsi fialkovej priehľadnej hmote a jeho výraz sa o máličko vyjasnil. Na sústredenosti však nepoľavil. Odstavil stredne veľký mosadzný kotlík a nechal ho prudko ochladiť. Gélovitá hmota sa nezmenila.

Zjavne nejaká masť, napadlo Removi.

„Aj ja ťa rád vidím,“ nedal sa odradiť jeho *prívetivosťou* a pristúpil bližšie.

Potešilo ho, keď si aspoň na chvíľu získal jeho pozornosť a dokonca sa zdalo, že dosiahol viac, pretože muž po ňom skĺzol pohľadom, ktorý sa v okamihu zmenil na lačný. Doslova ho hltal pohľadom a ním prešľahol celkom iracionálny pocit akejsi posvätnéj výnimočnosti. Necítil sa ako zmoknuté kura, ale ako hrdý páv. A to už bolo čosi.

Merlin, takto sa necítil s nikým v živote. Ani len pri Siriusovi. Pri ňom mal skôr pocit, že ho podceňuje. Beztak tvoril akúsi chabú náhradu za to, čo Sirius nikdy nemohol mať. A to Jamesa Pottera. A toto spôsobilo, že sa na moment nechal uniesť spomienkami.

~*~*~*~

Sirius ho nešetrne prilahol. Vlastne ho takmer zarazil do hustého vlasu koberca. Ale to robil posledných päť minút v pravidelnom rytme, ktorý sa iba stupňoval, kým v ňom nevyvrcholil.

Remus ležal na bruchu a sťažka oddychoval. Nechápal, prečo sa cíti ako špina. Alebo skôr ako niekto, koho sprostou využívajú. Alebo vlastne... chápal.

Napokon, bola to jeho voľba. Nechal ho... dovolil mu to.

„Spravil si sa?“ uisťoval sa Sirius, stále na ňom ležiac.

„Jasné,“ zaklamal. Vedel, že on sa aj tak nebude namáhať, aby sa uistil.

Prudko sa z neho vytiahol a Remus zaťal zuby, len aby nesykol. Zbolelo to. Sám nevedel, či skôr tou náhlou prázdnotou alebo tým, že bol rozboľavený a Sirius dnes nebol najcitlivejší.

Kým on stále ležal na koberci uprostred ich chlapčenskej spálne, Sirius bol už na nohách a pripaľoval si cigaretu.

Remus sa pomaly pozviechal a sadol si. Sledoval svojho priateľa, ktorý očividne nebol vo svojej koži. Dlhé vlasy mu lemovali strhanú tvár. Oči, ktoré boli ešte pred chvíľou celkom určite tmavé túžbou boli bez tej jeho povestnej iskri. Akoby to ani nebol on...

„Idem do sprchy,“ oznámil mu a ani nedúfal, že bude ochotný sa pridať. Vlastne, ani ho tam nechcel. Sirius mu sotva kývol, že rozumie.

Remus si pozbieral veci zo zeme a zmizol za dverami zakrútený iba v starom župane.

Keď sa o chvíľu vrátil, cez škáru dverí ostal neveriaci civieť na svojho priateľa, ktorý postával pred otvorenou skriňou Jamesa Pottera a s tvárou zaborenou v jeho svetri do seba nasával vôňu, ktorá sa na ňom držala.

A nebolo to prvý raz, čo ho pri čomsi podobnom pristihol. A presne, ako i vtedy, aj teraz za sebou len nečujne zavrel a nechal ho osamote so svojím trápením, a zjavne i zlomeným srdcom.

To, že jeho bolo udupané na prach... to bolo jedno.

~*~*~*~

Áno, preto si tak vážil všetko to, čo mu ponúkal práve tento neprístupný muž. Severus bol plný prekvapení a šokom bolo už i to, že to pred ním neskrýval.

Severus si zahryzol do pery a Removi napadlo, či si vôbec uvedomuje, aký je pri tom rozkošný. V momente, keď si o čosi neskôr olízol pery, mu prezradil viac ako by možno sám chcel. Nepochybne po ňom túžil. Jeho skoro bezradný pohľad na posledný kotlík urasteného vlkolaka presvedčil, že sa v svojom odhade nemýli.

„Nezdržím ťa dlho,“ zamrmľal Remus a pohl sa k nemu. „Chcel som ťa iba vidieť. Nič viac. Predpokladal som, že budeš zabratý do práce...”

Severus odvrátil pohľad k cínovému kotlíku a chňapol po vareške, aby ho zamiešal. Zjavne prichádzal o svoju sústredenosť. A Remus sa len usmial.

Prvý raz v živote presne vedel, čo robí, pretože chcel, túžil a prial si provokovať! On. Nevýrazný, utiahnutý a túžiaci zväčša splynúť s prostredím.

Pristúpil k nemu odzadu a objal ho v páse. Trhaný nádych, ktorý zachytil sa mu páčil rovnako ako i fakt, že ho muž nezahriakol, ani sa mu z objatia nevymanil. Miesto toho sa oprel o jeho hrud' chrbtom a druhou rukou si preplietol prsty s jednou z jeho rúk, ktoré mu spočinuli vpredu na plochom bruchu zakrytom iba batistovou košelou s vyhrnutými rukávmi po lakte.

„Chýbal si mi," zamrmal Remus hlbokým hlasom, na ktorom si dal obzvlášť záležať, ako i na fakte, aby to jeho tónu vložil všetky tie frustrujúce pocity, v ktorých ho Severus nechal sa kúpať po svojom odchode.

„Naozaj?" začul rovnako zastretý hlas, avšak s podtónom nedôvery.

Remus sa k nemu pritlačil ešte viac, jeho slabiny sa tlačili presne do medzery mužovho zadočku schovaného za látkou čiernych nohavíc.

Cítil ho? Cítil jeho vzrušenie? Pochopil, čo s ním robí už len jeho prítomnosť, či jediný dotyk?

Nad tým mohol iba hútať. Ďalšie zalapanie po dychu a telo v jeho náruči sa zachvelo.

„Naozaj, Severus," pritakal a nosom vkĺzol do záplavy čiernych vlasov. Nadýchol sa jeho vôňa a spokojne zapriadol. Nie každý muž dokázal voňať ako rozkvitnutá bylinková záhrada.

Pocítil ďalší záchvev a roztrasený výdych.

„Musím to premiešať," poznamenal Severus, otázkou ostávalo, či to hovoril jemu, alebo skôr sám pre seba.

Keď sa ani po chvíli neodhodlal uchopiť varešku, Remus ju vzal do ruky miesto neho a opýtal sa: „Koľkokrát?"

„S-sedem, v smere..."

„... hodinových ručičiek?" uisťoval sa.

Dostalo sa mu jedine prikývnutia. Remus sa oprel bradou o jeho plece, cez ktoré zvedavo nazeral do elixíru, ktorý akurát miešal. Ten hral trochu dočervena a postupne bledol.

„Stačí?"

Severus prikývol, pohľadom upnutým na miešajúcu ruku a jej silné prsty. Ako v omámení sa natiahol po akési sušené lístočky a pridal ich tam. Elixír zabublal a zmenil odtieň na svetloružový.

Remus naklonil hlavu a špičkou nosa sa pomaznal s pokožkou bledého hrdla, orosenou kvapôčkami potu. Neodolal. Spomedzi pier vystrčil jazyk a olízal ju so zmyselným zamrmlaním. Severus naklonil hlavu na stranu s prudkým zastonaním a prsty druhej ruky vkĺzli Removi na šiji do vlasov.

Vtedy sa už Severus zvrtol v objatí jeho rúk a pobozkal ho. Dravo, majetnícky a vášnivo.

Remus sa do bozku usmial a s nadšením mu ho opätovoľ. Užival si Severusovu starostlivosť a to nielen ústnu, ale i hmatovú, pretože ten muž blúdil zvedavými rukami po jeho tele, láskal jeho chrbát a keď napokon skĺzol na zadné partie a zovrel mu zadok v dlaniach, neubránil sa spokojnému zastonaniu.

Lenže vtedy sa muž od neho náhle odtrhol a prešpikoval ho omámeným pohľadom dvoch horiacich čiernych uhlíkov, na ktoré sa zmenili jeho zvyčajne tak chladné oči.

„Ty na sebe nemáš...“ a len čo Remus s úškrnom pokrútil hlavou, aby mu to potvrdil, Severus takmer zakňučal: „Merlin, toto je... to je...“

Nedopovedal.

Miesto toho sa prisal na Remusove pery a absolútne vypustil z hlavy nejaký elixír, na ktorom ešte nedávno poctivo pracoval.

8. kapitola – Ukážka žiarlivosti

Ležala v posteli a nemo civela do tmavého stropu svojej motelovej izby. Napokon vstala, vkĺzla do tenkého hodvábneho županu a nedbalo si ho previazala opaskom. Podišla k oknu vedúcemu na ulicu s výhľadom na Dunaj.

Prepadla ju strašná chuť na cigaretu. Natiahla sa po balíčku Samsoniek a vložila si jednu do úst, aby si pripálila.

Pohľadom zavadila o posteľ. Mátyás sa najprv iba pomrvil. Nechcela, aby ho zobudil cigaretový dym, preto pootvorila okno a nechala vkĺznuť do izby trocha čerstvého vzduchu.

Vyzrela von a pohľadom preskúmala tmavú ulicu nachádzajúcu sa o osem poschodí nižšie. Pouličné svetlá osvetľovali prázdne chodníky. Po rieke sa ticho kĺzala akási loď. Vyšehrad bol o pol druhej v noci pokojným, spiacim mestečkom.

Neozval sa jej. Ani raz za celý ten čas, čo bola preč. Nedostala od neho ani jedinú sovu. Pery jej skrivil trpký úsmev.

Nebola hlúpa, to vôbec. Možno skôr... naivná. Alebo nešťastne zamilovaná?

Rozhodne to nevyzeralo na šťastný koniec... Iba si stavala vzdušné zámky. Nič viac. Mama mala pravdu. I Harry mal pravdu, keď ju varoval.

Sklonila hlavu a spomedzi pier vyfúkla cigaretový dym. Polodlhé, tmavohnedé vlasy jej padli do tváre. Zjavne sa snažila o niečo, čo bolo dopredu odsúdené na neúspech. Ale nemohla mu nič vyčítať. Veď sa jej sám priznal. Tvrdil, že bývali spolu so Siriusom... milencami.

Dobre, nevedela si to síce ani predstaviť, ale Remus sa zachoval fér. Nič jej nesľúbil. Dokonca sa odhodlal skúsiť to s ňou.

Znova si potiahla a nedofajčenú cigaretu uhasila v popolníku z hrubého skla. Keď sa znovu obrátila k posteli, Mátyás sedel na jej kraji a obliekal sa.

„Ideš niekam?“

Neodpovedal.

„Hneváš sa,“ poznamenala a on na ňu uprel našťvaný pohľad, keď vstával a súkal svoj dokonalý nahý zadok do vážne tesných džínsov.

„Celý večer si duchom neprítomná. Myslíš si, že to nevidím? Že to necítim?!“

„Myslela som, že to celé bolo len o vzájomnej pomoci. O uspokojení potrieb a..."

„Szar! (*do riti*)" zahrešil, hnedé oči mu planuli hnevom. „To si o mne vážne myslíš, že som také disznó (*prasa*)?! To ma skutočne tak zle poznáš?"

Strhla sa. Zúril. A zúril iba vtedy, keď bol nazlosteny. Čo sa stávalo vo veľmi výnimočných prípadoch.

„Keby som túžil iba po uspokojení svojich potrieb, zjdem si do bordelu cez ulicu!" vyštekol a vošiel si prstami do vlasov. Chvíľu mlčal. Potom sa natiahol po košeľu a obliekol si ju, ale so zapínaním sa neobťažoval. Zohol sa po ponožky, spodky si napchal do vrečka nohavíc a topánky vzal do ruky.

„Viem, že mojím pokusom o dvorenie úspešne odolávaš, ale mala by si vedieť, že za tebou nebudem čakať večne. A tiež by si mala vedieť, že som požiadal o preloženie. Pred pár dňami mi napísali. Vyhoveli mi."

S tým odišiel z miestnosti a nezabudol za sebou tresnúť dvermi.

Jej pokoj bol nadobro preč. Zmenila sa na kôpku nešťastia. Alebo skôr tieň, ktorý s príchodom rána a s nedostatkom spánku naberal na intenzite. Aspoň, že ten štrnásťdňový pracovný cirkus bol na konci a ona sa vráti domov.

Pocit nevoľnosti zosilnel v momente, keď ráno zistila, že Mátyás sa z hotela odhlásil ešte v noci. A ani svoje opätovné stretnutie s Remusom už nevidela tak ružovo...

Nenávidela, keď sa všetko komplikovalo!

oooOOOoooOOOooo

Zvykni si na to, povedal mu, keď mu zložil úplne jednoduchú, banálnu poklonu a potom sa celkom spokojne stočil po jeho boku, aby okolo jeho štíhleho tela omotal svoje paže.

Severus nevychádzal z údivu. A nielen z toho nezvyčajne príjemného pocitu. Kde sa podel ten dravý vlk, ktorý si ho len nedávno privlastnil s vášňou, ktorá ho takmer zabila. *I keď*, pomyslel si, *takú smrť by si teda vážne prial*.

Uškrnul sa a pretočil sa v posteli na bok, tvárou k nemu. Lupin oddychoval, v tvári mal absolútne spokojný výraz, jej črty dokonale uvoľnené.

Severus natiahol ruku a dotkol sa jeho tváre. Hebké brušká dlhých prstov skĺzli po jeho lícnej kosti.

Videl ako sa Remusovi zachveli viečka, ale neotvoril oči. Iba sa pousmial. „Páči sa mi, keď sa ma dotýkaš," poznamenal šeptom a spokojne si povzdychol.

„Prečo?" Severusova zvedavosť zvíťazila.

„Pretože nikto predtým... to nespravil." Keď vzápätí otvoril oči a uprel naňho svoj pohľad, Severus sa pod jeho intenzitou zachvel.

Samému mu v tej chvíli celkom nedošlo, čo mu povedal, pretože Remusova ruka pristála na jeho boku. Cítil teplo, ktoré z nej sáľalo a on sa sústredil na jej hladkanie. Vnímal, ako sa jej prsty roztiahli

a pohladili bledú pokožku. Chvíľu kĺzali v priehlbine boku a potom vystúpili na pažu a jemne ju stisli. Jeho mocné prsty vyšplhali na plece a dostali sa na chrbát. Tam sa po chrbtici zviezli do oblasti krížov a tá všetečná ruka pristála na jeho zadku.

„Uveríš, keď ti poviem, že sa ťa neviem zasýtiť?“

Severus sa zachvel, keď mu obnaženú pokožku krku ovanul Lupinov teplý dych a vzápätí ju poláskal jeho horúci jazyk.

„Áno," poznamenal rozochveným šeptom, „tvoja erekcia je toho dostatočným dôkazom."

To suché zhodnotenie situácie vyvolalo u jeho partnera pobavený smiech a Severus sa nedokázal ubrániť tomu, aby sa i jemu kútiky úst nezdvihli do malého úsmevu.

„Áno, to je," pritakal, keď mu perami okusoval elegantný krk a pritom si vychutnával jeho prerývané nádychy. „Otázkou ostáva, čo s tým urobíme..."

Severus sa takmer rozosmial. Všetko to láskanie a Lupinova starostlivosť, ktorú venoval jeho úbohej telesnej schránke boli na nevydržanie. Trieštil sa pod jeho rukami na drobné úlomky bytosti, ktorou nikdy nebýval a nebol. Pocity také intenzívne ako slnečné svetlo ho zalievali v prudkých vlnách a hojili rany na jeho roky osamelosťou trýznenej duši.

Dotyky, bozky, jeho dych... stávali sa mu všetkým. Tikot srdca, ktorý sa mu ozýval v ušiach ako dunivé bubnovanie a znamenie toho, že konečne žije, hukot spenenej krvi v ušiach, to všetko bolo také nové, také krásne, také úžasné!

Lupin sa ho nevedel nabažiť? Nie. To on sa nevedel nabažiť jeho. Nikdy po nikom tak nedychtil. Až ho to desilo.

Ale... áno, na toto by si dokázal zvyknúť.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa spokojne rozhladol vôkol seba a pozrel na Remusa, ktorý postával po jeho boku. „Tak, čo na to povieš?" opýtal sa a prv ako muž odvetil, vystrúhal grimasu. „Viem, že to tu na prvý pohľad nevyzerá nič extra, ale keď sa tu uprace a dá sa sem nový nábytok a tak, bude to fajn, nie?"

Remus stále nemohol uveriť vlastným očiam. Jeho... *kancelária*...

S jeho menovkou na dverách. Čierne písmená osadené do pozlátenej plastovej platformy. A dokonca si môže vybrať i asistenta a bude dostávať konečne poriadny plat. Po všetkých tých rokoch odsudzovania a...

Privrel oči a zhlboka sa nadýchol. Vzduch stále trochu páchol stuchlinou a ovzdušie sa ešte vždy hmýrilo rozvíreným prachom, ale... *bolo to jeho*. Mal dokonca väčšiu kanceláriu ako Harry.

„Je to skvelé," odvetil napokon zastretým hlasom, keď znova otvoril oči. „Čo viac si môžem priať?" usmial sa spokojne a mladší čarodejník ho potľapkal po pleci.

„Viem, že budeš výborný. To miesto je pre teba ako stvorené a ty si najlepší učiteľ, akého si vôbec pamätám. Máš na to, Rem," uisťoval ho, „nie, aby si si myslel čokoľvek iné!"

Remus ho schmatol do náručia a so slzami v očiach ho objal. „Nikdy by som neveril, že raz budem..." stiahlo mu hrdlo a tak len dodal prosté, „ďakujem."

„Rado sa stalo."

„Až to poviem Severusovi, tak..."

„Severusovi?" ozvalo sa odo dvier prekvapeným, ak nie šokovaným altom, za ktorým sa obaja muži ako na povel otočili. Na prahu miestnosti stála Nymphadora Tonksová a tvárila sa... nanajvýš začudovane.

Harry postrehol, ako sa jeho priateľ zhlboka nadýchol a všimol si aj to, ako sa mu do tváre nahrnula červeň. Vedel, že si toho mali čo vysvetľovať, takže sa radšej vyparil s tichým ospravedlnením s tým, že má fúru práce.

Dora samozrejme nenamietala. Bez slova za ním zavrela dvere a podišla k Remusovi s úsmevom na perách.

„Chýbal si mi, Remus Lupin, neuveriteľne," zamrmlala a stala si na špičky, aby ho pobozkala.

Lenže Remus odvrátil hlavu a jej bozk pristál nie na jeho perách, ale na líci. Nemotorne sa k nej naklonil, aby ju narýchlo a tak trochu neohrabane objal.

„Aj ty si mi chýbala."

Toto bolo krátke a bezbolestné. Avšak vedel, že to najhoršie ešte len príde. Musí s pravdou von. Nemôže ju nechať čakať na niečo, čo nikdy nedostane. A tým niečím - bol samozrejme on.

„Ako bolo na služobnej ceste?" zaujímal sa, kým si ho ona premeriavala skúmavým pohľadom odhadujúc, prečo sa správa tak... odťažito.

„Dobre. Bola to veľmi poučná skúsenosť," zašvitorila, neopúšťajúc jeho osobný priestor, hoci musela vidieť, že sa necíti práve pohodlne.

„Dora, ja... musím s tebou hovoriť," zamrmlal a o krok ustúpil. Vzal jej ruky do svojich a zadíval sa jej do očí, ktoré nabrali temnejšiu farbu kakaa.

„Fajn, môžeme sa stretnúť večer," navrhla opatrne a s pocitom, že ešte v tento deň príde o všetky svoje ilúzie, ktoré zahŕňali nielen Remusa, ale i adopciu Devona... A azda i preto povedala: „I tak som ťa chcela vidieť a..."

Dvere nezariadenej kancelárie sa otvorili a dnu vpadol Harry. „Lúpežné prepadnutie na Zámockej. Švihaj, Dora, ten lupič je vraj stále tam a je ozbrojený."

Tonksová ho bez mihnutia oka nasledovala, celkom zabudnúc na muža, o ktorého mala evidentný záujem.

Remus tam ostal stáť ako kôl v plote, iba si rukou prečesal husté vlasy. Vedel, že toto nebude jednoduché, ale nesmie to viac odkladať. Nielen preto, že Dora si to nezaslúži, ale preto, lebo Severusa miluje a...

A vtedy sa na moment zarazil. Vyvalil oči a zalapal po dychu. Tá myšlienka prišla tak nebadane a samovoľne, že ho celkom vyviedla z miery, avšak... tie pocity... boli príliš čisté a intenzívne, aby... boli len klamstvom.

Zaklonil hlavu a z hrdla sa mu vydral trpký smiech. Bol si viac, než istý, že keby vyznal Severusovi lásku, buď by mu dal facku, aby sa spamätal, alebo by ho poslal do čerta.

A žene, ktorá ho skutočne miluje sa chystá dať košom!

Skutočne bizarná situácia, ale on vážne nemal na výber. Bol by to spravil už skôr, keby len Dora nebola na tej služobnej ceste.

Ešte raz sa poobzeral okolo a opustil svoju novú pracovňu, míňajúc dve postaršie upratovačky, ktoré mali namierené práve do jeho novej svätyně.

oooOOOoooOOOooo

Severus vyzrel von oknom. Už dávno sa zvečeralo a vzduch sa o pár stupňov ochladil. Prehodil na seba kabát a zapol si tých pár gombíkov na tmavozelenom odľahčenom zimníku. Len minulý týždeň sa nechal madam Malkinovou presvedčiť, aby si nebral znova čierny, ale tento temne zelený, ktorý mu podľa jej slov celkom pasoval.

Váhal. Ako mu sama povedala, ospevujúc tento druh vojenského strihu, mal kryté zapínanie, bol strihaný v páse a zdobený striebornými nášivkami na hrudi. A siahal mu do polovice stehien. Teraz musel uznať, že nevyzerá najhoršie.

Vyšiel pred dvere a nadýchol sa sviežeho nočného vzduchu. Pousmial sa. Lupin ho nečaká, nedohodli sa.

Bolo to bizarné, ale len čo ten muž ráno opustil jeho posteľ, už vtedy mu chýbal.

To sa však nikdy nedozvie. Miesto toho sa poistil. Nech to Lupin berie radšej ako nutnú návštevu a on to bude brať ako príležitosť stvorenú pre sex.

Nemohol sa premiestniť. Keby to spravil, vyzeral by príliš nedočkavo. Nápadne. A to nechcel. Preto šiel pešky, ale naťahoval krok, nevediac sa dočkať, kedy bude na mieste.

To, čo však zbadal, ho nepotešilo.

oooOOOoooOOOooo

„Ideš dnu?“ opýtal sa nenútene, ale ona pokrútila hlavou.

„Nezdržím sa dlho,“ namietla a pozorne sa mu zadívala do očí. „Viem, že ma chceš odmietnuť.“

Remus zrumenel, čo bolo viac ako dostatočným dôkazom jej pocitov.

„Ako si...?“ zahabkal a ona sa napriek bolesti v srdci pousmiala.

Pokrčila plecami. „Asi som dúfala v niečo, čo je nemožné. Myslím, že som si ťa nevedela predstaviť so Siriusom a... To je jedno. Aspoň sme to skúsili, nie?“

Chabo prikývol. Stále ohúrený. „Mrzí ma to.“

Natiahla ruku a pohladila ho po líci. „Zmenil si sa. Tvoje oči... žiaria. A nie je to kvôli mne.“ Trhane sa nadýchla a dodala: „Nech už to spôsobil ktokoľvek, nech si to sakra váži, pretože ty nie si len tak niekto, Remus Lupin!“ vyhlásila a s tým si stala na špičky a pobožkala ho.

Bol to vlhký, slaný bozk, ktorý v sebe skrýval sladkosť priateľstva a bolesť zo zmarených ilúzií. Ale nemohla si ho odpustiť, i keď cítila, že ho tým zaskočila.

oooOOOoooOOOooo

Severus zastal na mieste ako prikovaný a jeho pohľad sa zúžil do čiernych, úzkych štrbín. Celkom na ňu zabudol...

Ako len mohol?!

Videl ako sa dvere na dome otvorili a ona sa mu vrhla okolo krku. Vzápätí sa chvíľu rozprávali a potom ho pobožkala...

A on vybuchol! Prvý raz v živote sa nechal uniesť emóciami, s ktorými si akosi nedokázal poradiť.

Zvuk primiestnenia bolo počuť hádam až v Rokville. Tí dvaja od seba okamžite uskočili. Tonksová siahla po prúťiku, Lupin sa zmohol iba na prekvapený výraz.

„Neruším?“ zasyčal takým ľadovým hlasom, z ktorého by jedného nadosmrti zamrazilo. Vlastne, mal dojem, že na Tonksovú to tak i zapôsobilo.

„Čo chcete, Snape?“ zaprskala ako mačka, ale on jej nevenoval viac ani pohľad.

Jeho oči sa upierali iba na Lupina, ktorý naňho zíral ako na zázrak. „Toto... potrebujem opraviť. Čím skôr!“ vyprskol a zvrtol sa na päte, len čo mu vtlačil do ruky čierne, zamatové vrecúško.

Remus sa nezmohol na slovo, hoci mu myseľ horúčkovo pracovala.

Dora konečne sklopila svoj prúťik a pokrútila hlavou. „Merlin, ten sa musel zblázniť, či čo. Poriadne ma vystrašil, keď sa tu tak náhle objavil.“

Zamračila sa, keď zistila, že sa Remusovi po tvári rozlieva široký úsmev, ktorý celkom prežiaril svojou hrejivosťou chlad, ktorý tu po sebe ten slizolinský černokňazník zanechal.

„Nemyslím si, že to bolo náhle,“ zamrmlal nežne a jej to odrazu došlo prv, kým Remus dodal: „Vlastne mám dojem, že sme práve mali tú česť vidieť ohromnú ukážku žiarlivosti profesora Snapa.“

Dora vyvalila oči a otvorila ústa dokorán. Keď na ňu Remus vzápätí pozrel, musel sa rozosmiať.

„Ty a... on?“ ozvala sa neveriaco.

Remus pritakal s tentoraz nesmelým úsmevom. Rukou si prečesal krátke vlasy a mykol plecom. „To je na dlho,“ odvetil vyhýbavo a ona prikývla.

Jej vlasy, tentoraz kučeravé a tmavočervené prežrádzali to, čo si mohol domyslieť. Nebola z toho vôbec nadšená. Rozlúčila sa s ním na rýchlo a bez zvyčajnej vrelosti. Nezazlieval jej to. Musí to predýchať. A musí pochopiť, že by spolu nikdy, skutočne nikdy nemohli byť šťastní.

Okrem toho, neznášal, keď ju musel volať Tonksová!

Remus sa pozrel na vrečko, ktoré držal vo svojej ruke a vrátil sa do domu. Cestou do pracovne ho otvoril. Do nastavenej dlane mu vypadli hodinky. Na prvý pohľad nefunkčné. Ich ručičky stáli na mieste ako začarované. Skúsil ich natiahnuť a...

... oni sa pohli.

Až teraz sa srdečne rozosmial a v duchu spriadal plány na udobrenie istého momentálne urazeného a určite šialene žiarlivého muža, ku ktorému cítil to, čo si myslel, že už nikdy v živote k nikomu cítiť nebude.

Lásku...

9. kapitola – Len s ním to má zmysel

Jeho kancelária bola v celku útulná. Vyzerala presne tak, ako si ju i sám a podľa vlastných potrieb zariadil. Nič prehnané, ale malo to šmrnc. A hoci zatiaľ patril medzi tých málo vedúcich pracovníkov ministerstva, ktorí nemali svojich asistentov, neľutoval. Necítil sa menejcenný, alebo znevažovaný len preto, lebo bol vlkolak.

Usmial sa, keď Molly priviedla Devona presne tak, ako každé ráno. Rozlúčila sa so svojim adoptívnym synom objatím a vrúcny bozkom prv, než odišla.

Remus jej kývol na pozdrav a na moment ho prepadla myšlienka, že tento chlapec mohol byť jeho, keby ostal s Dorou. Jeho život by bol rozhodne iný a...

Prečesal si prstami dorastajúce vlasy. Určite nie taký, ako by ho chcel mať. Nefiguroval by v ňom totiž Severus. A už vôbec nie to všetko, čo k nemu cítil a nebolo toho práve málo.

Nevideli sa pár dní a on mu veľmi citeľne chýbal. Možno ako amputovaná ruka alebo noha, i keď si bol vedomý faktu, že keby to takto nadhodil jemu, asi by ho preklial.

„Mám nápad,“ povedal, keď si Devon sadol na stoličku a zadíval sa naňho svojimi veľkými očami. Remus si nemohol nevšimnúť, že chlapec vyzerá zdravšie a spokojnejšie ako doteraz, čo bolo ohromné plus.

Ani jeho veci nevyzerali ako po lacnom výpredaji z druhej ruky v zapadnutom butiky, v niektorej z krajín tretieho sveta.

„Máš chuť na zmrzlinu?“ opýtal sa a chlapec nadšene prikývol.

„Vanilková s čokoládovou a karamelom? Takú som mal predvčerom s Molly, keď sme boli na nákupy v Šikmej uličke!“ vydychoval s úžasom a Remus sa tomu pousmial.

„Pokojne. Naša hodina môže byť aspoň zaujímavejšia. Ideme?“

Chlapec zoskočil zo stoličky a chytil sa jeho ruky. Zatiaľ bol jeho jediným žiakom, no včera mu ministrov asistent Percy Weasley doniesol zoznam s novými tromi menami. Dvaja chlapci a jedno dievča. Všetky deti v rôznych vekových kategóriách a každé z iných sociálnych pomerov. Jedno z nich bolo dokonca šmuklom.

Tešil sa na nich. Rád učil a o čo bolo prínosnejšie a hodnotnejšie vzdelávanie, keď mohol hovoriť z vlastných skúseností a predávať ich ďalej? Tomu sa predsa málo čo vyrovná.

Okrem toho, Harryho a Hermionina iniciatíva neostala iba pri tom. Aj sám minister prišiel s myšlienkou, že by nebolo zlé presadiť, či upraviť niektoré dekréty, realizovať nejaké novely a zmeny, týkajúce sa vlklačej otázky.

Remus nadšene súhlasil. Bolo len fajn, keď sa veci konečne zmenia a takto zasiahnutí ľudia dostanú rovnakú a možno väčšiu šancu nielen na vzdelávanie, ale i na hodnotnejší život a nebudú sa brať ako spodina spoločnosti. Postihnúť a odpísať.

Cesta do Šikmej im chvíľu zabrala, ale bol slnečný deň, čo bolo v tomto jesennom období veľmi ojedinené, pretože na oblohe zvyčajne viseli ťažké sivé oblaky a neustále lialo. Dnes sa na nich však škerilo zubaté a trochu skúpe slnko, podúval jemný vetrik a čechral im vlasy.

„Ako sa ti býva s Molly a Arturom?“ zaujímal sa.

Chlapec vedľa neho živo poskakoval. „Skvele! Mám veľkú izbu na poschodí a George s Billom mi dali kopu úžasných hračiek! A Ginny povedala, že ma naučí paradne premeňovacie kúzlo, len ešte troška musím podrástť.“

Bol rád, že Molly prišla s takým skvelým nápadom, adoptovať ho. Pre toho chlapca to bolo požehnaním. Sám si vždy prial väčšiu rodinu a miesto toho ostal jedináčikom.

Zabočili za roh a jeho pohľad sa uprel na vzdialenú postavu, celú odetú v čiernom. Samozrejme, nik iný ako Severus Snape, ktorý práve opúšťal Apatieku. Ich pohľady sa letmo stretli, rýchlo prešacovali a Remus zachytil stále ten nasupený výraz, tak typický pre tohto muža. A nemohol sa neusmiať. Srdce sa mu rozbúchalo ako zamilovanému školákovi, ktorý práve stretol svoju životnú lásku.

A čo si prial? Prial si mu ten zlostný výraz raz a navždy zotrieť z tej prísnej tváre a želať si, aby sa viac usmieval. Pôsobil vtedy tak neskutočne príťažlivo a on si to určite ani neuvedomoval.

Tak ako sa objavil, tak rýchlo mu i zmizol z očí. Usmial sa sám pre seba. Nič to, veď on príde k rozumu.

„Rem?“

Remus sa ako na povel otočil, kým chlapec sediaci pri ňom zaboril lyžičku do štedrého kopčeka šľahačky, ktorým mal ovenčenú zmrzlinu. Ten hlas by spoznal kdekoľvek.

„Ron!“ zvolal a na moment naňho ostal iba zívať. Ohúrene. Keď sa postavil, aby ho objal, mal dojem, že ten chlap od času, kedy sa nevideli o pár centimetrov podrástol.

Ron vrhol šokovaným pohľadom po chlapcovi. „Tvoj?“

Remus sa uškrnul. „Nie. Ty o tom nevieš? Adoptovali si ho tvoji rodičia. Takže je to tvoj nevlastný brat.“

Pri tej zmienke Devon prestal jesť a vyvalil oči. „Ďalší brat?“ hvízdol, s pusou trochu umazanou a otočil sa na Rema. „Mám ešte nejakého?“

Remus chcel odpovedať, ale Ron si k nim prisadol. „Videl si už Charlieho? Ten krotí v Rumunsku draky.“

„Páni!“ vydýchol Devon, oči veľké ako taniere. „Skutočne? A mohol by mi nejakého ukázať?“

Ron sa uškrnul a natiahol sa ponad stôl, aby mu postrapatil vlasy. „Možno by som mohol i ja, ak by si chcel.“

„Jasnačka!“ vykrikol a Remus sa pousmial.

„Ešte som nebol doma,“ vysvetlil mladík. „Nevadí, že som si prisadol?“

„Isteže nie,“ povedal, kým Ron kývol na čašníčku, aby si objednal. Na Devonovu radu s porciou karamelu naviac.

Bol opálený, svalnatejší a mal dlhšie vlasy zviazané do chvosta. Nepristalo mu to, ale nevyzeral zle.

„Molly bude sklamaná, ak sa ani neukážeš,“ podotkol Remus miešajúc si kávu v porcelánovej šálke a Ron po ňom blysol pohľadom.

„To nemám v pláne. Chcem sa doma chvíľu zdržať. Hádám to nedorozumenie už prehrmelo.“

Rem prikývol. „Počul som, že si odišiel s Theom a Erniem. Ešte si s nimi v kontakte?“

„Nie.“ Nezdalo sa mu, že by Ronovi súkromná otázka robila problém. „Ale orientáciu som nezmenil. Chvíľu sme boli spolu, ale nebolo to ono. Chcel som niečo iné a nevedel som čo. Musel som si ujasniť pár vecí a potom ma napadlo, že by som mohol ísť za Charlieom do Rumunsku.“

„A?“

Ron si vložil lyžičku zmrzliny do úst. „Cítim sa skvele. Navyše som tam niekoho stretol. Je trochu starší, volá sa Andrej a je rozvedený. Je fajn.“

„Som rád, že si šťastný,“ povedal a v duchu mu vlastne aj tak trochu závidel. Vedel, že kým nevyrieši ten drobný problém so Severusom, nebude mať pokoja.

„Vďaka. A čo ty?“

Zahovorili sa. Napokon sa po dobrej hodine rozlúčili a Rem dovolil Ronovi, aby svojho nového najmladšieho brata odviezol domov. Nezabudol poslať Molly správu, že Devon príde s niekým iným, a že dúfa, že bude milo prekvapená.

A ako sa neskôr dozvedel, ona skutočne bola. A tiež dojatá. Keď objímala svojho syna, vložila do toho takú silu, že si chlapec pomaly zúfal.

Severus sa zamyslene vyzliekal. Bola neskorá noc, keď sa odobral do spálne. Dnes tu vlastne už dvakrát bol, ale zakaždým sa mu pri pohľade na posteľ vybavil vzrušením zvlíajúci sa a stonajúci Lupin. A tak iba zmätený vlastnými rozhodnými pocitmi cúvol a tresol dverami.

Dovolil mu priveľa. Sebe dovolil priveľa. Padol do vlastnej pasce. Nie nadarmo sa vraví, kto druhému jamu kope, sám do nej spadne.

A on sa v nej ocitol až po uši. On, ktorý si dával zakaždým pozor. Dodržiaval striktné vymedzené hranice a zásady so železnou silou vôle.

Nevedel, čo bolo horšie. Priznať si prehru, alebo fakt, že sa zjavne neodvratne zamiloval do jedného zo záškodníkov. Do *posledného* zo záškodníkov.

Keby mal opísať, čo cítil, keď ho uvidel bozkávať tú šialenú ženskú, vybuchol by. Nič efektívnejšie a veľavravnejšie by spraviť v danej chvíli ani nemohol.

Tie pery boli jeho! Patril mu každý kúsok toho mužného tela, ktorého sa tak rád dotýkal a v duchu ho obdivoval. Mal zmapovaný každý ten skvostný úsek. Každú priehlbinku, či vypuklinku. Vedel o každej jazve, dôverne poznal ich tvar.

Keby mu dal niekto do ruky ceruzu a pergamen, za pár minút by sa na ňom objavil verný obraz toho záletného vlkolaka. Teda, za predpokladu, že by vedel Severus kresliť.

Takže áno, kypel spravodlivým hnevom. A vzápätí si uvedomil trpkú pravdu.

Lupin nebol jeho. *Nepatril mu.*

Ten majetnícky pud, ktorý si k nemu vypestoval bola ďalšia z necností, ktorými sa mohol popýšiť akurát tak vlastnému svedomiu alebo odrazu v starom zrkadle.

Remus Lupin mu naozaj nepatril. Ich vzťah, ak sa to tak dalo nazvať, bol skôr živočíšneho charakteru a nemal nič spoločné s tým ostatným, čo robí vzťah dvoch ľudí plnohodnotným.

V jeho živote malo dlhé roky význam len jedno. Splatenie dlhov, ktoré si tak nerozvážne narobil. A keď bolo po všetkom, ostali mu len elixíry.

Ešte si živo vybavil chvíľu, keď sa vrátil do Rokfortu od Munga a iba bezcieľne hliel vo svojom podzemnom kráľovstve. Vtedy si ani len nepomyslel, že by získal viac, ako jeden starý dom v nejakom Blacktowne.

Ale teraz?

Nebol taký zadubený, aby nepochopil, že sa mu dostalo podstatne viac. Celkom prirodzene a nenásilne vpadol do niečoho, po čom tak dlho prahol iba vo svojej duši a čierno-čiernom srdci.

Ale čo k nemu Lupin vlastne cítil? Bola to iba živočíšna túžba, alebo išlo o viac? Nedovolil by si hádať a dúfať už vôbec.

Nikdy ho nikto nemiloval tak obyčajne, bez výhrad. A odrazu sa po rokoch objaví Lupin a on si nevie rady sám so sebou.

Dnes ho videl. Bol s malým chlapcom, ktorý niesol rovnaké príznaky nákazy ako on. A on mu napriek zlosti, napriek potupenej hrdosti túžil pomôcť. Najradšej by ostal trčať zatvorený v labáku, kým by neprišiel na správnu rovnicu elixíru, ktorý by im obom značne uľavil.

Vyklázol zo šiat, ktoré asi prvý raz v živote nechal váľať sa v neusporiadanej hromade na zemi a obliekol si župan. O posteľ ani len nezavadol pohľadom, hoci sa únava hlásila každou sekundou viac a viac.

Zišiel na prízemie a zavrel sa v pracovni. Nalial si do pohára trocha koňaku a s pohľadom upretým do krbu popíjal. Neskrotené myšlienky ho na nestráženu chvíľu celkom ovládli a pohltili sťahujúc ho so sebou do nevlúdnej melanchólie.

Zaspal tam.

V kresle. Prikrytý dekou, ktorú mu pričaroval úslužný domáci škriatok.

oooOOOoooOOOooo

Remus sa pozrel na ozdobné oznámenie v rukách a uznanlivo sa usmial. „Pekný dátum.“

Hermiona sa zatvárala nanajvýš spokojne. „Mama nebola nadšená, ale trvali sme na tom. I tak mám dojem, že je to už neskoro, lebo mi bude vidno bruško. Ale všetky tie prípravy dajú zabrať, i keď to nebude veľká svadba.“

Harry prikývol a venoval jej nežný úsmev. „Uvažovali sme aj o tom, že by sme mohli mať svadbu niekde pri mori na slnkom zaliatej pláži, ale Hermiona má rada sneh. A na druhej strane, tiež sme sa museli prispôbiť ostatným. Aj tak to bude romantika, navzdory všetkému. Hotová zimná rozprávka.“

Remus sa zamyslene pousmial, nad rozžiareným párom. „Pláž a piesok? Oceňujem ten nápad.“

„Prídeš?“ opýtali sa unisono.

„Isteže. Tam rozhodne chýbať nebudem.“

Hermiona si uhladila záhyb na sukni a načiahla sa, aby si doliala do šálky čaj. „Vyberali sme taký dátum, aby sme sa vyhli obdobiu pred a po splne.“

Boli naozaj veľmi ohľaduplný a to si musel ceniť. „Ďakujem.“

Harry si s Hermionou na moment vymenil krátky pohľad, kým sa odvážil opýtať. „Prídeš sám alebo s partnerom?“

To bola otázka, ktorú Remus stále nevyriešil. Zatiaľ. Ale už na tom pracoval.

„S Dorou som sa rozišiel, ale to už viete,“ povedal na úvod v domnení, že myslia práve na ňu, ale Hermiona ho vyviedla z omylu.

„Remus, Harry sa nepýtal na Tonksovú.“

„Ach, aha...“ docvaklo mu, ale on len uhol pohľadom a položil prázdnu šálku od čaju na konferenčný stolík. „Tak to bude asi menší problém.“

„Prečo?“ začudovala sa úprimne, ale Harry, ktorý bol samozrejme oboznámený so všetkým, ju potľapkal po voľnej ruke, ktorú mala položenú na jeho stehne.

„Lebo Severus videl, ako ho Dora pobožkala, keď mu prišla dať svoje zbohom, preto,“ vysvetlil jej ochotne a otočil sa k Removi. „Mimochodom, dala výpoveď. Presnejšie, nechala sa preložiť. A schválili jej to. Už je to týždeň, čo je v Budapešti.“

„Nie, o tom som nevedel.“ A popravde, ani ho to veľmi netrápilo. Vrásky si robil kvôli inému človeku.

Harry sa pousmial. „Bude to tak lepšie. Vravela, že si musí zariadiť život po svojom. Spomínala nejakého Mátyása. Znelo mi to tak trochu maďarsky.“

„Nech. So mnou by šťastná nebola,“ dodal a oni museli uznať, že ten ich pokusný vzťah skutočne nemohol uspieť.

„A čo bude s tou pozvánkou, jeden plus hosť?“ starala sa Hermiona, ktorej v tvári sedel súcitný výraz.

Remus sa zamračil. „Niečo vymyslím. Ešte mám dosť času. Za mesiac sa toho utrasie,“ poznamenal s úsmevom. „Nie je to nič, čo by som nezvládol.“

Harry sa uškrnul. „To si myslím.“

Zdvihli sa na odchod. „To pozvanie platí. Ak sa bude ošávať, prideme ho zavolať osobne.“

Remus sa prvý raz uvoľnene rozosmial. Nepochyboval, že by z ich návštevy Severusa asi ranila mŕtvica.

oooOOooooOOooo

Kypel hnevom a právom.

„Čo si to dovoľuje?! Čo to má dočerta znamenať?!“

Severus bol zlostou bez seba. Najprv sa ako vyjavený díval na známe čierne vrecúško, v ktorom v ten inkriminovaný deň nechal Lupinovi svoje hodinky, aby ich opravil. Samozrejme vedel, že im nič nie je. Proste zastali, to bolo celé. Stačilo natiahnuť koliesko, aby sa jemné mechanizmy dali do pohybu.

Ale už keď ho preberal, musel sa mračiť. Vo vrecúšku to podozrivo chrastilo. Jeho zlá predtucha sa naplnila v momente, keď jeho obsah vysypal na svoj pracovný stôl.

Zbledol a potom očervenel hnevom.

„Toto ti nedarujem, Lupin! Zo mňa nikto idiota robiť nebude!“

Vybehol na chodbu, neobťažoval sa s obliekaním a v sekunde sa odmiestnil priamo pred jeho sídlo. Kedysi sa zastrájal, že by doň nevkročil, ale teraz mu to bolo jedno. Aj tak tu už bol, i keď len na jeho prahu.

Predzáhradku prekonal pár ráznymi a svižnými krokmi. Keby ho niekto videl, nik by mu nehádal, že mu už pomaly ťahá na štyridsať.

Neobťažoval sa s klopaním. Otvoril si sám. Kúzlo preniesol tak intenzívne, že sa tie úbohé dvere pred ním div celé nerozpadli.

„Lupin!“ vykrikoval, prútik v ruke, kým v tej druhej zvieral *postihnutý* predmet. „Kde si?! Vylez!“

Remus sa skutočne objavil na jeho volanie. Ležérne oblečený, absolútne vyrovnaný, s tým bohorovným výrazom v tvári, ktorý mu túžil zmazať. Najlepšie vlastnou päťou.

„Čo to má znamenať?“ vychrlil zo seba a hodil po ňom vrecúško.

Remus ho automaticky v letku zachytil. „To myslíš toto?“ opýtal sa, jeho hlas pokojný. Otvoril vrecúško a vysypal si jeho obsah do dlane, kým ho Severus prebodával pohľadom ostrým ako čepeľ dýky.

„Čo iné by som asi tak myslel?“ zasipel a napriek všetkému odhodlaniu cítil, ako v ňom rastie vzrušenie. Stačil jediný pohľad na toho muža, chvíľka v jeho blízkosti a jeho telo mu samé vyhlásilo vojnu.

Chcel sa naňho vrhnúť, kašľať na dôvody. Ale ostával tam stáť, kým Remus civel na drobné kovové súčiastky vo svojej veľkej dlani. Potom od nich odtrhol pohľad a zaďíval sa mu priamo do očí.

„Len som ti chcel ukázať, čo si mi spôsobil.“

Severus zažmurkal. Znova raz celkom vyvedený z konceptu. Bravó, ten človek, ktorý stál pred ním to opäť dokázal!

„O čom to tu táraš?!“ I sám postrehol, že jeho tónu chýba ešte nedávna pichľavosť.

„Ty vieš o čom, Severus,“ odpovedal a nastavil mu dlaň so súčiastkami. „Presne takto som sa cítil celých tých deväť dní, čo si sa neozval. Potreboval som ťa. A stále ťa potrebujem.“

Severus šokovane vydýchol zadržovaný vzduch. Ani netušil, že zadržáva dych.

„S Dorou nemám nič. A vlastne som ani nikdy nemal. Nikdy som s ňou nespal. V ten večer mi prišla dať zbohom,“ pokračoval bez toho, aby uhol pohľadom. Sklopil ho až vtedy, keď opatrne vsypal súčiastky späť do vrecúška. „Nechcem ťa stratiť. Si jediný, na čom mi záleží,“ priznal. Cítil, že sa mu do tváre nahrnula červeň, ale bolo mu to jedno.

Počul ako Snapovi splasene cvála srdce a dúfal, že mu to dáva malú nádej na to, aby ho presvedčil. A počul, ako sa Severus po chvíli roztrasene nadýchol a potom povedal jediný, čo mohol očakávať.

„Záleží ti na mne? To ti mám veriť? Po tom všetkom?“

Remus prikývol. Pevne, odhodlane, presvedčivo.

A Severus k nemu pristúpil. „Tak mi to teda dokáž, Lupin.“

Remusovu tvár ozdobil v tej chvíli víťazoslávny úsmev, ktorý však zmizol v sekunde, keď sa ich ústa na seba vrhli s nevídaným nadšením a šíalenou potrebou. Vrecúško skončilo na zemi.

Pridlho boli odlúčení a pridlho sa jeden druhého nedotýkali. Do spálne to bolo ďaleko. Pomilovali sa tam, kde na seba ešte pred chvíľou jačali. Alebo lepšie povedané, kde Severus jačal na Remusa.

A ten ho len objímal, usmieval sa v momentoch, keď boli jeho ústa voľné a vyžíval sa v dychtivých dotykoch svojho milenca, potešený jeho horlivosťou.

Tak predsa mali nádej.

oooOOOoooOOOooo

Dvere na spálni sa ticho otvorili. Muž doteraz ležiaci v posteli sa máličko pomrivil, kým sa nepretočil na chrbát a nezazrel naňho spod privretých viečok.

Remus sa usmial tým svojím širokým, oslnivým úsmevom, ktorý ho nemohol nechať chladným a zložil podnos s raňajkami na posteľ.

„Dobré ráno,“ zamrmlal a naklonil sa k nemu, aby si od Severusa ukradol bozk.

„Rozmaznávaš ma,“ zahundral muž na oplátku a posadil sa. Pohľad na hodinky ani nevrhol. Vedel, že už i tak spal dlhšie ako mal vo zvyku.

„Ani sa radšej nepýtam, koľko je hodín,“ zamrmlal Severus a odpil si z rozvoniavajúcej kávy.

„Prispal si si. Hrozné. Priam trestuhodné,“ doberal si ho pobavene milenec.

Severus prižmúril oči a odhryzol si z hrianky, ktorú mu dvihol k ústam.

„Neskôr niečo vymyslím,“ dodal hravo vlkolak. „Aby si sa nemusel cítiť tak odporne previnilo kvôli tým dvom hodinkám.“

Severus prevrátil očami, ale nekomentoval to.

„Z Rokfortu prišla sova s novou objednávkou,“ informoval ho Remus.

„Možno ti dovoľm pomáhať mi, za predpokladu, že ma nebudeš rozptyľovať, Lupin,“ povedal blahosklonne a nevšímal si ten hraný šok v jeho tvári.

Remus sa natiahol vedľa neho a mlčky ho pozoroval. Napokon i tak prerušil ticho práve on. „Je tu čosi, čo by som s tebou rád prebral.“

Severus po ňom fľochoľ pohľadom, ktorý hovoril – *Tak spust', počúvam!*

„O pár týždňov sa Harry žení a ja som bol pozvaný na svadbu.“

„Čo ja s tým?“

„No, oni vlastne pozvali aj teba.“

„Nespomínam si, že by som bol pri tom,“ odtušil ironicky.

Remus si privolať pozvánku a nechal ho, nech si ju prečíta. Stálo to tam síce jasne čierne na bielom, ale Severus sa vôbec netváril nadšene.

„Chcem, aby si ma na nej sprevádzal. Ak potrebuješ osobné pozvanie, Harry s Hermionou s tým nemajú problém. Vieš, že ťa radividia.“

„Dovoľ mi o tom zapochybovať,“ zahundral, ale i tak si musel aspoň v duchu priznať, že sa cítil poctený. I keď mal okolo seba odrazu akosi priveľa chrabromilčanov, medzi ktorými sa samozrejme cítil veľmi neisto.

„Nebude tam veľa ľudí. A neskôr sa môžeme odkradnúť niekam bokom. Poznám tam jedno veľmi príjemné miesto, ktoré by sa ti mohlo pozdávať.“

Severus si odfrkol. „Ak si myslíš, že ma ukecaš na sex v zime a navyše snehu, si na omyle.“

Remusovi zasvietili oči. „Vždy tvrdíš, že ťa dokážem pekne rozpáliť. Ja v tom nevidím žiadny problém.“

„Nikdy som nič podobné nepovedal,“ trval na svojom Severus.

„Včera v noci áno.“

„Včera v noci som nebol úplne pri zmysloch.“

„To nie si nikdy, keď sa ťa dotknem.“

„Pretože máš na mňa zhubný účinok, vlkolak!“

Remus sa natiahol za jeho rukou. Najprv pobozkal jeho dlaň, potom zlízal brušká prstov masť od masla. „Tak sa už so mnou prestaň hádať a konečne mi odpovedz.“

Severus sa k nemu naklonil. „Musím si to ešte premyslieť. Ak máš nejaké presvedčivé argumenty, ktoré by mohli prispieť, nebudem sa brániť.“

Remusovi stmavli dúhovky. Presne vedel, o čo mu ide. „Samozrejme, že nebudeš. Ešte ma nakoniec budeš prosiť, aby si šiel, Snape.“

„Zabudni, Lupin!“ precedil skrze zuby Severus, lenže to už Remus nevydržal a rozosmial sa. „Ach, ako ja tieto naše rána milujem.“

Severus odložil podnos a priľahol ho. „Asi tak veľmi ako mňa?“

Ale Remus pokrútil hlavou. „Nie, pretože teba, Severus Snape,“ natiahol ruku, aby mu zastrčil čierny prameň vlasov za ucho, „milujem viac. Oveľa, oveľa viac.“

„To je dobre,“ zamrmlal mu do úst. „Neznášam konkurenciu.“

Ich pery splynuli v dlhom bozku, ktorý bol iba nevinnou predohrou ďalšieho vyvádzania dvoch roztúžených mužov.

Nie, pomyslel si Remus, keď vnikal do toho rozpáleného tela, ktoré sa pod ním vlnilo, s ním nebolo jednoduché nič. Ani bežný rozhovor. Ale bez neho by nič z toho zas nemalo svoj zmysel.

Nič nie je jednoduché!

(bonus)

„Ďakujem,“ zamrmal, keď mu milenec bezchybne uviazal pod krkom čierneho hodvábného motýlika a on ho za snahu odmenil krátkym bozkom.

Severus prikývol a otočil sa, aby sa vrátil k roztvorenej skrini a vytiahol odtiaľ jediné lepšie sako, ktoré si nechával na podobné príležitosti. I keď nerátal s tým, že sa v blízkej budúcnosti zúčastní nejakej akcie. A svadby už tobôž nie.

A keď už sme pri tom, fakt nepočítal s tým, že to bude práve tá Potterova.

Na inkriminovaný kus odevu, ktorý držal v ruke vrhol viac ako len nevinne zamračený pohľad. „Toto nie je moje.“

Remus sa odvrátil od zrkadla, aby mu pohotovo vyvrátil jeho rázne vyhlásenie. „Ale je. Vieš, trochu som ho... doladil.“

Severus sa k nemu otočil so zeleným kusom látky v rukách. V tvári sa zračilo nemalé pobúrenie a jasný nesúhlas. „Doladil?“ Jeho hlas napriek tomu ostával pokojný.

Remus prikývol. „Neviem, či si to postrehol, ale nejdeme na kar, Severus.“

„Mne to vyjde na rovnako,“ odfrkol si, pričom na ten kus odevu stále nepriateľsky zíral, otáčal ho a skenoval čiernymi očami, akoby zisťoval, či nejde iba o nejakú neplechu.

Od Lupina by to nebolo nič šokujúce, i keď sa teraz jeho prekvapenia obmedzili väčšinou na jeho spálňu, posteľ a sex s ním.

Nestážoval sa. Ani by ho to nenapadlo. Nikdy predtým si to tak neužíval. A nikdy prv nemal dôvod experimentovať. Vlastne mal šťastie, že ten vlkolak je skôr hravý typ a neoplýva zvrhlými sado-masochistickými chútkami.

„Toto si neoblečiem,“ vyhlásol nekompromisne a šmaril sako na ustlanú posteľ ako kus použitej handry.

„Oblečieš. A vieš prečo?“ opýtal sa ho Lupin, keď ho zdvihol a podržal ho pred ním, aby doňho mohol ten tvrdohlavý muž vkĺznuť.

„Som si istý, že teraz povieš niečo hlúpe alebo sentimentálne. To je vám chrabromilčanom podobné.“

Remus si jeho frflanie nevšímal, pretože bol spokojný s tým, že Severus si ho predsa len obliekol. „Tá tmavá zelená pristane k tvojej pleti oveľa lepšie ako čierna. Nepôsobíš v nej tak strašne bledo a odstrašujúco. Okrem toho, je to farba tvojej fakulty a ja som hrdý na to, že mám takého úžasného a nadaného priateľa.“

Hnedé oči, ktoré vyzerali takmer ako dva čierne uhlíky sa zúžili. „Pochlebovanie ti teda vážne ide. Akoby si mal vrozený talent slizolinčana.“

Remus sa uškrnul a dal sa zapínať okrúhle strieborné gombíky na saku vojenského strihu. „Možno sa na mňa len niečo nalepilo.“

Severus si odrkol. „Nezmysel. Použil som čistiace kúzlo, keď sme dnes ráno spolu skončili,“ zasipel mu tesne pri uchu tým zmyselným hlasom, o ktorom vedel, že vlkolak absolútne zbožňuje. A páčilo sa mu, že ho vedel poľahky rozptýliť a dokonca vzrušiť.

Usmial sa, keď sa jeho milenec začervenal a navyše si zahryzol do pery.

Remus sa pousmial a zhlboka sa nadýchol. Žalúdkom sa mu rozlievalo príjemné teplo, ktoré sa z podbruška šírilo žilami do celého tela.

Nevedel sa dočkať, kedy budú mať ten obrad za sebou!

oooOOOoooOOOooo

„Tomuto sa vraví malá svadba?“ zašomral podráždene Severus, keď bol nútený čeliť nielen celému klanu Weasleyovcov, ale i pomaly celému aurorskému zboru. Vráťane tej fúrie Tonksovej, ktorá sa na jeho milenca vrhla pred zrakmi všetkých. I keď ho iba objala a pobožkala na líce, Severusovi sa to vôbec nepáčilo. Bol len malinký krôčik od toho, aby na ňu nezoslal nejakú pekne nepríjemnú kľatbu.

Remus sa naopak správal žoviálne a priateľsky ako vždy. Sršal dobrou náladou, ktorá ho neopúšťala ani pri pohľade na zamračeného priateľa.

I teraz sa len pridusene zachechtal. „Len vydrž. Už to dlho nepotrvá. Mysli na to, čo som ti sľúbil.“ Jeho ruka pohladila štíhle, no pevné stehno v upokojujúcom geste.

Severus sa zamračil a zauvažoval, či mu to za tieto peripetie vôbec stojí.

Remus sa započúval do obradu len na pol ucha, lebo mysľou bol trochu mimo. Vedel, že Severus sa na verejnosti chová tak trochu ako ostriež len preto, lebo je v skutočnosti neistý a nezvyknutý na milé úsmevy a nezáväznú trkotanie o ničom. Bodaj by aj nie po toľkých rokoch služby u dvoch pánov.

Neprekážalo mu to, pretože vedel svoje. K nemu sa choval vždy milo a úctivo. Dokonca občas až neznesiteľne ohľaduplne.

Obrad našťastie netrval dlho. Mladomanželia si vymenili sľuby, prestene a na záver padol prvý manželský bozk.

Ozaj pôsobivá *zimná rozprávka*, ako to nazval Harry v deň, keď ho boli na túto výnimočnú udalosť pozvať. Snehu to bolo celé metrky, ale na druhej strane, vyzeralo to idylicky a celková atmosféra tak bola pokojná a doslova čarovná, so všetkou tou kvetinovou a svetelnou výzdobou.

Snúbenci si pre túto slávnostnú udalosť vybrali Heverský zámok ležiaci v grófstve Kent, s úchatnými záhradami, ktorý tohto času patril čarodejníkovi sirovi William Waldorfovi Astorovi. Pred rokmi ho dal zrekonštruovať a prenajímal ho na rôzne príležitosti.

Remus musel uznať, že to bola dobrá voľba, aj keď svadba na slnkom zaliatej piesočnej pláži, kde by spenené, slané morské vlnky obmývali zlatiské pobrežie by bola tiež rovnako nádherná.

oooOOOoooOOOooo

Vďaka Severusovi musel urobiť malý ústupok a nemohol tvrdiť, že nie rád.

Nezdržali sa.

Hneď po obrade a povinnej gratulácii opustili veselú spoločnosť, len aby mohli byť sami a Severus zasa sám sebou. Postrehol, ako sa mu uvoľnila celá tvár i napäté držanie tela v momente, keď opustili zámok Hever.

Remus ho celý čas držal za ruku, prsty prepletené s tými jeho. Cítil Severusovu mozoľnatú dlaň, rovnakú ako bola i tá jeho. Obaja pracovali a ťažká práca im neprekážala.

Spomenul si, ako sa raz Harry vyjadril o tom, že sa zdajú byť povahovo takí rozdielni, ale on ho vyviedol z omylu.

„Keby sme boli naozaj povahovo rozdielni, Harry, nevydržíme spolu, to mi ver. Spája nás viac ako jedna široká posteľ. Obaja sa venujeme záhradníčeniu, obaja radi varíme. A áno, pomáham mu i pri elixíroch,“ dodal na Harryho nadvihnuté obočie. „Obaja radi čítame a možno tomu neuveríš, ale Severus má svojský zmysel pre humor, ktorý sa mi náramne páči. Dokáže ma rozosmiať. Nehovoriac o tom, ako sa ku mne správa, Harry. Pripadám si pri ňom ako malý boh. Nikdy predtým som čosi také nezažil.“

Remus sa k nemu otočil, len aby uvidel rozžiarené oči, tvár vyžarujúcu zvedavosť.

„Kam ma to vedieš?“ opýtal sa, keď sa k nemu celkom dôverne pritúlil a za chôdze mu vtisol na líce bozk.

„Na to sľúbené tajné miesto,“ odvetil s potuteľným úsmevom bez toho, aby to konkretizoval.

„Na čistinu niekam uprostred lesa, kde ma oprieš o najbližší vhodný strom a...“

Remusov hrudník sa ihneď otriasol veselým smiechom, keď objal svojho partnera okolo štíhleho pásu. „Je to v skutku lákavá ponuka a možno ju raz využijem, ale nie. Dnes mám pripravené čosi iné.“

Vošli do lesa. Najprv riedkeho, no čím dlhšie kráčali, tým viac hustol. Smreký striedali borovice, jedle, sosny a rôzne kry.

Po chvíli uvidel Severus v diaľke malé svetlo a napadlo ho, že majú cieľ na dosah.

Nemýlil sa. Zostali stáť pod nevysokou vežou.

„Pod,“ potiahol ho Rem za ruku, keď sa Severus zatváril nad stavbou trochu skepticky. „Ručím za to, že nespadne.“

Oponovanie si tentoraz odpustil, ale komentár nie. „Veža. Prečo ma to neprekvapuje?“

Remus si nemohol pomôcť. „A čo si čakal? Vlčí brloh, kde by som si ustlal na slame?“

Severus sa uškrnul. „Pravdu povediac, áno.“

Rozosmiali sa, ale potom ho už celkom dobrovoľne nasledoval.

Vystúpili po točitých schodoch a obaja sa zohli, aby bez ujmy prešli nízkymi, stredovekými dverami. Severus sa po miestnosti krátko rozhladol. Jedna otlčená stolička, pohovka s nízkym operadlom a predratým poťahom na dvoch miestach, na prvý pohľad zelenkavej farby. Chatrný stôl a rám postele opretý o stenu. V malom okne, ktorému chýbalo sklo stálo pár hrubých voskových sviec. To bolo to svetlo, ktoré zazrel už z diaľky.

Ale vnútri bolo čisto a steny boli ozdobené rôznymi kresbami.

Jeho kresbami. Teda – *aj jeho*. Tie, ktoré patrili Jamesovi, Siriusovi a Petrovi s radosťou prehliadol. Neopomenul však kresby rodičov. Podobal sa na svojho otca, Johna. Ale oči mal Remus rozhodne po svojej matke. Nežné a úprimné.

Vymanil si ruku z jeho zovretia a ukázal na jednu zo svojich kresieb.

Remus mykol plecami. „Vždy si mi pripadal nesmierne zaujímavý.“

„Aj napriek našim mnohým nezhodám?“

Remus prikývol. „Sám proti štyrom. Kto by ťa neobdivoval?“

Severus dlho nič nehovoril. Začal namáhavo oddychovať. Mohol byť toto len sen? Ak áno, akým zázrakom sa v ňom ocitol?

Na pár sekúnd zatvoril oči, len aby sa v mysli preniesol na podobné miesto. I keď nie také zachovalé a nemohol sa nad tou zhodou náhod neusmiať.

„Kedysi som mal niečo podobné,“ rozhodil rukou naznačujúc, čo má na mysli. „Ale nechci, aby som ťa tam niekedy vzal. Vyzeralo to hrozne už vtedy. Oproti tomuto to bola... ozaj skôr vlčia diera.“ Odmlčal sa, aby naňho pozrel. „Ale prečo tu? Kent?“

„Žil tu mamin mladší brat Joseph. Chodil som k nemu ako chlapec cez leto na pár týždňov. A rád som sa túlal po okolí. Toto miesto som objavil náhodou. Vtedy zámok ešte chátral a nik ho nevlastnil. A neskôr, keď strýko zomrel a jeho dom sme predali, nezabudol som. Občas som sa sem jednoducho premiestnil, keď som potreboval byť sám.“

Remus ho i naďalej prepaľoval skúmavým pohľadom, do chvíle, kým k nemu Severus nepristúpil a nevezal mu tvár do dlaní.

„Ešte stále potrebuješ byť sám?“ opýtal sa ho zastretým hlasom.

Remus pokrútil hlavou. „A ty?“

„Nemyslím.“ Severus sa k nemu naklonil, ústa zľahka pritlačené na jeho pootvorené, čakajúce pery.
„Nevravel si niečo o tom, že ma zahreješ, Lupin. Ak si si nevšimol, celý sa trasiem.“

Remus sa rozosmial. „Dúfal som, že to s tebou lomcuje túžba po mne, nie chlad.“ A pritiahol si štíhleho muža bližšie.

„Snaž sa a uvidíme, čo preváži,“ vyzval ho chrapľavým hlasom, napovedajúcim, ako veľmi túži po svojom vlkovi.

Remus sa nenechal dvakrát prosiť.

oooOOOoooOOOooo

Vždy to bolo dokonalé.

Tak ako sám Severus, tak museli byť úchvatné i jeho bozky. Spôsob, akým si ho jemne a nenásilne podmaňoval, až mal Remus chuť kričať od radosti i zúfalstva zároveň, lebo sa mu to zdalo málo i priveľa odrazu.

A kým ho chvíľu iba mámil týmito nemými prísľubmi, o pár sekúnd dokázal zmeniť vlažný, i keď vrúcny bozk v hotovú búrku emócií, v ktorej sa Remus doslova strácal ako nebohý lístok v oku mocného tornáda.

Výpady Severusovho jazyka sa stali hlbšími a dravejšími. Už nesľuboval, ale lákal, vyzýval a spôsobil mu tým sladké muky, dožadujúc sa od neho rovnakej akcie.

Usmial sa a cítil, že i Severus sa v bozku usmieva, kým opäť obaja nezávážni a nevenovali pozornosť vzájomnému zbliekaniu. I keď to vzhľadom na chlad v miestnosti bolo možno trochu nerozvážne, čo sa týkalo najmä Severusa.

Severusove prsty boli vrtké a rýchle, i keď to nevyzeralo, že by sa nejako náhlil. Najprv zbavil Remusa zimníka, potom saka. Prišla na rad viazanka, ktorú mu ešte nedávno tak pracne uväzoval a brokátová vesta.

Sám pred ním ostal stáť len v košeli, úprimne sa čudujúc, kedy to Lupin stihol. Zaklonil hlavu, keď mu vlkolakove ústa skĺzli cez čeľusť na hrdlo, kde sa mu na dobre známom citlivom bode prisal ústami. Ale nezotrval tam dlho. Jeho ruky mu blúdili pod košeľou, mapovali bledé snehobiele územie a prsty láskali vzrušením stuhnuté bradavky, než sa ich o chvíľu zmocnil horúci jazyk a vlhké pery.

Severus zastonal a zachvel sa, keď si muž odrazu kľakol a jeho ruky sa presunuli na úzky pás. Jedna z nich celkom drzo poláskala pôsobivo vystupujúci predok jeho nohavíc.

„Vždy pripravený,“ zamrmlal Remus uznalivo, keď sa pasoval so zapínaním čierneho odevu, ktorý teraz náramne prekážal. Severus sa ledva uškrnul, lapený tým uhrančivým pohľadom, ktorým si ho úplne podmanil.

A potom zacítil, ako mu odhalenú pokožku ovanul studený vzduch, ale nemal sa príliš kedy zaoberať tunajšími poveternostnými podmienkami, pretože Remus vzápätí prikryl jeho zadok svojimi veľkými, horúcimi dlaňami a nos zaboril priamo do jeho rozkroku.

Už to samé bolo natoľko vzrušujúce, že mu to pokojne mohlo stačiť na to, aby predčasne vyvrcholil, ale ovládol sa.

„Milujem tvoju vôňu,“ počul ho zašepkať tesne pred tým, ako sa odtiahol od jeho slabín sotva na pár centimetrov. Jedna z rúk opustila oblé líčko pevného zadku a objala Severusov polovzrušený penis, ktorý sa drzo vystatoval svojou nemalou dĺžkou priamo Lupinovi pod nosom.

Zvuk, ktorý vydal cez stisnuté zuby určite nepatril jemu. A možno áno, ale v tej chvíli to nedokázal rozoznať.

Ako mohol, keď sa Lupinove ústa ocitli na špičke jeho mužstva? Mal dojem, že každú chvíľu skolabuje, ale to sanie bolo také príjemné, také úžasné, také prudké!

Najkrajšie muky jeho mizerného života.

A potom ho pohltil celého a Severus proti tým hladným ústam pohotovo vyklenul boky.

Bolo to blaho.

Uvoľnenú košeľu si jednou rukou pridržiaval na plochom bruchu, prsty druhej skryté v Lupinových krátkach orieškovo-hnedých vlasoch.

Stál tam obnažený a neupravený, so zavretými očami, otvorenými ústami, zaklonenou hlavou a vlasmi ako čierny vodopád padajúcimi hlboko na chrbát. S penisom uväzneným v tej najkrajšej a najhorúcejšej tajomnej komnate, nehanebne vystavený dobiedzavým dotykom rúk, ktoré cítil azda všade, kde vlkolak v svojej kľáčiackej polohe dosiahol. Stehná, lýtka, boky i hrud'. Nič neostalo opomenuté.

Keby sa ho niekto opýtal, kedy zažil niečo podobné, nevedel by odpovedať. Jeho predchádzajúce vzťahy sa vzťahmi ani nedali nazvať. Zvyčajne to bolo rýchle a nie vždy si prišiel na svoje.

Remus bol iný po každej stránke. Oddaný a úžasný milenec. Alebo skôr partner, pretože vždy dbal o to, aby nebol jediný, kto dosiahne orgasmus. Aj keď sa stalo, že sa Severus neurobil hneď a chvíľu trvalo, kým to prišlo.

Prichádzal pri ňom o rozum. Ale v takýchto chvíľach, kde sa mu búrila krv v žilách sa mu nik nemohol čudovať.

Ozval sa mľaskavý zvuk, ktorý ho prebral zo zamyslenia. Jeho zahmlený pohľad sa zaostril. Srdce stále pumpovalo ako šialené a dych znel rýchlo a plytko.

„Pod' sem,“ pokunul mu milenec, keď ukázal na mäkký, i keď vyšľapaný vzor koberca. „Kľakni si a opri sa lakťami o pohovku.“

Severus mu bez slova vyhovel. Aj tak sa nevedel dočkať, kedy si ho Remus konečne vezme. Bolo mu jedno, akú plohu pri tom zaujmú.

Šokovane zhíkol, keď ho muž plesol po zadku a ticho zavrčal. Tam, kde pred chvíľkou pristála jeho ruka s hlasnom plesnutí, teraz na postihnuté miesto dosadol bozk a bledé líčko bolo jemne pohladené.

„Rozkroč sa, láska,“ prikázal mu chrapľavým hlasom, z ktorého Severusovi naskakovali zimomriavky. Merlin, ten človek úspešne dobýval všetky jeho zmysly.

Zastonal, keď mu Lupinove ruky vkĺzli pod košeľu a pohladili ho po vyklenutom chrbte. Zaklonil sa, aby ho mohol pobožkať a zakvílil, keď ho muž prinútil položiť sa na sedačku gauča, kým neucítil na zadku jeho horúci, vlahý dych.

Ucítil ako mu rukami rozťahuje polky, skúma ho prstami a strhol sa, keď sa ho tam odrazu dotkol horúcim jazykom.

Zavrel oči. Bolo to neskutočne intímne, ako ho tam lízal a spracúval ten zvráštený otvor, využívajúc nielen jazyk, ale i svoje prsty. Zalykal sa neskutočnou slasťou.

Bol taký dôkladný. Vo všetkom.

A až teraz, v malej svetlej chvíľke si Severus opitý vzrušením matne uvedomil, že zatiaľ čo mu Remus poskytuje azda všetku rozkoš sveta, sám sa ho nedotkol inak, než bozkom.

Prial si to napraviť, ale myšlienky sa rozprúchli v tej sekunde, keď ucítil, ako doňho opatrne milenc vstupuje svojím penisom. Tvrdá zamatová kopija sa doňho ponárala pozvoľna, aby si zvykol.

Nie, nemal problém s jeho prijatím, i keď mu Remus neraz povedal, aký je krásne úzky a tesný. On mal zas dojem, že je preňho ako stvorený. Zapadli do seba bez najmenšieho problému. Ako dva kúsky chýbajúcej skladačky.

Nepotrebovali žiadne slová. Riadili sa inštinktom, vnímaním toho druhého. Pretože vo chvíľach ako bola táto, neexistovalo nič iné. Len oni dvaja v jednom nekonečnom vesmíre.

Svet sa premenil v ten najkrajší raj. Remus mu poskytoval elixír opojnejší ako víno, či exotické korenie dohromady, keď ho zmyselne privádzal k vyvrcholeniu.

Boli navzájom prepletení, rozhorúčení a lapajúci po dychu.

Prežíval nevýslovné šťastie, hoci by to nahlas asi nepriznal. A potom sa dostavila strhujúca extáza, neúprosná ako smrť.

Udrela na nich silou, ktorá im obom vyrazila dych.

Remus ho zvieral v náručí, pritlačený hrudou k jeho chrbtu, ruka objímajúca prudko sa zdvíhajúci hrudník.

oooOOOoooOOOooo

Nespál. Iba driemal. Napriek tomu, že bol polonahý a neoteplilo sa ani o jeden mizerný stupeň celzia. Okrem toho, hrialo ho milencovo tela, na ktorom sa pohodlne uvelebil, len čo sa po milovaní vyštverali na pohovku.

Severus zdvihol hlavu a zadíval sa naňho.

Remus ten pohľad videl v posledných dňoch neraz. Váhavý, zamyslený. Možno sa konečne dočká a Severus mu povie, nad čím toľko premýšľa.

Ale predbehol ho. „Príal by som si, aby to bolo takého vždy.“

„Nič nemôže byť také ako vždy,“ oponoval mu Severus, prstami ľavej ruky obkresľoval štruktúru jeho vystupujúcich rebier.

Remus sa usmial. „Nie, môže to byť ešte lepšie.“

Muž na jeho hrudi sa nepatrne pomrvil a spokojne sykol. „Pochybujem.“ Ale v duchu sa už rozhodol. Mal dojem, že teraz nastala tá najvhodnejšia chvíľa, aby sa ho spýtal.

Dlho nad tým uvažoval až dospel k záveru, že ako dvojica spĺňali všetky predpoklady na vzájomné spolunažívanie. Napokon, Lupin uňho i tak trávil väčšinu svojho voľného času.

Vyhovovalo mu to. A nepochyboval, že sa uňho dobre cíti i jeho vlk.

Mohlo by to vyjsť.

Lenže on sa nikdy o nič osobné s nikým nedelil. Ovšem, riskovať sa niekedy oplatí. A ak nie teraz, tak kedy?

„Vieš, že ak niečo chcem, prejdem rovno k veci.“

„Áno.“

Severus sa zhlboka nadýchol, nevšímajúc si ruku, ktorá ho upokojujúco hladila po nahom chrbte. Zjavne cítil splašený lomoz, ktorý rozpútalo v hrudnom koši jeho srdce pod vplyvom nervozity.

„Nastáhuj sa ku mne.“

Pozvanie alebo príkaz? Remus si nebol istý, čo z toho to malo byť skôr. Napriek tomu sa zháčil. Sám mu to chcel navrhnúť, ale ešte sa mu to videlo trocha priskoro. Okrem toho, bol si istý, že Severusa by do svojho sídla nedostal ani pod Imperviusom.

„Si si istý?“

Čierne oči sa vpili do tých jeho. Prikývol. „Bude to... praktické. A jednoduchšie.“

Remus sa pobavene uškrnul a plesol ho po nahom zadku. „To určite, pán profesor.“

Severus naňho zagánil. „Tým už nejaký čas nie som.“

„Nie, to nie si. Ešte ti nie je chladno?“ staral sa, keď ho objal a pritiahol si ho na hrud', hoci sa zdalo, že mu bližšie ani nemôže byť.

„Trochu. Neodpovedal si,“ upozornil ho a Remus sa uškrnul.

„No, keďže to bude pre nás oboch praktické a jednoduchšie,“ nevšimál si jemné uhryznutie do pleca, „nemám prečo nesúhlasiť. Za pokus to stojí.“

Pobozkali sa, kým sa mu Severus nevykrútil z objatia. „A teraz vstávaj. Som hladný. Myslíš, že nám nechali trocha z tej svadobnej torty?“

„Určite, veď mala tri poschodia,“ zašepkal, potuteľne sa usmieval a dvíhal z pohovky.

Nie, toto rozhodne nemohli oľutovať.

S tým chlapom sa nudiť nebude. A určite nehrozí ani to, aby skĺzli do stereotypu. A ak by sa to predsa stalo, bol si istý, že s ním mu bude vyhovovať všetko.

V živote ho nestrelo nikdy nič jednoduché. Ani tento vzťah taký nebude.

Napokon, oni sami takí neboli.

~ Koniec ~